

5

Eén

ROMAN

huis, vijf

verhuizingen

Eén huis, vijf verhuizingen

Emma Zomer bij Zomer & Keuning

Eén huis, vijf vrouwen

Eén huis, vijf dates

Eén huis, vijf gedachten

Eén huis, vijf liefdes

Eén huis, vijf verhuizingen

Emma Zomer

Eén huis, vijf verhuizingen

Huisgenotenserie 5

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542240

ISBN audio 9789020542257

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Met een zoemend geluid komt haar laptop tot leven als ze hem net als iedere ochtend routineus in het dockingstation klikt. De achtergrondafbeelding komt tevoorschijn, een oude foto van het huis en de meiden vult het beeld. Lydia veegt bijna teder over het scherm. De foto schuift per ongeluk heen en weer, komt onder haar vingertop tot leven. Een gevoel van nostalgie dat onverwachts een beetje pijn doet op de vroege maandagmorgen, overvalt haar. Het was ook zomer toen de foto werd genomen, een stralende dag, net als vandaag belooft te worden. Wat een jonge meiden waren ze eigenlijk nog toen ze samen gingen wonen! Ze dachten dat ze de wijsheid in pacht hadden, klaar waren voor alle uitdagingen en problemen die het leven hun zou toewerpen. Echt niet.

Het is bizar wat er na dat eerste moment van totale euforie, dat geïdealiseerde begin van een leven op eigen benen – zonder het gebetuttel van ouders die pas konden slapen als het kroost weer veilig op een oor lag te snurken, het geplaag van broers en zussen, van zakgeld dat nooit genoeg was – allemaal is gebeurd met elk van hen. Het is bijna niet bevatten, net zo onwerkelijk als het feit dat het niet lang meer duurt voordat iedereen zijn eigen weg gaat. Esmée, Janne, Charlot, Eva: ze zijn de zussen die ze nooit heeft gehad. De jaren die ze samen door hebben gebracht op de drempel naar volwassenheid, is de tijd die hen

gevormd heeft tot de vrouwen die ze nu zijn. Het heeft voor een band voor het leven gezorgd.

Zeker voor haar, voor Lydia, is er in het laatste jaar wel heel veel gebeurd. Af en toe voelt het alsof ze in een sneltrein zit waarvan ze de noodrem niet kan vinden. Gelukkig rijdt de trein richting een plek waar ze graag wil zijn.

Eigenlijk was het niks voor haar om al zo snel weer weg te gaan bij De Nieuwe Wereld. Het voelde zelfs een beetje... als verraad. De mooie projecten waarvoor ze haar de verantwoordelijkheid hadden gegeven, de aanmoedigingen, het talentontwikkelingsprogramma: er zijn zelfs nu nog momenten dat ze zich schuldig voelde dat ze tóch naar Van der Molen is gegaan. In het begin voelde het solliciteren als een eerste date na een verbroken liefde: kijken wat je nog waard was in de markt. Dat bleek een hoop te zijn: ze was een dief van haar eigen portemonnee als ze die kans niet aangreep. En dat was het niet alleen, zeker niet – ze zou nooit beslissingen nemen die alleen gebaseerd waren op geld.

Pas nog is ze Borsboom tegen gekomen bij een netwerkborrel. Hij was hartelijk en belangstellend en er was tot haar opluchting geen spoorje rancune of boosheid te bespeuren. Dat zijn de beste leiders: die niets dan het beste voor anderen willen. Het is een kleine wereld en ze kunnen vast nog wel een keer iets voor elkaar betekenen.

Van der Molen is de Premier League, De Nieuwe Wereld is de Eerste Divisie, volgens Michiel. Hij scheidt er altijd een heimelijk genoegen in om situaties in het leven met de voetbalsport te vergelijken. ‘Je bent nog geen Messi, maar Van der Molen heeft dit seizoen een flinke aankoop met jou gedaan.’ Verder geen druk, hoor.

Michiel vergelijkt zichzelf graag met Virgil van Dijk, een van Nederlands beste verdedigers, de rustige, beheerste kracht op

de achtergrond. De vergelijking snijdt hout – al zijn Michiels voetbalkwaliteiten dubieus, hij is in korte tijd Lydia's steun en toeverlaat geworden. Het is waar, niets is mooier dan verliefd zijn op je beste vriend. Niet op een collega – dat 'vlekje' is inmiddels weggewerkt door haar overstap naar Van der Molen.

Michiel is zó anders dan Boris. Ronaldo, noemt ze die in gedachten nog weleens. Boris is een beetje een bluffer, gericht op uiterlijkheden en praatjes voor tien, maar onder al dat uiterlijk vertoon zit een hart van goud. Iedereen komt in je leven met een reden, daar is ze van overtuigd, en zo is daar ook een rol voor Boris geweest.

Steunend met haar kin op haar handpalm, staart ze uit het raam. Het is maandagochtend, schoolvakantie. Sommige collega's hebben deze week vrij, de anderen druppelen later binnen. Hier mag je de uren werken die je wil en die vrijheid zorgt ervoor dat ze eerder meer dan minder uren draaien voor het bedrijf. Lydia heeft een fantastische werkplek in het kantoor toebedeeld gekregen, een enorm bureau in de hoek van de ruimte, met een adembenemend uitzicht over de stad die aan haar voeten ligt. Mensen kruipen als miertjes over de stoep voorbij, auto's zijn speelgoedautootjes op een speelkleed. Een grote stalamp en twee comfortabele leunstoelen met een tafeltje ertussen, als ze even ergens anders dan achter het bureau wil zitten, maken het perfecte plaatje compleet. Hier voelt ze zich thuis.

Nice girls don't get the corner office was de titel van het boek dat Eva haar in haar handen drukte toen ze zo twijfelde over haar overstap. Echt wel! Samen met drie andere collega's heeft ze zelf een secretaresse. Een secretaresse! De aantrekkelijke vrouw – zou Boris haar leuk vinden? – is slim, geordend en efficiënt, en het is een verademing om niet meer alles zelf te hoeven regelen of uit te zoeken, iets waar ze een grondige hekel aan heeft. Lydia

spendeert veel liever haar tijd aan creatieve ideeën, aan de wereld een stukje beter maken, dan aan saaie formulieren invullen, de administratie en vakantiedagen bijhouden.

Een melding uit haar laptop die harder klinkt dan normaal nu het geroezemoes en de geluiden van haar collega's ontbreken, snijdt door de stilte van het kantoor. Achter zich hoort ze het vertrouwde geluid van de hypermoderne koffiemachine die verse bonen maalt. Het apparaat heeft zoveel mogelijkheden dat ze nog niet eens de kans heeft gehad om alles te proeven. Lukas komt met een beker in zijn hand langslopen. 'Goedemorgen, Lydia. Kan ik voor jou ook een bakkie halen?'

Ze werpt hem een stralende glimlach toe. Soms mist ze Paula en haar andere collega's, maar sneller dan ze verwachtte, heeft ze een band met de nieuwe collega's op weten te bouwen. Met een aantal van hen geniet ze een paar keer per week gezamenlijke lunch, net als bij De Nieuwe Wereld. Lukas is er eentje van. Hij is een gescheiden vader, heeft twee schattige dochtertjes die om de week bij hem wonen.

'Mogge, Lukas. Ik ga zo een verse kop halen, dank je wel.' Lydia wijst naar de mok op haar bureau. Iedere keer moet ze glimlachen als ze naar het ding kijkt. *Good luck finding better colleagues than us*, staat erop, met een dikke duim ernaast. Speciaal cadeautje van Michiel bij haar afscheid. Gelukkig hoeft ze hém niet te missen.

Over dertien minuten begint het eerste overleg. Niet geweldig om daar gelijk de werkweek mee te beginnen. Afgelopen weekend was leuk, maar vermoeiend. Ze had een etentje georganiseerd voor de hele familie, met als doel eindelijk Michiel 'officieel' voor te stellen als haar vriend aan mam, Tijn, Daan en Mats en hun wederhelften. Mam had Harry meegenomen, het lijkt erop dat ze inmiddels meer zijn dan buurman en buurvrouw.

Heel even had ze een steek in haar binnenste gevoeld toen ze hen hand in hand aan zag komen lopen over het bospad, naar het restaurant dat ze had gereserveerd. Mam trok schichtig haar hand uit die van Harry, een beetje opgelaten doordat Lydia het zag. Met een bijna onzichtbare hoofdknik en een glimlach liet Lydia weten dat ze het helemaal prima vond dat haar moeder verliefd was op een andere man en dat aan de buitenwereld toonde. Ook voor haar gaat het leven verder en het is te kort en te kostbaar om te blijven hangen in het verdriet om pap. Een andere man kan hem nooit vervangen, dat weten ze allemaal.

Voor Tijn was het de eerste keer dat hij zijn vriendin had meegenomen: Dana, een blond, spichtig meisje-meisje dat van ballet en klassieke muziek houdt. Heel anders dan Tijn, die vroeger de bijnaam Leo had: Lomp En Onhandig. In plaats van de zwarte, verwassen jeans waar je hem normaal gesproken in uit kon tekenen, had hij een keurige katoenen broek aan, met een button-downoverhemd. Liefde doet rare dingen met een mens. Ze leken gelukkig met elkaar. Mats was met Babs. Die twee waren een heerlijk stel dat elkaar voortdurend liefdevol plaagde en in de maling nam. En Daan had Lorenzo meegenomen. Lorenzo is een knappe, jonge man uit Argentinië die hier Economische Wetenschappen studeert. Daan was minstens net zo zenuwachtig als Lydia, het was duidelijk dat Lorenzo niet zomaar een vriend is.

Ze hadden zich voor niets zo druk gemaakt. Het was niet de eerste keer dat ze Michiel zagen en hij kon het net als de andere keren prima met alle haar familie vinden. Andersom leek het ook zo. Af en toe betrapte ze mam erop dat ze met een grote glimlach de tafel rondkeek, trots op haar complete gezin. Na afloop van het heerlijke diner maakten ze met elkaar een wandeling door het bos waar het zo donker was dat je niet verder dan een meter

of vijf voor je kon kijken. Het was niet gelukt om een ree of een ander spannend bosdier te ontdekken, niet heel verbazend als je bedacht dat het gemêleerde gezelschap nog geen vijf seconden aan een stuk stil kon zijn.

Zondag hebben ze uitgeslapen, Michiel bracht haar ontbijt op bed. Het bed dat ze samen uitgezocht hebben, is een goede keuze gebleken. Het slaapt heerlijk, al komt er van slapen de nachten dat ze er samen in liggen niet al te veel terecht. Michiel was in het begin een beetje onzeker, bang dat hij de verkeerde dingen deed. Al snel verdween die onzekerheid toen bleek dat ze ook tussen de lakens prima bij elkaar pasten. Een opluchting, voor allebei. Het is niet het belangrijkste in een relatie, maar als de klik daar ontbreekt, wordt een gezamenlijke toekomst ingewikkeld. Langzaam maar zeker gaat Lydia zich wat minder druk om alles maken. Het *laisser-faire* van Michiel is soms ingewikkeld, maar stiekem kan ze het enorm waarderen dat hij tegen een hoop zaken een stuk luchtiger aankijkt dan zij.

Nog tien minuten tot de meeting, poept een melding op haar scherp op. Het kantoor druppelt vol. Snel gaat ze nog een bak koffie halen, met de mok voor zich uitgestoken loopt ze het kantoor door.

‘Hi! Fijn weekend gehad?’ vraagt Léonie vrolijk.

‘Top, jij ook?’ Lydia drukt op een van de knoppen en het malende geluid maakt een gesprek op normale toon even lastig. Tegelijk stappen ze naar achteren.

‘Ja, prima. Ik heb een woning bezichtigd. Het is wel een crime hoor, tegenwoordig sta je tegelijk met tien anderen midden in een huis. Het lijkt wel of een huis de koper uit moet zoeken, in plaats van andersom.’ Léonie grimast.

‘Waar ben je wezen kijken?’

‘In het centrum, bij een appartement in project Ochtendglo-

ren.’

Lydia begint te stralen als ze de naam hoort. ‘Daar ben ik bij betrokken geweest. Het is mooi geworden, hè?’

Léonie stopt met roeren in de koffie waarin ze net twee zakjes suiker heeft gelegegd. ‘Echt? Wat gaaf! Het is zo’n leuke wijk! Ik hoop echt dat ze mijn bod accepteren. Ik heb tienduizend euro boven de vraagprijs geboden. Ik hoop dat het genoeg is, het is bijna al het spaargeld dat ik heb. Maar het appartement is zó tof,’ kweelt ze. ‘Het balkon is groot genoeg om lekker buiten te kunnen zijn, geen inkijk, midden in de stad.’ Ze gooit het houten roerstokje in de prullenbak en klopt Lydia op de schouder. ‘Goed gedaan. Ik snap wel dat ze jou hier graag wilden hebben. Fijne dag!’ Léonie pakt de beker en loopt weg.

Wanneer Lydia zich terug naar haar werkplek begeeft, heeft ze het gevoel dat ze zweeft door de lieve woorden van haar nieuwe collega. Project Ochtendgloren is inderdaad precies geworden zoals ze het voor ogen had. De juiste mix tussen industriële stoerheid van de oude fabriekspanen die met liefde voor het verleden gerestaureerd zijn, luxe woningen die van alle comfort voorzien zijn en toch een honderd procent duurzaam label hebben, en een park waar geflaneerd kan worden, ouders kunnen wandelen met hun kinderen en jongeren van alle leeftijden zich prima weten te vermaken. Centraal in het park is een modern muziekpriël geplaatst. Vorige week zaterdagavond trad daar een lokale band op, samen met Charlot en Esmée en Sjakie is ze daar nog wezen kijken. Het was een goede afleiding voor haar vriendinnen. Charlot was constant met haar gedachten bij haar zus Liz die hoogzwanger is en Esmée was een beetje nerveus over de reis die ze met Léa gaat maken. Sjakie vond het allemaal prima. Er waren nog meer hondjes, hij had het reuzedruk met alles en iedereen besnuffelen. Godzijdank heeft hij niet zijn poot tegen

een van de andere bezoekers opgetild. De band was nog niet bekend, de muziek die ze maakten was vrolijk en aanstekelijk en op een gegeven moment was zelfs iedereen aan het dansen. Dat is zoals het leven hoort te zijn, vindt Lydia, zoals mensen altijd met elkaar om zouden moeten gaan.

Met een gevoel van spijt dat in haar achterhoofd knaagt omdat ze zelf niet gelijk voor één van de woningen heeft ingeschreven, zet ze de koptelefoon op haar hoofd, schakelt ze met een klik van haar muis de camera en het geluid aan en plakt Lydia een professionele glimlach op haar gezicht.

Om vijf uur is het mooi geweest voor een eerste werkdag van de week. Op weg naar huis gaat ze rechtsaf, richting Michiel, in plaats van linksaf, naar het huis waar ze nu nog woont. Ze slikt wanneer ze beseft dat ze de route die ze jarenlang gefietst heeft, steeds minder vaak zal nemen en over een tijdje helemaal niet meer. De melancholische gevoelens maken snel plaats voor iets heel anders als ze uit het keukenraampje de heerlijke geuren die naar buiten drijven opsnuift. Michiel zingt mee met de radio, hun favoriet nummer: ‘September’ van Earth Wind & Fire.

Love was changing the mind of pretenders

While chasing the clouds away

Our hearts were ringing

In the key that our souls were singing

Door het keukenraam ziet ze hoe Michiel zijn heupen heen en weer beweegt en op het ritme van de muziek met de pollepel in de lucht zwaait, een theedoek over zijn linkerschouder. Lydia zet haar fiets op slot en blijft een paar tellen stilstaan, naar hem kijkend. Een gevoel van geluk daalt over haar neer, veegt het laatste restje melancholie weg. Zachtjes gaat ze naar binnen en zet haar laptoptas voorzichtig op de vloer. Ze sluipt naar hem toe en slaat haar armen van achteren om hem heen. Hij verstijft

een fractie van een seconde, dan draait hij razendsnel om en neemt haar in zijn armen.

As we danced in the night

Remember

How the stars stole the night away, oh yeah

zingen ze allebei, totdat hij zijn lippen op de hare drukt en er geen plek meer is voor woorden. Lydia proeft wat ze vanavond eten, chili con carne met verse ananas, Michiels favoriete maaltijd.

Als hij haar eindelijk losgelaten heeft, met Michiels arm nog steeds om haar schouder en zijn lippen in haar haren gedrukt, neemt ze voorzichtig een hapje uit de dampende pan. Het is heerlijk, zoals altijd.

‘Je geeft me ook geen enkele kans om voor jou te zorgen, hè?’ plaagt ze, terwijl ze het stiekem heerlijk vindt dat Michiel helemaal alleen zijn eigen huishouden perfect georganiseerd lijkt te hebben.

‘Hmm.’ Hij steekt de pollepel in de lucht en kantelt zijn hoofd. ‘Er is nog wel iets wat je kunt doen. Strijken.’

Lydia duikt onder zijn arm vandaan. ‘Echt niet. Ik had meer iets anders in gedachten.’

Ze legt haar wijsvinger tegen haar lippen en doet alsof ze nadenkt. In een vloeiende beweging draait ze het gas onder de pan uit en trekt hem aan de gesp van zijn riem naar zich toe. Haar handen glijden onder zijn shirt en ze kust het zachte plekje in zijn nek waarvan ze weet dat als ze dat doet, hij als was in haar handen wordt. ‘Dit bijvoorbeeld.’

Hoofdstuk 2

‘Deze camelia moet u in een niet al te grote pot houden.’

Charlot wijst naar de plant die de brunette met wie ze staat te praten vasthoudt.

‘De potgrond moet nogal zuur zijn en camelia’s houden er ook van om wat hoger in de grond te staan.’

Terwijl ze de klant geduldig en vakkundig adviseert, gaat al voor de derde keer binnen anderhalve minuut haar telefoon. Normaal gesproken zet ze hem op stil als ze aan het werk is, maar voor Liz – die op het punt van bevallen staat – wil ze per se 24/7 bereikbaar zijn. Jammer genoeg heeft Liz voelsprietten ontwikkeld voor Charlots bezorgdheid om haar toestand. Om de haverklap pakt ze haar telefoon om Charlot deelgenoot te maken van het leed dat brandend maagzuur, kuitkrampen en plasdrang heet.

Bij het aanhoudende gerinkel bekruipt Charlot een unheimisch gevoel. Ze verontschuldigt zich bij de klant en pakt de telefoon uit haar tas. Drie gemiste oproepen van Liz. Haar hart begint wild te kloppen.

‘Sorry, ik moet even bellen. Noodgeval. Mijn zus staat op het punt van bevallen en...’

Nog voor Charlot haar zin heeft afgemaakt, maakt de klant al een vergoelijkend gebaar.

Charlot neemt een diepe hap lucht en drukt op terugbellen.

Nog geen seconde later krijgt ze een half huilende Liz aan de telefoon. ‘Lot, waarom nam je niet op?’

Puf... steun... puf... kreun..

‘Ik ga dood. Gottegotgot, daar komt weer zo’n k... verdoerie!’ Een harde gil dreunt Charlots oor binnen en zet al haar grote-zusvoelsprietten op scherp.

‘Heb je weeën?’ Ze moet de grootste moeite doen om rustig te blijven. ‘Liz?’

‘Alsof ik onder het karretje van een achtbaan ben vastgebonden en...’

Gevloek en getier dringt opnieuw door tot Charlots hersenpan.

‘Dat karretje blijft maar doordenderen en merkt niet dat ik eronder hang!’ schreeuwt Liz door de telefoon.

‘Rustig, Liz, rustig maar,’ reageert Charlot op een manier die bepaald niet bevorderlijk is om de rust te bewaren. ‘Hoelang is dit al bezig?’

‘Ja, weet ik veel.’

Puf... kreun... steun.

‘Vanochtend om vijf uur werd ik wakker met vet veel buikkrampen en zo’n vies slijmding in mijn onderbroek. Heel mijn matras nat. Getverderrie, en toen...’

‘Liz...’ Zuchtend onderbreekt Charlot haar zusje. ‘Ik hoef niet alles te weten.’

Tjonge, waarom moet Liz het beestje altijd per se bij de naam noemen? In haar hoofd rekent Charlot het als een razende uit. Vijf uur... het is nu bijna drie uur in de middag. Holy lord, dat betekent dat Liz al zo’n tien uur bezig is! Paniekerig begint Charlot te ijsberen langs een stellage vol planten. Ze voelt de vragende blik van de klant die nog altijd geduldig op haar wacht op zich gericht. Wat moet ze zeggen tegen Liz? Het enige wat

Charlot weet van baby's krijgen is dat je eerst weeën krijgt en pas later ontsluiting. Ontsluiting... O ja, dat is een goeie vraag.

‘Liz, hoeveel centimeter ontsluiting heb je al?’

Een geïrriteerde zucht. ‘Ja, weet ik veel. Ik heb nog niet het gevoel dat ik moeten poepen of zo.’

Nu is het Charlots beurt om geprikkeld te zijn. Als je gaat bevallen, dan zorg je er toch zeker voor dat je goed voorbereid bent?

Tja, de doorsneevrouw wel, maar hoe lief en in de positieve zin veranderd ze ook is, Liz zal nooit een standaardpersoon zijn.

‘Kom je nog, Lot, voordat ik doodga of dat de baby op de grond ploft en ik doodbloed? Ik kan dit niet alleen, hoor.’

De smeekbede van haar zus gaat Charlot door merg en been.

Ze belooft Liz dat ze onmiddellijk haar kant op komt en als een huilende Liz ophangt, voelt ze paniek toeslaan. Ze roept Tanja erbij, die direct aan Charlots gezicht ziet dat ze geen vragen moet stellen, maar gewoon moet doen wat haar collega haar vraagt. Namelijk de klant verder helpen.

Met een steen in haar maag en eerlijk is eerlijk, ook als een kip zonder kop, rent ze richting Toms kantoor. Gelukkig, hij is er.

Als hij Charlots gezicht ziet, staat hij direct op van zijn bureaustoel en loopt hij naar haar toe. ‘Wat is er?’

‘Liz... het is zover.’ Van nervositeit en frustratie dat Liz in Brabant is en zij te ver van haar zusje vandaan, barst Charlot in huilen uit, waarvoor ze zich direct schaamt.

Tom slaat zijn armen om haar heen. ‘He, daar hoef je toch niet om te huilen? Het is hartstikke leuk! Je wordt tante!’

‘Weet ik wel, maar ik moet naar haar toe. Ze is helemaal alleen. Vind je het erg als ik ga?’ De wanhoop en bezorgdheid in Charlots ogen zorgen voor een glimlach op Toms gezicht.

‘Natuurlijk niet, schatje, ga er maar snel naartoe.’ Voordat hij

haar loslaat, drukt hij een kus op haar lippen en fluistert in haar oor: ‘Doe je voorzichtig? Neem anders de trein, want autorijden in deze staat is veel te gevaarlijk.’ Hij denkt even na, loopt naar zijn pc die hij vergrendelt en als hij weer naast Charlot staat, pakt hij haar hand. ‘Kom, ik breng je naar het station.’

‘Liz!’ Wanneer de voordeur opengaat, vangt Charlot een uitgeputte, bezwete Liz op. ‘Och meisje toch, het komt wel goed hoor.’

‘O Lot. Ik trek het niet meer. Ben helemaal kapot...’ Met verscheurde trekken op haar gezicht duwt Liz haar rug tegen de deurstijl en zet kracht met haar handen tegen de deur. Geschokt kijkt Charlot naar haar puffende, kermende zusje en ze voelt zich machteloos.

‘Ah, die fokking rugweeën.’ Liz probeert te glimlachen, maar haar trillende lippen, natte haren en rode wangen verraden haar ware toestand. ‘Kom binnen... O nee, niet weer.’

Opnieuw neemt Liz dezelfde pose in de deurpost aan en als ook die storm is geluwd, pakt Charlot haar vast en ondersteunt haar naar de woonkamer, waar ze Liz voorzichtig op de bank tussen de kussens zet. Haar hoofd schiet alle kanten uit, de onrust giert door haar lijf. Wat moet ze doen? Theezetten? Nat washandje? Emmertje neerzetten voor het overgeven? Verloskundige bellen? Verdorie, waarom heeft Charlot ook zelf geen baby? Dan had ze Liz tenminste kunnen bijstaan.

‘Zal ik de verloskundige bellen?’ stelt ze voor, waarop Liz driftig haar hoofd begint te schudden.

‘Die is net weg. Ze kon niet blijven, want ik had te weinig ontsluiting.’

‘Nou wordt-ie mooi, zeg!’ Charlots stem schiet de hoogte in en ze voelt hoe haar bloed begint te koken. ‘Ze kunnen jou toch zeker niet aan je lot overlaten?’

Met verschrikte ogen kijkt Liz naar haar op en barst prompt in huilen uit. ‘Als jij zo boos doet, word ik alleen nog maar banger.’

Een schuldgevoel valt over Charlot heen. Liz heeft gelijk, ze moet zich kalm houden. De oudere, wijze zus zijn.

‘Ik wil mam.’ Getergd door een nieuwe wee rolt Liz haar hoofd wild heen en weer tegen de leuning van de bank. ‘Ik wil mam, zij had precies geweten wat ik moet doen.’

Een afschuwelijk verdriet komt bij Charlot naar boven, versterkt door een enorm gevoel van tekortschieten. Terwijl ze naar haar zusje kijkt, duwt ze haar nagels in haar handpalmen om haar tranen uit alle macht tegen te houden. Liz heeft gelijk. Niet zij, maar mam had hier moeten zitten om haar bij te staan. Om haar hand vast te houden en troostend te zeggen dat alles goed komt. Het doet enorm veel pijn dat Liz haar moeder zo nodig heeft op dit belangrijkste moment in haar leven en dat Charlot, buiten optreden als een soort surrogaatmoeder, het leed niet kan verzachten.

‘Geef mij maar het telefoonnummer van de verloskundige.’

Als verdoofd wappert Liz met haar hand richting de telefoon. ‘Staat erin,’ brengt ze kreunend uit, waarna Charlot ermee richting de keuken verdwijnt, totdat...

‘Neeee, niet weggaan, Lot. Laat me niet alleen.’

Als door een wesp gestoken draait Charlot zich om en ze voegt zich weer bij Liz, intussen speurend naar het telefoonnummer van de verloskundige.

Hebbes. Het lijkt eindeloos te duren voordat de stem van de verloskundige klinkt.

‘Dag, met Charlot. Mijn zus Liz is aan het bevallen.’

Allerlei vragen vliegen Charlot om de oren, terwijl ze van de kalme vrouw aan de andere kant van de lijn maar één ding wil horen, namelijk dat ze meteen naar Liz’ huis komt om haar te

verlossen. Ze is toch zeker niet voor niks ‘verloskundige’?

‘Kunt u niet gewoon langskomen?’

‘Ik begrijp dat u dat vraagt, maar het klinkt niet alsof uw zus al volledige ontsluiting heeft.’

Charlot gooit haar hand in de lucht. Het empathische toontje van de verloskundige bevalt haar niet en ze klemt haar kaken op elkaar als ze zegt: ‘Niet? Ik heb anders al zo’n beetje een gehoorbeschadiging opgelopen, dus volgens mij is ze er bijna, hoor.’

‘Geef u haar maar een pijnstillertje en als de weeën elkaar om de twee minuten opvolgen, belt u dan gerust terug.’

Grr, weer dat empathische toontje. Wat koopt ze daarvoor? En Liz dan? Alsof een pijnstillertje ook maar iets van verlichting zou kunnen geven in haar toestand. Wat een dom advies.

Met forse tegenzin geeft ze zich gewonnen en als ze het telefoontje woest wegdrukt, zet ze een moeizame, bemoedigende glimlach op naar Liz die op bed is gaan liggen.

Ze gaat zo op in haar eigen wereld, dat ze niet eens lijkt te merken dat Charlot op de rand van haar bed is gaan zitten. Pas als Charlot een nat washandje op haar voorhoofd legt, grijpt Liz haar hand vast. De blik die ze haar zus schenkt is een smekende, alsof alle hoop op een goede afloop op Charlots schouders rust.

Charlot strijkt een haarlok uit Liz’ gezicht. Meer dan ooit voelt ze zich een grote zus en haar bewondering voor haar zusje is zo groot dat het haar hart verwarmt. Ze knikt haar bemoedigend toe.

‘Knijp me maar fijn, Lizje, scheld me de huid vol, alles doe ik voor je,’ zegt ze met tranen in haar stem.

Minutenlang kan Charlot niet anders dan machteloos toekijken hoe Liz hoe langer hoe uitgeputter raakt en de moed verliest. Meten is weten, bedenkt Charlot en met de timer op haar mobiel telt ze de seconden tussen de weeën. Iets meer dan

twee minuten. Na een zoveelste huilbui van Liz, kan Charlot het echt niet langer aanzien.

‘Ik laat me niet meer afschepen. Dit is niet te doen zo.’

Ze grist de telefoon van het nachtkastje en met adrenaline brullend door haar hele lijf, zet ze zich schrap voor het telefoontje. Ze merkt dat het praten in gebiedende vorm effect heeft en ze is opgelucht als de verloskundige zegt dat ze eraan komt.

Op het moment dat Charlot de voordeur opent, kan ze van opluchting de verloskundige wel omhelzen. Kordaat stapt de vrouw over de drempel en volgt Charlot naar de slaapkamer, waar Liz zachtjes kermend op bed ligt, een kussen tegen zich aan gedrukt.

‘Hallo Liz, ik ben Sanne. Hoe gaat het met je?’

Domme vraag, denkt Charlot. Je ziet zelf toch ook dat ze niet fluitend door het leven gaat vandaag?

‘Het. Doet. Zo’n. Pijn,’ stoot ze uit.

Charlot maakt plaats voor de verloskundige die direct allerlei testjes doet bij Liz.

‘Acht centimeter,’ stelt die zichtbaar tevreden vast. ‘Tijd om kraamzorg in te schakelen.’

Bij dat woord wisselen Charlot en Liz een snelle blik. Allebei weten ze dat dit het begin is van het einde.

De verloskundige belt, Liz puft de weeën weg en Charlots hand doet pijn van alle harde knepen.

‘Ik kan niet meer, Lot. Ik ben zo moe,’ zegt Liz huilerig als de weeën elkaar nog sneller opvolgen.

‘Dat weet ik, lieverd, maar je moet nog even volhouden.’ Charlot houdt haar hand nog altijd stevig vast en streelt over haar haren. ‘Jij kunt dit, Liz. Je bent zo sterk.’

Liz sluit haar ogen, alsof ze zich heeft neergelegd bij de pijnex-

plosies, en lijkt in trance. Op het ritme van de weeën, verstevigt en verslapt steeds de grip op Charlots hand.

Charlot vreest dat als de baby straks is geboren, ze eerst een bezoek moet brengen aan de Spoedeisende Hulp voor een gipsje om haar hand.

Een harde oerkreet doet Charlot opschrikken. Haar blik schiet van de verwilderde Liz naar de verloskundige.

‘Kijk, wie hebben we hier?’ De vrolijke stem van de kraamverzorgster zorgt voor kippenvel over Charlots hele lichaam. ‘Wat een mooie jongedame.’

Een perfect mensje, blakend van gezondheid, met alles erop en eraan wordt op Liz’ buik gelegd. Liz legt meteen beschermend haar handen op het kleine babylijfje en drukt haar lippen op de plakkerige haartjes.

Met tranen in haar ogen bukt Charlot naar haar zus. ‘Ze is prachtig, Liz. Wat ben ik trots op je.’

Volledig in trance blijft Liz haar kersverse dochttertje overlappen met lieve woordjes. ‘Welkom op de wereld, Tina Charlot,’ zegt ze zachtjes en ze kijkt op naar Charlot, die een verrukt kreetje slaakt.

‘Tina Charlot’, herhaalt ze geëmotioneerd. ‘Als mam dat had geweten...’

Liz legt haar hand op die van Charlot. ‘Mam weet het.’

Huilend van geluk omhelzen de zussen elkaar tot kleine Tina begint te protesteren.

‘Zo, we gaan deze kleine meid eens lekker opfrissen.’ De verloskundige neemt de baby over van Liz en terwijl Liz tevreden haar ogen sluit, pakt Charlot vlug haar telefoon om pa te bellen. Als ze korte tijd later ophangt en nog emotioneel is van het gesprek met de euforische opa, belt ze Tom.

‘Ik ben al in de buurt van Tilburg. Ik kom naar je toe,’ zegt hij.

Dolgelukkig stopt Charlot haar telefoon weg en terwijl pap en Tom onderweg zijn, rust ze uit in de rotan stoel in de hoek. Op de achtergrond klinkt schattig babygekir. Charlot kijkt naar de vrouw in bed die ze al haar hele leven kent. Wat is ze volwassen geworden en hoe ongelooflijk trots is ze op haar eigen zus die zojuist de mooiste en mogelijk pijnlijkste taak van de wereld heeft volbracht.

Met een glimlach om haar lippen valt Liz in slaap, om wakker te worden als opa verstopt achter een metershoge knuffelbeer en met een roze heliumballon in zijn handen de kamer komt binnenstormen. Hij knuffelt zijn meiden bijna plat en houdt het niet droog als hij een blik werpt in het ledikantje naast Liz' bed, waar Tina met haar schattige pruillipjes in een diepe slaap is verzonken.

De deurbel gaat en de kraamverzorgster loopt ernaartoe.

Bij binnenkomst in de slaapkamer loopt Tom direct naar Charlot toe en strekt zijn armen naar haar uit. Nu is het Charlots beurt om te breken. 'Ze-heet-Tina-naar-mama-en-Charlot-naar-mij,' brengt ze uit.

'Gefeliciteerd, schatje.' Tom geeft haar een innige kus. 'Dat meisje boft met zo'n lieve tante.' Hij veegt haar tranen weg. 'En ik met zo'n geweldige vriendin.' Gearmd gaan ze bij het bed staan, waar pap en Liz zachtjes praten.

Tom feliciteert hen en werpt een vertederde blik in het ledikantje. 'Jeetje, wat een schatje. Wat een wonder, zeg.' Hij pakt een zakdoek en veegt een paar tranen weg. Charlot smelt als ze het ziet en lacht naar de kraamverzorgster die de slaapkamer binnenkomt met koffie en beschuit met roze muisjes.

Hoofdstuk 3

‘C’est un beau roman, c’est une belle histoire, c’est une romance d’aujourd’hui...’ schalt het door de autoradio van Lea’s stokoude maar supergoed onderhouden lelijke eend. Esmée en Lea zingen luidkeels mee, terwijl ze over de A28 richting Rouen rijden. Lea zit achter het stuur en Esmée laat haar hoofd tegen Lea’s schouder rusten. Het is warm, dus heeft Lea het linnen dak van de auto helemaal opgerold. Sjakie ligt achterin rustig te slapen.

Ze zijn onderweg naar de boerderij in Normandië die in de familie Leroux al generatieslang van vader op zoon is gegaan. ‘En,’ zo vertelt Lea, ‘in de toekomst voor het eerst van vader op dochter.’

‘Wat?’ Esmée gaat rechtop zitten en kijkt haar van opzij verast aan. ‘Erf jij een boerderij?’

Lea lacht. ‘Ja, echt waar. Hij is niet meer in bedrijf, hoor. En het land eromheen is voor het grootste deel al verkocht. Hij doet nu eigenlijk alleen nog dienst als woonhuis. Ik weet niet goed wat ik ermee zou moeten, want hij is gigantisch groot en er is heel veel achterstallig onderhoud.’

Esmée weet niet wat ze hoort. ‘Maar dat is toch fantastisch?’ Ze krijgt meteen een soort ik-vertrek-gevoel en ziet zichzelf en Lea al schilderen, timmeren en metselen. In gedachten moet ze lachen, want ze heeft totaal geen kluservaring.

‘Voorlopig hoef ik mijn hoofd er gelukkig nog niet over te breken, want mijn ouders zijn relatief jong, dus voordat het van mij is, zal er nog heel wat water naar de zee gedragen worden.’ Ze werpt Esmée een guitige blik toe. ‘Of naar de rivier, want hij bevindt zich in de buurt van de Seine.’

‘Wow,’ is het enige wat Esmée weet uit te brengen.

‘De omgeving van de boerderij is schitterend,’ vervolgt Lea. ‘Heuvelachtig, bosrijk en fraaie vergezichten zoals eigenlijk praktisch overal in Normandië.’

‘Ik ken de regio helemaal niet,’ zegt Esmée. ‘Ik ben zo benieuwd. Toen ik jong was brachten we de zomervakanties meestal in Italië door, drie weken kamperen aan het Gardameer.’

‘Die regio ken ik weer niet,’ zegt Lea lachend. ‘Normandië is heel lieflijk. Het is een omgeving waar je helemaal tot rust komt. Als kind bracht ik er mijn vakanties bij mijn grootouders door. In de zomer wel drie maanden. Als kind heb ik in vakantieperiodes dus weinig anders gekend dan die plek.’

‘Dan is het zeker wel een groot huis, als er in de vakantie een heel gezin bij kon,’ merkt Esmée op.

‘O ja, groot zat, maar mijn ouders bleven niet lang, hoogstens twee weken. Daarna keerden ze terug naar Parijs voor hun werk.’

‘Vond je dat niet vervelend om zo lang van huis te zijn? Om je ouders zo lang te moeten missen?’

‘Ik miste ze helemaal niet,’ antwoordt Lea laconiek. ‘Ik vond het altijd fijn bij mijn grootouders. Mijn opa is helaas overleden, maar oma woont er nog. Je zal haar heel lief vinden.’ Hier pauzeert ze even. ‘Weet je, in Frankrijk is het heel gewoon dat kinderen bij grootouders ondergebracht worden in vakantieperiodes. Je weet als kind niet beter. Ouders werken allebei vaak fulltime, en kunnen het zich niet permitteren om de lange schoolvakanties thuis te blijven voor de kinderen. Maar het

leuke is dat grootouders vaak in populaire vakantiegebieden wonen. Kinderen die die mazzel niet hebben worden naar een *colonie de vacances* gestuurd. Ook leuk hoor, maar ik was blij met mijn grootouders.’

Esmée is perplex. Ze heeft nog nooit zoiets gehoord. Een hele vakantie bij je grootouders verblijven of naar een vakantiekolonie gestuurd worden. Als kind zou ze er niet aan hebben moeten denken zo lang van haar ouders gescheiden te zijn.

‘Nog een uurtje rijden en dan zijn we er,’ zegt Lea. ‘We zijn bijna bij Rouen, daarna is het nog maar een kippeneindje.’

‘Is Rouen een mooie stad?’ vraagt Esmée.

‘Het is een heel oude stad en er is best wel veel bewaard gebleven, maar ik vind het er een beetje somber, eerlijk gezegd,’ antwoordt Lea. ‘Het is trouwens ook een soort bedevaartsoord, je ziet er veel geestelijken.’

‘Een bedevaartsoord?’

‘Ja, Jeanne d’Arc is er op de brandstapel terechtgekomen.’

‘O ja, natuurlijk! Dat had ik moeten weten,’ zegt Esmée. ‘Gaan we er een kijkje nemen?’

‘Zeker, maar niet vandaag, want je moet er echt even de tijd voor nemen. Nu rijd ik liever in een ruk door naar huis.’

‘Dat begrijp ik helemaal,’ zegt Esmée. ‘Je zal wel doodmoe zijn.’

‘Dat valt wel mee, hoor, maak je maar geen zorgen.’

Esmée kijkt over haar schouder naar Sjakie, die nog steeds lekker met zijn snuit in de wind ligt te pitten. Ze voelt zich een beetje schuldig naar Lea toe. Ze heeft haar de hele weg laten rijden omdat ze niet in de lelijke eend durft te rijden. Ze vindt het sowieso nooit prettig om in een auto te rijden waarmee ze niet vertrouwd is. Bovendien is de auto stokoud en hij heeft wel een heel bizarre versnellingspook. Nee, liever niet!

Als ze Rouen voorbij zijn, verlaten ze de snelweg en pakken de departementale weg naar het dorp waar Lea's familiehuis aan grenst. Uiteindelijk bereiken ze hun bestemming via een smalle landweg die door een bosrijk gebied slingert.

Zodra Lea het portier opent, springt Sjakie uit de auto en tilt onmiddellijk zijn pootje op om te plassen. Als Esmée met ietwat stramme benen uit de auto stapt, kijkt ze haar ogen uit.

Omringd door zacht glooiende gazons en prachtige bomen staat een schitterend wit langgerekt vakwerkgebouw met rieten dak. Het gebouw zal wel eeuwenoud zijn, denkt ze. Op de vensterbank van ieder raam staat een bak rode Franse geraniums die fraai afsteken tegen het witte pleisterwerk en de donkerbruine houten balken die het skelet van de huis vormen. Iets verderop graast een merrie met haar veulen.

'Wow, wat mooi,' zegt Esmée met stralende ogen. 'Zo romantisch, gewoon sprookjesachtig.'

'Grappig,' zegt Lea lachend. 'Door jouw bewonderende blikken begin ik het huis ineens te herwaarderen.'

Op dat moment gaan de tuindeuren open en komt er een bejaarde dame naar buiten met kortgeknipt grijs haar en een mouwshort aan. Met een glimlach van oor tot oor steekt ze haar armen naar Lea uit. 'Lea, *ma puce!*'

'*Mamie!*' roept Lea en ze rent op haar oma af.

Nadat de twee elkaar zo'n beetje doodgeknuffeld hebben, wenkt Lea Esmée naderbij te komen. 'Kom, Esmée, dan stel ik je aan mijn oma voor.'

Vermoedelijk in de veronderstelling dat Esmée vloeiend Frans spreekt, omdat ze keurig *enchanteé, madame, je m'appelle Esmée* heeft gezegd, begint de vrouw in rap Frans een riedel tegen haar af te steken, waarvan ze slechts enkele woorden begrijpt.

Lea ziet de vertwijfelde blik in Esmées ogen. 'Niet zo snel,

mamie,' zegt ze lachend tegen haar oma. 'Esmée begrijpt wel Frans, maar je moet wel wat minder snel praten.'

'*Pardon, mademoiselle Esmée,*' zegt oma tegen Esmée, waarna ze inderdaad wat langzamer praat en zo nu en dan wat Engels erdoorheen gooit als Esmée haar niet-begrijpend aankijkt.

Ze halen hun bagage uit de auto en oma gaat hun voor naar de kamer die ze voor de meiden gereserveerd heeft. Esmée weet dat Lea haar oma op de hoogte heeft gebracht van hun relatie en dat ze dus maar één logeerkamer nodig hebben. Haar oma moest aan het idee wennen, zo had Lea verteld, maar uit de hartelijke ontvangst blijkt dat ze er geen moeite meer mee heeft.

'Misschien willen jullie je wat opfrissen na zo'n lange reis,' stelt mamie voor. 'Daarna zet ik koffie. Ik heb speciaal voor jullie een tarte tatin gebakken.'

'Lekker,' zegt Esmée.

'Prima, mamie. Esmée, ik laat je zo onze kamer zien, maar ik ga eerst een bak water voor Sjakie vullen. Kom, Sjakie.' Lea neemt de hond mee naar de keuken. Ze vult een bak water en zet hem voor Sjakie neer, die gulzig begint te drinken.

Ondertussen haalt Esmée de bagage uit de auto. Ze blijven maar een week, dus hebben ze ieder een kleine rolkoffer mee en een tas met voer, speelgoed en een deken voor Sjakie.

'Ik laat je straks alles zien,' zegt Lea als Esmée met de bagage via de openslaande deuren naar binnen is gegaan. 'Laten we eerst onze spullen naar boven brengen.'

'Oké,' zegt Esmée om zich heen kijkend. Binnen is het al even romantisch als buiten. De salon heeft een enorme manshoge stenen schouw. Een stapel brandhout voor de koele avonden ligt ernaast. Het valt Esmée meteen op hoe dik de muren zijn. De inrichting is sfeervol. Op de tegelvloer ligt een prachtig Perzisch tapijt en om de open haard staan twee vleugelfauteuils met een

empire-tweezitter ertussen. Naast een van de fauteuils staat een salontafeltje waarop een stapeltje boeken ligt. Er brandt een schemerlamp die de ruimte een zachte gouden gloed geeft. Het witgepleisterde plafond rust op dikke, donkere draagbalken.

‘Kom nou,’ zegt Lea. ‘Straks heb je alle tijd om alles te bekijken. Ik wil me nu echt even opfrissen.’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zegt Esmée. ‘Ik vind het allemaal zo mooi, zo sfeervol.’

Lea slaat een arm om haar heen en geeft haar een kus. ‘Daar ben ik blij om.’

De logeerkamer is al even gezellig als de woonkamer. De zon schijnt door het raam naar binnen en doet stofdeeltjes dansen in de stralen. Eén wand bestaat uit onbewerkt gemetseld natuursteen, de andere zijn gestuukt en bedekt met bloemetjesbehang. Net als in de woonkamer ligt ook hier een Perzisch tapijt op de vloer. Een hemelbed met roze baldakijnen en een zijden sprei waarin de kleuren van het bloemetjesbehang terugkeren ziet er verleidelijk uit.

Lea ploft op het bed neer. Met haar rechterhand klopt ze op de plek naast zich, waarmee ze Esmée uitnodigt om naast haar te komen liggen.

Niet alleen Esmée voelt zich aangesproken, maar ook Sjakie, die meteen op het bed springt. De meiden lachen om het brutale hondje dat vrolijk mee blaft op hun gelach.

Esmée gaat op haar rug liggen en vouwt haar handen onder haar hoofd. ‘Ik zou het helemaal zien zitten om op een plek als deze te werken,’ zegt ze. ‘Nu ik praktisch alle consulten online doe, maakt het helemaal niet meer uit waarvandaan ik dat doe.’

Lea gaat op haar zij liggen met haar gezicht naar Esmée toe. Ze steunt haar hoofd op haar ellenboog. ‘Ik heb ook zo’n zin

om mijn plannen verder uit te werken en te realiseren,' zegt ze. 'Ik kan niet zeggen hoe blij ik ben dat ik die baan heb opgezegd. In Eindhoven kon ik sowieso niet aarden en ik ben dolblij dat ik weer in Utrecht woon.'

'Heb je al goed in beeld wat je precies wilt gaan doen? En op welke markt je je wil richten?'

'Goede vragen. Arbeidsmarktcommunicatie en projectmanagement bekeken vanuit de werkgever. Het heet employer branding, met een mooie Engelse term. Ik wil werkgevers helpen het juiste personeel aan te nemen en het ook te behouden.'

'Dat gaat je heel goed lukken,' zegt Esmée met overtuiging. 'Je bent tenslotte ervaringsdeskundige.'

'Precies. Ik wil me wel specifiek op de Franse markt richten. Online seminars en workshops, consults, adviezen et cetera. Net zoals jij droom ik ervan om locatie-onafhankelijk te werken. En ik denk dat het kan.'

Esmée moet lachen. 'Jij ziet het zitten om de Franse markt te bestormen vanuit Utrecht en ik zou het wel zien zitten om mijn Nederlandse markt verder uit te bouwen vanuit Frankrijk.' Esmée slaakt een tevreden zucht. 'Het is hier zo mooi, zo heerlijk landelijk en dan die rust!'

'Hm. Ja, ik hou eerlijk gezegd wel van een beetje drukte om me heen. Maar het lijkt me super als we onze tijd over Frankrijk en Nederland zouden kunnen verdelen. Wat ons werk betreft is dat geen enkel probleem.'

'Dat zou geweldig zijn!' zegt Esmée enthousiast.

'Ja toch? Weet je waar ik best wel een appartementje zou willen hebben?' vraagt Lea.

'Geen idee, vertel.' Esmée gaat ook op haar zij liggen en geeft Lea een kus op de lippen.

Lea slaat een arm om Esmées zij. 'In Dieppe.'

‘Dieppe? Waar ligt dat?’ Esmée strijkt een lok van Lea’s zwarte steile haar achter haar oor.

‘Aan de kust, niet ver hiervandaan. In mijn tienerjaren ging ik daar naar het strand met vrienden en vriendinnen.’

‘Een beetje jeugdsentiment dus?’

‘Een beetje wel,’ zegt Lea glimlachend. ‘Het is een hartstikke leuke plaats. Ik wil je hem graag laten zien. Het is maar een ritje van zestig kilometer.’

Esmée weet allang dat Lea een heel ander idee van afstanden heeft dan zij. Maar ja, zij komt dan ook uit een land dat wel dertien keer groter is dan Nederland. ‘Als jij dat máár een ritje van zestig kilometer vindt, dan ga ik daar natuurlijk niet moeilijk over doen,’ zegt ze lachend. ‘Er is vast wel een gezellig restaurantje waar we kunnen lunchen.’

‘Te kust en te keur. Oké, dat is dan afgesproken. Mamie past wel op Sjakie.’

Bij het horen van zijn naam spitst het dier onmiddellijk zijn oortjes. ‘Ja, we hebben het over jou, Sjakie,’ zegt Lea, hem achter zijn koppetje kroelend.

De rest van de dag geeft Lea Esmée een rondleiding in en om het huis met Sjakie continu in hun kielzog, alsof hij als de dood is alleen achter te blijven. Met mamie genieten ze aan de keukentafel van haar tarte tatin.

‘Dat was fijn,’ zegt Esmée die avond hijgend als ze kort na het avondeten rond een uur of tien naar bed zijn gegaan. ‘Voor het eerst van mijn leven heb ik seks gehad in een hemelbed.’

Lea moet lachen. ‘Ik wel vaker.’ Ze slaat haar arm om Esmée heen en trekt haar naar zich toe. ‘Maar het is nooit zo hémels geweest als met jou,’ voegt ze eraan toe. Vervolgens babbelen ze nog wat over Lea’s plannen voor een eigen bedrijf totdat er een

zacht geronk opstijgt. Esmée is in Lea's armen in slaap gevallen.

De volgende ochtend, na een ontbijt van stokbrood, croissants, jam en grote kommen café au lait, stappen Lea en Esmée in de eend om de dag in Dieppe door te brengen. Ze hebben een tas strandspullen ingepakt, want het is een stralend zomerse dag.

Onderweg vertelt Lea haar dat Dieppe altijd een belangrijke vissersplaats is geweest maar al in het begin van de negentiende eeuw ook een geliefde badplaats. Eerst bij de Engelsen, later ook bij de Parijzenaars.

‘Je kunt er dus vast heerlijk vis eten,’ zegt Esmée.

‘Denk je weleens niet aan eten, lekkerbek?’ vraagt Lea lachend.

‘Ja hoor, als ik seks heb met jou, denk ik niet aan eten, ook al vind ik jou om op te vreten.’ Ze geeft Lea een liefkozend kneepje in haar knie.

‘En ik jou.’ Lea geeft Esmée een knipoogje. ‘Ik heb gereserveerd bij Le Comptoir aux Huîtres. Een supergoed visrestaurant.’

‘Huîtres! Als keukenprinses... ahum, weet ik wat dat zijn,’ zegt Esmée. ‘Oesters! Heerlijk.’

Ondertussen zijn ze Dieppe binnengereden, en Esmée kijkt genietend om zich heen. De vissershaven, de oude gebouwen, de blauwe zee... Zo pittoresk. ‘Wat is het hier mooi,’ zegt ze.

‘Straks laat ik je de krijtrotzen zien, je zal er weg van zijn, maar eerst eten.’ Lea parkeert de auto even buiten het centrum, waarna ze naar de kade lopen waaraan het restaurant zich bevindt.

In het restaurant is het gezellig druk. Druk pratend en gebarend zet de ober ze aan een tafel bij het raam.

‘Daar verstond ik echt geen zak van. Wat zei die kerel nou allemaal?’ vraagt Esmée als ze aan hun tafeltje zitten en het

menu bekijken, terwijl de ober een cocktail van calvados en cider voor hen neerzet.

‘Ach, het is een charmeur,’ zegt Lea. ‘Naast het van harte aanbevelen van de crustacés, zeefruit dus, en de plat du jour, legde hij nog even uit dat het restaurant mooie vrouwen het liefst aan een tafel bij het raam laat plaatsnemen. Goed voor de klandizie.’

‘Slimme marketing,’ zegt Esmée lachend. ‘Daar drink ik op!’ Maar als ze een slok neemt, blijkt de cocktail sterker dan ze dacht en ze krijgt het even behoorlijk benauwd.

‘Geen zorgen, hoe vaker je hier komt, hoe lekkerder je calvados gaat vinden,’ zegt Lea laconiek. Daarop steekt ze haar hand op om hun bestelling te plaatsen.

Hoofdstuk 4

Ruim tien minuten te laat neemt Eva plaats in de collegebanken voor haar laatste college van het jaar. Van haar leven. Volgende week begint de laatste tentamenperiode al, ze heeft haar scriptie inmiddels ingeleverd en is ook al weken geleden begonnen met blokken. Dat vond ze nooit zo'n straf, studeren. Ze maakte er een ware sport van om alle feiten in haar hoofd te stampen. Vandaag zet ze nog één keer alles op alles om haar studiecarière met prachtresultaten af te sluiten.

En daarna laat ze alles wat met de universiteit te maken heeft van zich af glijden. Ze wacht haar studieresultaten niet eens af – die zullen vast wel goed zijn – en begint volgende maand al aan haar nieuwe functie: communicatiemanager bij een wereldwijde snoepgoedfabrikant, waarvan de CEO een goede vriend van Tobias' vader is. Niet de eerste plek waar ze gesolliciteerd zou hebben, maar ze had zo'n goede klik tijdens het gesprek dat de keuze snel gemaakt was.

Nog geen dag later nam ze het aanbod aan. En het salaris dat ertegenover staat! Poeh, daar had ze nooit van durven dromen. Niet dat het haar om het geld gaat, want ze heeft de knoop zo snel doorgesneden omdat ze het team waarin ze gaat werken helemaal ziet zitten, maar tegen een goede financiële waardering zegt ze natuurlijk ook geen nee.

Vanmiddag heeft ze in het park afgesproken met Tobias om

haar laatste tentamenperiode in te luiden.

Ze denkt nog vaak terug aan haar eerste echte date met hem, nu een halfjaar geleden. Wat een prachtige dag in Maastricht was dat. Sinds ze Tobias heeft leren kennen, laat ze het een en ander makkelijker los. Niet alles hoeft meer perfect te zijn. Ze is goed genoeg zoals ze is.

Het college vliegt voorbij. Ze slaat haar notities op, pakt haar tas in en laat de laatste slok lauwe koffie uit haar thermoskan in haar keel rollen.

‘Dat was het dan, Shir.’

‘O, Eva! We worden volwassen. Zo raar!’ Shirley slaat haar handen tegen haar wangen en spert haar ogen dramatisch open.

Ook hun wegen scheiden zich. In de afgelopen drie jaar is Shirley met Eva van studie naar studie gewandeld, maar ook voor haar is het nu tijd om de universiteit achter zich te laten. Het is Shirleys grootste droom om bij een uitgeverij voor kinderboeken te werken en ze is volop aan het solliciteren. Door twee grote uitgeverijen is ze intussen afgewezen, maar volgende week heeft ze nog wat gesprekken bij een paar kleinere uitgeverijen staan, dus wie weet.

‘We gaan niet dramatisch doen. We wonen nog steeds in hetzelfde land. Ik woon nog steeds in hetzelfde huis, ik ga niet emigreren of zo.’

‘Weet ik, weet ik,’ haast Shirley zich te zeggen met haar onverbloemde West-Friese tongval. ‘Maar het wordt toch allemaal anders.’

‘Nee, het wordt allemaal béter.’ Ze staat op en geeft Shirley een warme knuffel. ‘We zien elkaar volgende week, oké.’ Zoals alle voorgaande jaren hebben ze afgesproken op elkaar te wachten en samen naar de tentamens te gaan. Ook al betekent dat dat ze

– tot Eva’s frustratie – meestal maar net op tijd komen, waarna Shirley zoals gewoonlijk iets zegt als: ‘Net op tijd is ook op tijd.’

Ze is benieuwd hoe ze daar nu mee om zal gaan, nu ze net als Tobias aan een milde vorm van tijddyslexie lijdt. Natuurlijk vindt ze het nog steeds belangrijk om op tijd te komen en kan ze dat ook zeker nog, maar ze is... tja, lossier geworden. Ze probeert het leven niet meer tot in de puntjes te ordenen.

De zon straalt fel op haar neer wanneer ze door de stad fietst, op weg naar het Griftpark. Haar zomerjurkje plakt tegen haar huid en zelfs de rijwind brengt nauwelijks verkoeling. Op haar zolderkamertje ligt ze al dagen weg te smelten met alle ramen open, hopen op een fris briesje. Maar in plaats van koele lucht komen er alleen muggen haar kamer binnen.

Eva stalt haar fiets tegen een lantaarnpaal, bindt er een slot om en gaat op zoek naar Tobias. Hij appte dat hij aan de waterkant in de schaduw van een boom zat, maar ja, hier is overal water en het park staat vol met bomen.

Op goed geluk kiest ze het voetpad dat naar links loopt, de kant van het park waar de meeste begroeiing is. Tobias kennende zoekt hij een plek op die omzoomd is door struiken en bloemen.

Haar hart maakt een sprongetje en ze zet haar voeten steeds sneller op het grindpad neer. De geur van versgemaaid gras hangt in de lucht.

‘Hé, Eva!’ In eerste instantie herkent ze de stem achter haar niet eens en denkt ze dat er iemand anders geroepen wordt, tot dat ze de stem weer hoort, ditmaal van dichterbij. ‘Eva, wacht eens!’

Ze stopt abrupt om zich om te draaien. Ze slikt. Een gevoel zo zwaar als een steen zakt van haar slokdarm naar haar maag. Nee, niet nu! Hier heeft ze echt geen zin in.

‘David.’

Met een hand nonchalant in zijn broekzak en de andere door zijn haar wrijvend, komt hij voor haar staan. Onder zijn oksels kleurt zijn zalmroze poloshirt donker van het zweet. Verschaald zweet en oude deodorant dringen haar neusgaten binnen.

‘Wat lang geleden, zeg. Wat zie je er lekker uit in dat jurkie. Hoe gaat-ie?’ Hij kijkt haar welgeteld drie tellen in de ogen voordat zijn blik naar haar borsten afglijdt.

‘Goed. Druk.’ Ze hoopt dat als ze korte antwoorden geeft en geen wedervragen stelt, hij de hint begrijpt en oprot, maar David is geen man voor subtiele hints.

‘Dat zal wel. Je had zelfs geen tijd meer voor seks het afgelopen halfjaar,’ zegt hij met een schunnige knipoog, terwijl hij zijn vingers opnieuw door zijn achterovergekamde haar laat gaan. Pff, spreek voor jezelf, denkt Eva nors. Hij moest eens weten.

‘En? Welke studie ga je dit jaar doen?’ vraagt hij verder.

‘Geen,’ antwoordt ze nukkig. ‘Ik heb een baan.’ Ze moet hem toch op de een of andere manier op zijn nummer kunnen zetten? Maar misschien niet hier... Het is druk in het park. Een eindje verderop staat een vader over een kindervagen gebogen waarin een baby ligt te jengelen, op het bankje zitten twee keurige dametjes die hun grijze haren strak in de krul hebben alsof ze zo direct naar een staatsbanket moeten, en de jonge stelletjes en luidruchtige vriendengroepen wandelen hen aan alle kanten voorbij.

‘Een baan? Je meent het?’ Hij slaat zijn handen in elkaar en wrijft ze over elkaar. ‘Dan kun je eindelijk bij die rare meiden uit dat maffe studentenhuus weg en een appartement gaan huren. Met een groot bed, als je begrijpt wat ik bedoel. Je gaat toch wel in Utrecht werken, hoop ik?’

‘Ja. Het was een open sollicitatie via de vader van mijn vriend.’

Zo. Dat zal hem leren.

‘Je vriénd?’

‘Ja.’

‘Je lult.’ Hij zegt het met een grijns zo breed dat zijn gezicht bijna in tweeën splitst.

Eva klemt haar kaken op elkaar. ‘Nee, ik lul niet.’

‘Goh.’ Hij wrijft bedenkelijk over zijn kin. ‘Als je hem beu bent, mag je altijd naar mij toe komen.’

Dat is het moment waarop Eva haar geduld verliest. Haar vlakke hand maait door de lucht en raakt hem vol tegen zijn wang. Even staat de tijd stil. Dan valt Davids mond open en staart hij haar verbluft aan, zonder ook maar een keer met zijn ogen te knippen. De dametjes op het bankje roepen verschrikt ‘O!’ en de voorbijgangers draaien hun hoofd honderdtachtig graden om te kunnen zien wat er gebeurt.

Eva blaast de hete lucht trillend uit haar longen. Haar hand gloeit en tintelt, maar dat was de klap honderd procent waard. ‘Dat kun je wel vergeten. Dag, David.’

Wanneer ze de bocht om is en de waterkant volgt, bereikt de adrenaline het kookpunt en barst ze in lachen uit. Dit moet ze haar huisgenoten vertellen. Die zouden dit geweldig vinden.

Onder een grote esdoorn omsloten door bloemenstruiken, heeft Tobias zijn picknickplaid uitgespreid. Hij ligt languit op zijn rug op het gras, zijn handen onder zijn hoofd gevouwen en een grashalm tussen zijn lippen. Zijn ogen zijn gesloten en zijn borst gaat langzaam op en neer. Zijn fiets ligt een paar meter verder aan de oever van het kanaal. Een groep eendjes zwemt kwakend voorbij.

Ze gaat op haar knieën naast hem zitten, vlijt haar jurkje onder haar bovenbenen en plukt de grashalm tussen zijn lippen

vandaan.

Hij opent zijn ogen. ‘Hé.’

‘Hé,’ zegt ze lief voordat ze hem kust, en ze krult haar vingers om de zoom van zijn T-shirt. Zodra de grauwe wolken van de winter weggedreven en plaatsmaakten voor een lentezon, verruilde Tobias zijn hoodies voor T-shirts, afgewisseld met dan weer een korte, dan weer een lange jeans. Ze kan zich niet herinneren dat ze hem in het halfjaar dat ze samen zijn ooit gezien heeft in iets anders dan zijn vrijetijdskleding. De mannen met wie ze eerst datete zijn niet te vergelijken met hem.

‘Zin in een smoothie?’ Hij komt overeind, steunend op zijn ellebogen, en knikt naar de kleine koelbox die op het gras staat naast de plaid. Dat lijkt Eva wel wat en hij duikt de koelbox in om er miniwraps, snackkomkommers en -tomaatjes, quichehapjes, twee glazen en een fles met een zachtroze inhoud uit te vissen. ‘Zelfgemaakt. Aardbei, kers, banaan en mango.’

Met beide handen pakt Eva een glas aan en ze neemt een slok. ‘Lekker! Lekker zoet.’ Ze proeft niet alleen het fruit, ze proeft ook alle liefde die hij erin heeft gestoken. Ze zet het glas neer op een vlak, zanderig stukje grond zodat het niet omvalt en kruipt tegen Tobias aan. Hij slaat zijn arm om haar middel en stopt een haarlok achter haar oor.

‘Hoe was je laatste dag? Je állerlaatste dag?’

Eva denkt na, kauwend op een snacktomaatje. ‘Goed. Echt goed. Ik kan niet wachten om aan mijn baan te beginnen.’ De volgende stap in haar leven, eindelijk gaat ze ’m zetten. Ze zou dit nooit gedurfd hebben zonder Tobias. Als ze hem niet had gehad, zou ze na de zomervakantie zonder twijfel weer in de collegebanken zijn aangeschoven. En ook Tobias heeft stappen gezet die hij zonder dat extra duwtje van Eva nooit gezet zou hebben. Hij heeft zijn restauratiecursus afgerond en zich ingeschreven

bij de Kamer van Koophandel als freelance klokkenrestaurateur. Waar Eva na de zomer niet meer terugkeert naar de collegebanken, neemt Tobias er voor het eerst met liefde in plaats: in september gaat zijn studie Industrieel Productontwerpen van start. Hij gaat in Arnhem studeren, maar neemt voorlopig nog geen afscheid van Utrecht. Elke dag op en neer reizen, vindt hij minder erg dan Eva moeten missen.

Ze praten en lachen en zoenen en zien de zon steeds verder aan de horizon zakken. Eva heeft de laatste wrap een halfuur geleden al opgegeten en Tobias stopt nog snel een vergeten snackkommertje in zijn mond voordat hij de lege bakjes, glazen en smoothiefles terug in zijn koelbox stopt. ‘Zullen we maar eens gaan?’ vraagt hij. En met ‘gaan’ bedoelt hij dat ze naar Eva’s huis gaan.

Ze klopt het gras van haar kuiten en staat op. ‘Goed idee.’

Toen Eva Tobias net leerde kennen, verwachtte ze – gezien zijn, nou ja, fortuinlijke familie en zijn leeftijd – dat hij in zijn eigen appartement zou wonen. David en Bart woonden immers ook in hun eigen appartement. Eerlijk gezegd stond ze er wel even van te kijken dat hij net als zij in een studentenhuis woont. Best lachwekkend, vond ze, dat ze op hun leeftijd – de leeftijd waarop de meesten trouwen en een gezin stichten – nog steeds in een krap kamertje van zeventien vierkante meter wonen. Tobias’ huisgenoten – twee jonge vrouwen en drie kerels, allemaal begin twintig en volop in hun studententijd – zijn niet de meest opgeruimde personen om een huis mee te delen en dus valt de keuze altijd op Eva’s huis, waar het de laatste tijd opmerkelijk stil is.

Ze kan zich niet eens herinneren wanneer ze alle vijf voor het laatst samen hebben gekookt en gegeten. Natuurlijk zouden ze ooit op het punt aankomen waarop hun wegen zich langzaam maar zeker scheidden, maar het ergste is nog wel dat Eva pas

merkte dat het punt daar was, toen de wegen van de huisgenoten al lang en breed in vijf verschillende richtingen aan het bewegen waren. Alsof er midden in de nacht een dief is geweest die je meest kostbare bezit gestolen heeft en je pas een paar weken later achter de diefstal komt. Beschaamd dat je iets zo waardevols aan het lot hebt overgelaten.

Tobias raapt zijn fiets uit het riet langs de oever, hangt de koelbox aan de bagagedrager aan zijn stuur, bindt de plaid onder zijn snelbinder en samen wandelen ze naar de uitgang van het park. Ze vlecht haar vingers door zijn vrije hand.

Wanneer ze bijna bij haar fiets zijn, overweegt ze hem te vragen of het misschien een idee is dat ze samen een appartementje gaan huren. Ze hebben al zoveel stappen met elkaar gezet, waarom niet nog een? Eva bijt op haar lip. Ze heeft Charlot nog niet verteld dat ze erover nadenkt om de huur op te zeggen, maar dan moet ze wel eerst zekerheid hebben met Tobias.

Thuis is het stil. Er klinkt geen muziek uit Esmées kamer, Sjakie ligt niet in zijn mand te snurken, Charlot zit niet in de tuin met haar handen in de aarde te wroeten, Lydia staat geen cocktail te shaken en zelfs huismus Janne ligt niet buiten op de loungebank een e-book te lezen. Alleen de koelkast zoemt en broemt in deze ondraaglijke hitte.

Tobias slaat van achteren zijn armen om Eva heen en plant een kus achter haar oor. ‘Oké, op wier bed zullen we neuken?’

Een lachstuip schiet zo snel door Eva’s keel omhoog dat ze het uitproest en het gegiechel zelfs in haar neus voelt kriebelen. ‘Gewoon op mijn bed, natuurlijk.’

‘Zeker? Het is zo heet op die zolder van jou. De kamers van Charlot en Janne liggen op het noorden. Daar is het stukken koeler.’

‘Die twee overleven het niet als ze er ooit achter komen dat wij het op hun bed hebben gedaan.’ Op haar tenen draait ze zich om naar Tobias en ze slaat haar armen om zijn middel. Ze kruipt met haar handen onder zijn T-shirt en zet haar gelakte nagels plagend in zijn rug, waarbij ze hem nog dichter tegen zich aan trekt. Zijn vingers glippen onder haar jurk en laten een spoor vol tintelingen achter op haar dijen.

Ze schopt haar schoenen uit en helpt Tobias zijn shirt uit te trekken.

‘Kom.’ Hij haakt zijn vingers in de hare en sleurt haar mee naar de zolder, waar ze zich in de klamme hitte op haar bed laten vallen.

Hoofdstuk 5

‘Wat een avond!’ Janne ploft op de eerste de beste stoel neer die ze ziet. Haar collega Els neemt die naast haar. Uitgeblust staren ze elkaar aan.

‘Als er nog een bel gaat, ga ik gillen,’ belooft Els.

‘Dan doe ik mee,’ zegt Janne. Ze kijkt naar de klok aan de witte muur. Zo komt de nachtdienst, dan kan ze eindelijk naar huis.

‘Waarom doen we dit nog?’ foetert Els.

Janne glimlacht. Die vraag stellen ze zichzelf meerdere keren per week, maar ze komen ook altijd tot hetzelfde antwoord. ‘Omdat we niets anders kunnen, omdat we van dit vak houden.’

‘Nou, nu even niet,’ zegt Els.

Janne glimlacht en hengelt haar tas naar zich toe. Ze diept een grote reep chocolade op en houdt die Els voor.

‘O, daar doe ik nu een moord voor,’ zegt Els.

‘Ieder de helft?’ vraagt Janne.

‘Ben je gek?’ roept Els. ‘Dat is echt veel te veel.’

Even kijken ze samen naar de reep die in Jannes hand tussen hen in lijkt te zweven.

‘Ach, doe ook maar. Wat kan mij het schelen?’

‘We lopen het er morgen zo weer af hier,’ zegt Janne en ze breekt de reep in tweeën. Nog even denkt ze schuld bewust aan Bram. Maar Bram kan de boom in. Hij was vandaag lekker op

de sportschool terwijl zij hier van de ene bel naar de andere rende zonder zelfs maar een hapje te kunnen eten. Vastbesloten neemt ze een hap van de chocolade. Hmm, het smelt op haar tong. Heerlijk. Nog een hap en nog een. Dan denkt ze weer aan Bram. En aan het schema dat hij heeft opgesteld. En aan haar eerste wedstrijd die eraan komt. Nee, dit kan ze niet maken. Ze propt haar deel van de reep terug in de verpakking en stopt hem terug in de tas. Hoe kwam die reep daar eigenlijk terecht? Oké, ze heeft hem er na een bezoek aan de supermarkt zelf in gestopt. Dat kan ze een ander niet verwijten.

‘Zit je nu al vol?’ Els kijkt haar verbaasd aan.

‘Nee, dat niet, maar ik kan dit beter niet doen.’

‘O, gaat Beul Bram weer moeilijk doen dan?’ In de afgelopen maanden zijn haar collega’s haar trainer Beul Bram gaan noemen als ze weer eens stijf van de spierpijn de afdeling op kwam. Nadat Janne heeft aangegeven dat ze mee wil gaan doen aan wedstrijden, heeft hij een strak en zeer intensief schema opgesteld. Bram beult haar, volgens haar collega’s, helemaal af. Janne vindt dat wel meevallen. Ze weet dat dit bij sporten op hoog niveau hoort. Maar het feit dat ze chocolade moet laten voor wat het is, valt haar zwaar. Heel zwaar. Haar collega’s weten dan ook dat ze stiekem nog weleens wat meesmokkelt uit de supermarkt. Ze maakt zichzelf wijs dat ze dat doet om iets lekkers voor haar collega’s mee te nemen, maar het merendeel van dat lekkers belandt toch echt in haar eigen maag.

‘Over een paar maanden is mijn eerste wedstrijd,’ zegt Janne.

‘Pff, waar je zin in hebt.’ Els neemt nog een hap.

‘Ik denk dat het heel gaaf wordt.’

Els schudt haar hoofd. ‘Ik ben dol op je, Janne, maar ik begrijp echt niet waarom je je voor je lol laat aflossen.’

Janne grijnst. ‘Nou, het is dus eigenlijk de bedoeling dat ik

die ander afros zoals jij dat zo mooi zegt.’

‘Je zou ook kunnen gaan badmintonnen. Dat is ook leuk.’

‘Badmintonnen?’

‘Ja, dan staat je tegenstander veilig aan de andere kant van het net.’

Janne schudt haar hoofd. ‘Niets aan. En eerlijk gezegd ben ik wel heel benieuwd naar mijn niveau buiten mijn vertrouwde sportschool. Ik wil echt scoren op die wedstrijd.’

‘Nou, ik scoor nog wel een hap chocolade,’ zegt Els en ze voegt de daad bij het woord terwijl Janne toch wel een tikje jaloers toekijkt.

‘Hallo dames.’ De eerste nachtverpleegkundige komt binnen en Janne raapt haar spullen bij elkaar. Eindelijk naar huis.

Het studentenhuis. Vanbuiten ziet het er nog net zo uit als vroeger, maar vanbinnen is alles veranderd. Niet qua interieur, maar qua sfeer. Janne merkt meteen als ze binnenstapt dat ze niet op enige gezelligheid hoeft te rekenen. Zoals wel vaker de laatste tijd. Iedereen is natuurlijk weg. Alhoewel. Boven zich hoort ze stemmen. Het lijkt alsof ze van de zolder komen. O, dat is Eva, met Tobias zo te horen. Janne luistert even. Oké, weet je wat, ze kan maar beter naar de huiskamer gaan en daar voorlopig even blijven. Janne ploft op de bank en kijkt somber voor zich uit. Nee, dit is eigenlijk niet leuk meer. Ze pakt haar telefoon. *Ben je nog wakker?*

Ha, meissie! Jacob appt haar meteen terug. Ben je al thuis? Lekker gewerkt? Waarom kom je niet hierheen?

Janne glimlacht en onderdrukt de impuls om meteen in de auto te springen. *Ben je gek. Het is laat en jij moet morgen vroeg weer op.*

Nou en?

Ja, nou en? Daar heeft Jacob wel een punt. Ze stelt zich voor hoe ze tegen Jacob aan zou kruipen en in zijn armen in slaap zou vallen. Verleidelijk. Heel verleidelijk. Maar onverstandig. *Nee, laten we dat maar niet doen. Ik bel je morgen wel.*

Jammer, ik had je graag in mijn armen gehouden.

O, dit is te erg. Janne stuurt hem wat hartjes en drukt het gesprek weg. Nou, daar zit ze dan alleen op de bank. Niemand om mee te praten of mee te lachen. Ze mist zelfs Sjakie die het altijd weet als ze even wat aandacht nodig heeft en dan zijn harige kop op haar schoot legt. Ze zal het nooit aan Esmée toegeven, maar eigenlijk is ze dol op het hondje.

Janne grabbelt naar de afstandsbediening en zapt de zenders af. Een herhaling van Dr Phil, Tommy Teleshopping, Shark Attacks op National Geographic. Janne kijkt enkele seconden naar een rood kleurende zee en zet de televisie dan weer uit. Ze kan heel goed tegen bloed in het echte leven, maar gek genoeg krijgt ze nachtmerries van bloedige programma's op tv.

Ze steekt haar handen in haar zak en voelt daar haar sleutelbos. Ze pakt hem uit haar zak en staart naar die ene sleutel. De sleutel van Jacobs huis. Hij heeft hem al een tijdje geleden aan haar gegeven. 'Mijn huis wordt pas een thuis als jij er bent,' had hij gezegd. Een zin die Janne tot tranen toe geroerd had. Al deed Esmée wel even alsof ze over haar nek ging toen Janne het aan haar huisgenoten vertelde. Gelukkig zwijmelde Charlot net zo hard met haar mee. Janne glimlacht, kijkt de lege huiskamer nog eens rond en staat op. Wat doet ze hier eigenlijk nog? Ze glipt de huiskamer uit en loopt naar de voordeur.

'Janne?'

Verschrikt kijkt Janne om. Bovenaan de trap staat Eva met verwarde haren en bijzonder weinig kleding.

'Was je al thuis? Ik heb je niet horen thuiskomen?'

‘Nee, je had het te druk denk ik,’ zegt Janne uitgestreken.

Eva grijnst. ‘Tobias is hier.’

‘Joh, alweer?’

‘Ja, nou, je weet hoe dat gaat.’

‘Hij heeft toch ook een huis?’

‘Ja, maar hier is het stiller sinds...’ Eva haalt haar schouders op. ‘Nou, het is stiller dus en we dachten dat we ongestoord...’

‘Ja, ja, ik wil het echt niet weten.’ Janne heft bezwerend haar handen op.

Eva, die blijkbaar heel goed weet hoe preuts Janne is ondanks het feit dat ze dagelijks in haar werk veel naakte mensen ziet, kijkt haar pesterig aan. ‘We wilden eigenlijk in elke kamer...’

‘Ik zweer je, Eva. Als je in mijn kamer bent geweest met Tobias dan maak je pas goed kennis met mijn kickbokstalent.’ Janne kijkt dreigend naar boven.

Eva lacht. ‘We zouden niet durven.’

‘Mooi, en ga nu maar weer doen wat je aan het doen was, want ik ga naar Jacob.’

‘O, leuk, dan kun jij ook gaan doen wat ik aan het doen was.’

‘Ja, dahag Eva.’ Janne trekt vlug de deur achter zich dicht voor Eva nog meer foute opmerkingen maakt. Lachend stapt ze in haar autootje. De straten zijn stil en verlaten en Janne rijdt in hoog tempo de stad uit. Even later rijdt ze het schattige dorpje Haarzuilens binnen. Ze zet haar auto op het vertrouwde plekje en met de sleutelbos in haar hand loopt ze naar Jacobs huis. Ze opent de deur en stapt naar binnen. Ook hier is het stil. Toch voelt dit heel anders. Verliefd loopt Janne door de kleine, donkere huiskamer. Overal ziet ze spullen liggen van Jacob en van Thijs. Plotseling dringt de diepere betekenis van Jacobs eerder gesproken woorden tot haar door. ‘Mijn huis wordt pas een thuis als jij er bent.’ Opeens weet ze wat hij daarmee echt bedoelt. Ze

is pas thuis als ze bij hem is. Net zoals hij pas thuis is bij haar.

Janne zakt op de bank en laat de betekenis van deze gedachten goed tot haar doordringen. Eerst is daar de vreugde van het weten dat het goed zit. Maar de vreugde wordt opgevolgd door verdriet. Verdriet om wat bijna voorbij is. Het studenten-huis waar ze nu woont is, niet meer de plek waar ze zich thuis voelt. Haar huisgenoten bouwen hun eigen levens op, ze spreekt en ziet hen steeds minder. Natuurlijk, andere oud-studenten hebben deze fase van afscheid nemen allang gehad. Zij blijven maar bij elkaar plakken. Maar het was altijd zo leuk en gezellig samen. Janne zucht weemoedig. Ze wil Jacob voor geen goud meer kwijt, maar soms, heel soms wenst ze dat ze de tijd kan terugdraaien.

Een geluid trekt haar aandacht en ze kijkt op. ‘Thijs?’

De jongen wrijft slaperig in zijn ogen. ‘Ik dacht dat ik wat hoorde.’

‘Ja, dat was ik.’

‘Als verpleegkundige kom je wel op de gekste tijden thuis, hè?’

Janne lacht. ‘Ja, dat klopt. Jij als stagiaire werkt meestal nog overdag, maar je zult toch een keer moeten geloven aan die onregelmatige diensten.’

‘Ddat lijkt me echt gaaf. Vooral de nachtdiensten.’

Janne schudt haar hoofd en vertelt hem maar niet dat juist die nachtdiensten een bron van verveling zijn waarin je soms uren niets anders doet dan vechten tegen de slaap terwijl je saaie klusjes die overdag zijn blijven liggen uitvoert. ‘Maar je hebt nu nog geen nachtdienst, dus ga maar lekker terug naar bed.’

‘Doe ik.’

Janne kijkt hem na en staat dan zelf ook op. Ze klimt de trap op en glipt Jacobs slaapkamer binnen. Hij ligt in diepe rust op zijn zij. Janne wordt helemaal warm als ze naar hem kijkt. Wat

is hij toch knap. Vlug trekt ze haar kleren uit en glipt naast hem in bed. Ze slaat voorzichtig haar armen om hem heen en drukt zich tegen hem aan. Ze snuift zijn geur op en voelt zijn warmte. Pas nu voelt ze hoe moe ze is. Alle drukte, alle adrenaline van de hectische avonddienst valt van haar af. Ze sluit haar ogen en valt bijna meteen in slaap.

Een stevige zoen op haar lippen haalt haar uit dromenland.
‘Goedemorgen schoonheid.’

Janne kijkt op in de warme lieve ogen van haar Jacob. Meteen slaat ze haar armen om hem heen. ‘Hoi.’

‘Jou had ik niet verwacht,’ zegt Jacob.

‘Vind je het heel erg?’ Janne bedenkt opeens dat ze misschien even had moeten laten weten dat ze toch kwam.

‘Nee, natuurlijk niet. Je hebt de sleutel.’ Jacob knipoogt en buigt zich voorover om haar opnieuw te zoenen.

‘Sorry dat ik...’ begint Janne, maar Jacobs lippen maken haar het praten onmogelijk. Hmm, misschien moet ze toch maar even gaan doen wat Eva gisteren heeft gedaan. Ze drukt zich verleidelijk tegen Jacob aan en merkt dat hij meteen reageert. ‘Ga je het me moeilijk maken?’ fluistert hij haar in haar oor.

‘Nee, juist niet. Je mag alles met me doen wat je maar wilt.’

Jacob kreunt en laat haar los. ‘Ja, dus.’

‘Nee, echt niet,’ zegt Janne.

‘Ik moet naar mijn werk.’

Janne ziet de blik van teleurstelling in zijn ogen. Ze zucht diep, zij voelt die teleurstelling ook. Werk is bij tijd en wijlen echt een vreselijke spelbreker.

‘Maar ik zal eerst nog een heerlijke kop koffie voor je maken.’

‘Graag.’ Ze bedenkt somber dat tegen de tijd dat Jacob weer thuiskomt, zij allang weer op haar werk is voor de volgende

avonddienst. Shit, dat is balen. Met een diepe zucht rolt ze zich nog even in het dekbed om Jacobs warmte te voelen. Beneden hoort ze twee mannenstemmen. Jacob en zijn zoon Thijs. Ze hoort niet wat ze zeggen, maar het klinkt vertrouwd en gemeenlijk. Daar beneden, dat zijn haar twee mannen. Wie had een jaar geleden kunnen bedenken dat deze twee binnen de kortste keren zo'n belangrijke plaats in haar leven zouden innemen.

Gestommel op de trap kondigt Jacob alweer aan. Ze hijst zich overeind en begroet hem met een brede glimlach.

'Heeft iemand je al eens verteld dat je er 's ochtends onweerstaanbaar uitziet?' vraagt Jacob.

'Ja, jij. Al ongeveer honderd keer,' zegt Janne. 'Maar dat geeft niet, blijf het vooral zeggen.' Ze pakt de koffie van hem over. 'Lekker, dank je wel.'

'Ik zou heel graag weer terug bij je in bed kruipen,' zegt Jacob.

'Ik hou je niet tegen.'

'Iemand van ons moet verstandig zijn.' Jacob knipoogt. 'En over verstandig zijn gesproken: doe me een lol en kom vanavond meteen na je dienst naar mij.'

'Maar vind je dat niet vervelend als je zo vroeg moet beginnen?'

'Jou bij me hebben is nooit vervelend.'

'Ik wil je gewoon niet storen.'

Jacob komt bij haar op bed zitten en pakt de koffie weer van haar over. Hij zet de mok op het nachtkastje en neemt haar in zijn armen. 'Jij stoort me niet. Ik hou van je, ik wil bij je zijn. Dit huis is ook van jou, je mag komen en gaan wanneer jou dat uitkomt. Begrepen?' Quasistreng kijkt hij haar aan.

Janne houdt zich even stevig aan hem vast. Ze wil zelf ook niets liever dan zoveel mogelijk bij hem zijn. Dus waarom maakt ze het zichzelf zo moeilijk? Soms weet ze dat zelf niet.

‘Dus?’ Jacob kijkt haar vragend aan.

‘Ja, pap, ik kom direct na mijn werk hiernaartoe,’ zegt Janne braaf.

‘Pap?’ Jacob duwt haar naar achteren terug op bed en voor ze het weet, zoent hij haar overal en allesbehalve vaderlijk.

‘Moet jij niet naar je werk?’ Janne voelt hoe zijn handen de knoopjes van haar pyjama openmaken. Even later voelt ze zijn lippen op haar borsten. ‘Jacob? Moest jij niet de verstandigste zijn?’ brengt ze uit. ‘Werk?’

‘Ik zeg wel dat ik plotseling last had van verstandsverbijstering,’ mompelt Jacob. ‘En even niet meer wist wat ik moest doen.’

Janne sluit haar ogen. Het maakt haar helemaal niet uit wat hij tegen zijn baas gaat zeggen, als hij maar niet ophoudt. Want uit alles blijkt dat Jacob helemaal geen last heeft van verstandsverbijstering en dat hij heel goed weet wat hij met haar moet doen.

Hoofdstuk 6

‘Dus je kunt je wel voorstellen dat ik echt niet wist waar ik kijken moest.’

Met de verliefde zucht die tegenwoordig net zo bij haar hoort als Tom zelf, laat Charlot zich op de bank zakken.

‘Kun je nagaan dat er zelfs tranen in zijn ogen stonden toen hij kleine Tina voor de eerste keer zag. Hoe schattig is dat! En sexy...’ Ze kijkt naar de driezitsbank, naar Janne, met wie ze al een halfuur ouderwets gezellig aan de thee zit. Best uitzonderlijk in een tijd waarin ze vaker bij hun liefdes te vinden zijn dan in hun eigen huis. Hoewel passend bij de fase waarin ze met z’n vijven in sneltreinvaart zijn beland, een fase waarin ze langzaam uitvliegen uit hun ‘happy single’s nest’, is het wel heel jammer, vindt Charlot. Juist daarom geniet ze met volle teugen van de momenten dat er voor de verandering wel iemand thuis is om, for old time’s sake, thee te drinken en heerlijk te mijmeren over... tja, voornamelijk mannen, want eerlijk is eerlijk, ook de gespreksonderwerpen zijn veranderd sinds hun harten stuk voor stuk zijn veroverd.

‘Een man die zijn emoties kan tonen, is pas een echte vent,’ vindt ook Janne en ze strekt haar benen loom onder de tafel.

‘Hear, hear.’ Met een grijns op haar gezicht komt Eva de woonkamer in. Ze zet drie hervulde, dampende mokken op de salontafel neer en ploft weer naast Janne op de bank. ‘Een echte

vent huilt op zijn tijd, helemaal mee eens.'

'Ik kan me niet herinneren dat ik Sander ooit zag huilen,' zegt Charlot. Ze kan maar niet bevatten dat het vergelijkingsmetertje alweer de kant van Tom op slaat. In alle opzichten wint Tom het steeds van Sander.

'Sander en huilen? Misschien wanneer hij een ui aan het snijden is?' Janne blaast in haar mok en kijkt naar Charlot, die met gefronst voorhoofd haar hoofd schudt.

'Een ui snijden? Nee hoor. Als hij al in de keuken stond was het hooguit om een fles wijn uit de koelkast te halen of een Frans kaasje, maar koken deed hij nooit.'

'Bluh, wat ouderwets.' Met afkeurende blik nipt Eva van haar thee. 'Nou, ik vind Sander anders wel het type dat al gaat huilen als hij een loopneus heeft. Kleinzerig joch.'

'Of als hij de aardappel in zijn keel verbrandt door die dure whisky die hij altijd zo lekker vond,' grapt Charlot.

Nog een poosje gaat Sander over de tong, met de gebruikelijke hilariteit tot gevolg, tot Charlot afhaakt omdat ze veel liever aan Tom denkt dan aan die snobistische ex van haar. De man die haar al veel te veel energie heeft gekost.

Peinzend trekt ze een pak stroopwafels open en pakt er eentje uit. 'Tom heeft nu al vaker voor mij gekookt dan Sander in al die jaren dat wij samen waren. En niet zomaar een kant-en-klaartje uit een pak van Knorr of zo, maar gerechten waar hij echt moeite voor moet doen.' Ze stopt met praten om alweer een verliefde zucht te laten ontsnappen. 'Niks lijkt hem te veel. Hij is echt...'

'Mr Perfect,' roepen Janne en Eva in koor uit, waarna ze een blik wisselen en in lachen uitbarsten om Charlots verontwaardigde gezicht.

'Nou ja!' Haar hoofd schiet van haar ene huisgenoot naar de andere, die het samen bijzonder lollig hebben om Charlots open-

gesperde ogen en rode koontjes. ‘Jullie houden me voor de gek.’

‘Natuurlijk niet, Lotje,’ hapt Eva naar adem. ‘Het is gewoon dat... nou ja, je bent zo schattig verliefd. Maar eerlijk is eerlijk... het is tegenwoordig wel een beetje Tom voor, achter, opzij, ondersteboven, achteruit, vooruit.’

‘Ah, Eva. Dat is niet aardig.’ Janne geeft Eva een berispende schop tegen haar onderbeen.

‘Nee, nee, zo bedoel ik het niet,’ haast Eva zich te zeggen. ‘Ik vind het juist grappig hoe Tom overal in huis is, zelfs als hij er niet is.’

‘Eh, ja, da’s wel een beetje waar.’ Lichtelijk beschaamd slaat Charlot haar ogen neer. Ze weet al te goed dat Eva gelijk heeft, dat Tom op dit moment het centrum van haar universum is. Maar ze kan het niet helpen, hij is gewoon zo leuk, lief en lekker. Ze kan er toch niks aan doen dat ze zo’n geluksvogel is? Ze kijkt op en ontmoet de blikken van haar vriendinnen. ‘Ik geef onmiddellijk toe dat ik niet onderdoe voor een verliefde puber. Maar hebben jullie dat niet dan? Dat je het hele tijd alleen maar over hém wilt hebben?’

Janne en Eva kijken elkaar aan en halen allebei hun schouders op.

‘Zijn jullie soms niet keiverliefd dan?’ roept Charlot uit, niet in staat haar verbazing onder stoelen of banken te steken.

‘Jazeker wel,’ geeft Eva toe en ook Janne knikt vol overtuiging. ‘Ik uit het alleen op een andere manier.’

‘Ik ook,’ zegt Janne. ‘Ik zwijmel eerder stiekem in mezelf. Het is maar goed ook dat jullie niet kunnen meegenieten van mijn dromen...’

Een gejoel stijgt op en als Janne begint te blozen, vindt Charlot dat zielig en probeert ze het gesprek een andere richting op te sturen. ‘Het is eigenlijk maar goed ook dat iedereen op een

andere manier omgaat met haar verliefdheid. Stel je voor dat hier vijf bakvissen zoals ik zwommen in een aquarium.'

Eva grijpt theatraal naar haar hoofd alsof een megahoofdpijn opspeelt. 'Niet te doen, ik zou gillend gek worden.'

'Aansteller.' Janne rolt met haar ogen en krijgt als reactie een uitgestoken tong van Eva. 'Maar Lotje, is er dan helemaal niks aan Tom waarvan je denkt "mwoah"?'

Een poosje blijft het stil.

'Ja, er is wel iets kleins...' Om haar blosjes een beetje te verbergen, klemt Charlot een kussen tegen zich aan. 'Niks groots hoor en al helemaal niet erg.' O nee, gaat ze dit echt verklappen? Ze heeft al spijt voordat ze het heeft verteld.

Janne en Eva zijn een en al oor. Van hun nieuwsgierige blikken krijgt Charlot het nog warmer.

'Vertel, vertel,' moedigen ze haar aan.

'Niet verder vertellen dan...' Met haar rode konen blikt Charlot naar de deur, alsof ze bang is dat er ineens een journalist op de stoep staat om haar openbaring over Tom breeduit in de lokale krant uit te meten. 'Nou, het zit zo...' Ze schraapt haar keel. 'Meestal valt Tom eerder in slaap dan ik. Of eigenlijk altijd wel.'

'Na de seks, bedoel je?' wil Eva weten.

'Ja, nee...' Charlot schudt haar hoofd. 'Dat doet er nu niet toe.'

'Eva...' Het kussen dat Janne vast heeft belandt tegen Eva's hoofd. 'Laat haar eens uitpraten, joh.'

Eva wrijft over de geraakte plek op haar achterhoofd en mimet 'sorry'.

'Nou, wat dus een beetje raar is... Vlak voordat hij in slaap valt, maakt hij een beetje gek kreunend geluidje.' Charlot haalt diep adem en op een uitademing gooit ze het eruit: 'Het klinkt een beetje als een opa.'

'Een opa? Tom?' Janne trekt een gezicht alsof dat het bela-

chelijkste is wat ze ooit heeft gehoord.

Charlot weet niet hoe snel ze dit misverstand uit de wereld moet helpen.

‘Nee. Tom is niet oud, maar dat geluidje is niet zo... prettig.’
Hè, waarom heeft ze dit niet voor zichzelf gehouden?

‘Ik begrijp wel wat je bedoelt. Ik had ooit een soort van vriend die lachte als een hysterisch wijf,’ biecht Eva op. ‘Vreselijk, zo’n enorme afknapper. Hij had al een piepstemmetje, maar als hij ook nog begon te lachen, dan wist ik niet hoe snel ik hem ermee moest laten stoppen.’

Ze lachen alle drie om Eva’s verhaal en in een vertrouwde sfeer van afwisselend kletsen en fijne stiltes verstrijkt een hele tijd waarin de meiden om beurten regelmatig opstaan om nieuw theewater te halen.

‘Hoe gaat het nu met de baby van Liz?’ vraagt Eva.

‘O, dat gaat super. Willen jullie foto’s zien?’ Als Eva en Janne enthousiast knikken, springt Charlot overeind van de bank om haar telefoon te pakken waarop intussen al een hele reeks foto’s van haar kleine nichtje staan. Alsof ze zelf de kersverse moeder is in plaats van de tante, denkt ze grinnikend als ze de vlinders in haar buik voelt opstuiven die voor een groot deel, maar niet alleen maar door Tom komen. ‘Het is zo’n moppie, echt niet normaal,’ verzucht ze. ‘Ik wil haar de hele tijd knuffelen. Zo’n lekker poepie met dat kleine wipneusje, die zwarte haartjes en die garnalenvingertjes en teentjes. En ze ruikt ook zo lekker.’

‘Lotje is dubbel verliefd,’ zegt Eva vertederd en een beetje onbeholpen wurmen Janne en zij zich op de bank naast Charlot, die intussen al driftig aan het scrollen is in de galerij van haar telefoon. De oohs en aahs vliegen door de woonkamer en alle drie gebogen over Charlots telefoonscherm smelten ze van alle foto’s van kleine Tina die eigenlijk te schattig is om aan het

daglicht bloot te stellen.

‘Wacht, even verder scrollen, ik heb er nog meer. Nee... niet deze foto.... O, nee!’

De blozende, bezwete hoofden van Tom en Charlot, dicht tegen elkaar aan, vullen het beeld. Door de blik in hun ogen laat het zich gemakkelijk raden wat zich vlak daarvoor heeft afgespeeld tussen de lakens die op een grote prop liggen, nog net binnen het beeld.

‘Nee...’ Paniekerig probeert Charlot de foto weg te swipen, maar uitgerekend op dit moment suprême loopt haar telefoon vast. Alsof het een dikke spin is, laat ze het toestel dan maar met een gil op de bank los.

Intussen zijn Janne en Eva allebei in lachen uitgebarsten. Niet alleen om de stomende afterseksfoto, maar ook om Charlot, die aan de verbouwereerde uitdrukking op haar gezicht te zien het liefst onder het laminaat wil verdwijnen.

‘O, wat gênant,’ hakkelt ze en ze drukt haar handen tegen haar gloeiende wangen. Ze opent haar mond om iets te zeggen, maar als ze de glimmende ogen van Eva en Janne ziet en hun lange uithalen van het lachen hoort, giert ze het plotseling zelf ook uit. ‘Jeetje, wij delen hier in huis echt alles, hè,’ brengt ze uit na een lachsalvo waaraan ze morgen gegarandeerd nog herinnerd wordt door spierpijn in haar kaak.

‘Ja, we delen zelfs seksfoto's waar de dampen nog vanaf komen.’ Eva veegt een lachtraan uit haar ogen. ‘Ach joh. Zolang je dat beeld niet per ongeluk op Facebook of Instagram hebt geplaatst, is er niks aan de hand.’

‘Social media?’ Alleen al van het idee krijgt Charlot het nog warmer. Stel je voor dat alle collega's van het tuincentrum Tom en haar op deze manier zien. Ze moet er niet aan denken, om nog maar te zwijgen over haar vader die nog altijd het beeld (of

eigenlijk de hoop) heeft dat zijn oudste dochter zichzelf ‘spaart’ voor het huwelijk. Die lieve, maar wel tikkeltje ouderwetse pap.

‘Ik vind het een leuke foto.’ Bemoedigend lacht Janne haar toe en Charlot glimlacht terug. Inderdaad, zo erg is het nu ook weer niet dat Eva en Janne de foto hebben gezien. Je kunt slechter beeldmateriaal treffen dan Tom na een heerlijke vrijpartij... Plotseling wordt ze overvallen door zo’n intens geluksgevoel dat ze WhatsApp opent. In een opwelling stuurt ze de zin die ze hardop uitspreekt, namelijk dat ze de grootste geluksvogel op de wereld is met Tom aan haar zijde.

Zoals meestal laat zijn reactie niet lang op zich wachten.

Hm... waar ik heb ik dit lieve berichtje aan te danken?

Breed glimlachend appt Charlot direct terug.

Gewoon, omdat je een lekker ding bent en ik je mis.

Twee blauwe vinkjes.

Tom is aan het schrijven.

Ik mis jou ook. Kom anders naar mij toe, dan kan ik je laten zien hoe erg...

Tom zien en meer nog dan dat klinkt Charlot als muziek in de oren, maar ze wil liever hier blijven nu ze het zo gezellig heeft met Janne en Eva.

Eva en Janne zijn er en het is supergezellig. Kom anders hierheen?

‘Nou, misschien wil Tobias ook wel langskomen,’ bedenkt Eva spontaan als Charlot vertelt dat Tom eraan komt.

Ook Janne reageert enthousiast en ze pakt haar telefoon. ‘Leuk, dan vraag ik of Jacob ook komt. Kunnen we driedubbel daten.’

Krap een uur later zitten ze met zijn zessen in de tuin: Charlot, Tom, Janne, Jacob, Eva en Tobias. Janne heeft een vuurkorf

aangestoken, Eva heeft een goede fles wijn opengetrokken en Charlot heeft het terras geveegd, kaarsjes aangestoken en hapjes op tafel gezet.

De sfeer is luchtig en gezellig. Charlot voelt zich net zo licht als vroeger op de camping in Zuid-Frankrijk. In gezelschap van vrienden van haar ouders bij de caravan zitten en in de schemer van een olielamp genieten van een zwoele avond die eindeloos leek te duren. Met het verschil dat niet haar ouders, maar zij nu zelf de volwassene is. Wauw, best bijzonder als je daarover nadenkt. Er wordt volop gelachen, grappen gemaakt, herinneringen opgehaald en anekdotes gedeeld over memorabele momenten in hun huis. De mannen reageren op hun beurt verrast dat de vrouwen zoveel lief en leed hebben gedeeld in de jaren dat ze samenwonen. Naast lol, is er ook ruimte voor serieuze gesprekken. Volwassen gesprekken, over onderwerpen die tot voor kort nog een ver-van-hun-bedshow waren. Wat is er in korte tijd toch ontzettend veel veranderd, denkt Charlot als ze om zich heen kijkt en haar vriendinnen in zich opneemt.

Naar de verliefde blik waarmee Janne opkijkt naar Jacob.

Naar een stralende Eva die het maar niet kan laten Tobias te pas en te onpas vluchtig aan te raken.

Ze zijn ongelooflijk gegroeid het afgelopen jaar. Alle vijf. Zonder uitzondering. Met de komst van de partners in hun leven, is het alsof er een tijdperk wordt afgesloten. Alsof er een deur sluit en nieuwe deuren openen. Charlot merkt het aan alles. Niet alleen aan de gesprekken die meer dan ooit gaan over toekomstplannen, maar ook aan het feit dat ze hier zitten als drie bevriende stellen. Wie haar een jaar geleden had gezegd dat de kaarten nu heel anders geschud zouden zijn, had ze niet geloofd.

Met een onbeschrijfelijk voldaan gevoel luistert Charlot naar een verhaal dat Jacob aan het vertellen is en als hij Jannes hand

pakt en ook Tobias een arm om Eva heen legt, weet ze het zeker. Niet alleen zij, maar al haar huisgenoten gaan een zonnige toekomst tegemoet. Met hun liefdes. Zit er soms een engeltje op het dak van hun huis? Inwendig moet ze lachen dat ze daarstraks nog twijfelde of Janne en Eva net zo'n zwerm vlinders bij zich dragen als zijzelf. Zoals ze constant hun geliefden in de gaten houden is er geen twijfel mogelijk dat ook zij vol geraakt zijn door Cupido. Zie je wel, zij zijn al net zo verliefd en gelukkig als Charlot dat is met Tom. Iedereen verwerkt deze heftige emotie op haar eigen manier. Mooi toch? Het leven is sowieso mooi. Heel erg mooi.

'Iemand nog een wijntje?' vraagt Charlot, waarna vijf glazen enthousiast worden geheven voor een nieuwe ronde.

De avond is nog lang niet om, en reken maar dat het een prachtige avond wordt!

Hoofdstuk 7

Het hout in de vuurkorf knappert in de vlammen en een sliert sintels dwaalt als vuurvliegjes omhoog. Een zacht, warm briesje doet de hartvormige bladeren aan het trompetboompje ritselen en neemt de geur van de lavendel die in de border onder het keukenraam staat met zich mee. De citronellakaarsen op de drie bijzetkrukjes – ieder stel heeft zijn eigen ‘tafeltje’ – puffen een vettige, frizure walm uit die rokerige geur van brandend hout maskeert, als een zomers parfum.

Dit is het vakantiegevoel dat ze lange tijd niet gehad heeft. De laatste keer dat ze zich zo vrij voelde, op een bijna kinderlijke manier, was toen ze in de achtertuin van een basisschoolvriendinnetje samen met nog vier vriendinnetjes een grote tent had opgezet. Dat vriendinnetje woonde op een heuvel aan de rand van de stad en had een tuin zo groot als een voetbalveld. Althans, zo leek het, want de tuin werd enkel omzoomd door een kniehoog kalkstenen muurtje en daarachter lag een oneindig glooiend landschap dat in tweeën gespleten werd door de Maas, die als een zwartgroene guirlande door het dal slingerde.

De hele nacht hielden ze het kampvuur brandend terwijl ze kletsten over de jongens in hun klas en over tv-series, en ze beloofden elkaar dat de verschillende middelbare scholen waar ze na de zomervakantie naartoe zouden gaan geen kloof in hun vriendschap zouden slaan.

Wisten zij veel op die leeftijd.

Hoe mooi Eva deze avond ook vindt, ze kan de gedachte aan haar vriendinnen van vroeger maar niet aan de kant zetten. Wat als ze straks een voor een het huis verlaten? En toch zal het er ooit van komen. Ze kan niet stil blijven staan, en dat wil ze ook niet.

Een beetje bezorgd kijkt ze Tobias aan, die haar spanning aanvoelt en zijn vingers met de hare verstrengelt. Met zijn duim wrijft hij cirkeltjes over de muis van haar hand. ‘Is er iets?’

Ze schudt haar hoofd. Niets waar ze nu aan moet denken. Nu moet ze gewoon van de avond genieten, net als toen bij het kampvuur in de heuvels. Ook dit is zo’n zwoele avond waaraan geen einde lijkt te komen.

Waren Lydia en Esmée er ook maar, met Michiel en Lea. Dan was het cirkeltje rond. Maar Lydia had vanavond al plannen en Esmée zit nog steeds in Frankrijk. Die Esmée ook... Nu ze samen met Lea is, is ze weer helemaal haar oude, prettig gestoorde, onvolwassen zelf. Stiekem hoopt Eva dat Esmée de kinderlijke verwondering waarmee ze naar de wereld kijkt nooit kwijtraakt. En van zichzelf en Tobias hoopt ze dat ook. Ze had altijd gedacht dat wanneer ze zou stoppen aan de uni, ze het volwassen leven in gekatapulteerd zou worden, maar haar relatie met Tobias is *slow but steady*.

Met haar vrije hand pakt ze haar wijnglas van het bijzettafeltje. Met een rollende beweging walst ze de laatste druppels in haar wijnglas bijeen en ze laat ze in haar keel glijden. Hun wijnvoorraad is in de afgelopen weken nauwelijks aangevuld – er was toch nooit iemand thuis om een drankje mee te drinken – en nu doen ze zich tegoed aan de ongeopende flessen die zijn overgebleven van feestjes en netflixmarathons. Het is een bonte mix van chardonnays, rieslings en pinots grigio’s.

Eigenlijk net een wijnproeverij, bedenkt Eva wanneer Charlot weer naar buiten komt met een nieuwe fles en in de opening van de kring blijft staan. Er trilt een spiertje bij haar mondhoek alsof ze op het punt staat een goede grap te vertellen. Dan trekt ze haar gezicht in de plooi.

‘Dames en heren,’ begint ze in haar beste Sander-imitatie. Ze tuit haar lippen, steekt haar neus in de lucht en paradeert een rondje door de kring terwijl ze met grote bewegingen de wijnfles aan iedereen laat zien. ‘Ik prrrresenteer u een Chileense mouserrrende wijn uit 2012. Hij is toegankelijk, rrrromig en rrrrond en heeft een onderrrtoon van trrrropisch frrrruit.’

Charlot trekt haar billen in alsof ze een keutel binnenhoudt en paradeert nog een rondje.

Janne slaat met haar handen op haar knieën en laat zich gierend van het lachen voorovervallen. ‘Dit is je beste Sander-imitatie tot nu toe. Hilárisch!’

Maar Charlot is nog lang niet klaar. ‘Indien u een smaakimprressie blijft, gebied ik u uw wijnglas voor u uit te steken, zodat deze voorrrrrrrreffelijke sommelier u van een natje voorziet.’

‘Charlot, hou op! Ik stik!’ gilt Eva. Ze trekt haar vingers uit die van Tobias en vouwt haar handen om haar mond heen zodat haar oncontroleerbare gehinnik niet tot in de wijde omtrek te horen is. Tobias staart verbluft de kring rond en zoekt oogcontact met Jacob en Tom, maar die laatste kijkt alleen met een verdwaasde blik in zijn ogen naar zijn vriendin.

‘Wie is Sander?’ vraagt Tobias, wanneer het lachsalvo zo goed als voorbij is en Eva en Janne met de ruggen van hun handen de tranen van hun wangen vegen.

‘Sanduhhhrrrr,’ hikt Janne, ‘is... Charlots bekakte ex.’

‘Meestal zijn wij degenen die Sanduhhhrrrr belachelijk maken. Ik ben trots op je, Lotje. Eindelijk laat je het los.’ Eva klopt haar

huisgenoot op haar arm en krijgt daar een ondeugende en tegelijkertijd lieflijke glimlach voor terug. Daarna gebaart ze naar de fles. ‘Geef me nu die wijn maar, sommelier.’

Wanneer Charlot iedereen heeft ingeschonken, klinken ze de glazen tegen elkaar. ‘Proost!’

Als een geiser spuugt Eva de wijn uit. ‘Gádver! Wat is dit? Het smaakt alsof er een dood dier in heeft liggen weken.’ Ze rilt.

Ook Jacob spuugt met een zuur vertrokken gezicht zijn wijn terug in zijn glas. Tobias, die het glas net aan zijn lippen had gezet, laat het langzaam zakken.

Janne steekt haar neus in het gefermenteerde goedje, snuift en trekt meteen haar neus terug. ‘Waar heb je deze wijn gevonden, Charlot? In de spouwmuur van het huis of zo? Bah.’

‘Hebben we niet toevallig nog een fles?’ vraagt Tom, wrijvend over Charlots bovenbeen.

‘Nee, dit was de laatste,’ zegt ze. ‘We hebben nog wel Licor 43, Disaronno, Apfeln, limoncello...’

‘Ugh,’ zegt Eva, die opstaat om onder de keukenkraan de smaak weg te spoelen, ‘ja, doe dat maar. Ik kan wel iets sterks gebruiken.’

Samen met Charlot plundert ze het drankkastje in de woonkamer en met een dienblad vol likeurtjes, zes shotglaasjes en flessen cola, Fanta en bruiswater nemen ze weer plaats in de kring, waar Tobias net een nieuwe blok hout op het vuur heeft gelegd en Janne een verhaal vertelt over een van haar patiënten op de longafdeling. ‘Het is zwaar werk, maar het geeft veel voldoening. Je ziet waarvoor, of beter nog: voor wie je het doet. Sommige patiënten hebben tijdelijke klachten, zoals virusinfecties, maar een deel zien we regelmatig terugkeren. Dan moet je denken aan mensen met COPD of cystic fibrosis.’

‘Wat een interessante baan,’ zegt Tom en hij neemt een shot-

glaasje met Disaronno van Charlot aan. ‘Die nachtdiensten zullen wel slopend zijn.’

‘Mwah.’ Janne krabt aan haar kin. ‘Niet zozeer de nachtdiensten op zich. Soms zijn die heel hectisch, bijvoorbeeld als de patiënten onrustig zijn of als er complicaties optreden, maar meestal slaapt iedereen op de afdeling en dan hebben wij tijd om voorbereidend werk te doen. Het is zwaarder om uit een nachtdienst te komen en je normale ritme weer op te pakken, dan de nachtdienst zelf. Mijn werk moet ik toch doen.’

‘Raak je weleens gehecht aan een patiënt?’ vraagt Tobias.

Die vraag laat Janne even rusten. ‘Soms wel.’ Ze krijgt een glaasje limoncello van Eva aangereikt en nipt van de citruslikeur. ‘Ik probeer mijn werk niet mee naar huis te nemen, maar soms gebeurt dat toch. Een kind zien sterven is het vreselijkste wat er is.’

‘Wauw.’ Tobias fluit zachtjes. ‘Respect voor wat je doet, Janne.’

‘Zeg dat wel,’ valt Tom hem bij. ‘Je moet het maar kunnen.’

Janne maakt een wegwijsgebaar en kruipt iets dieper in haar oversized T-shirt. ‘Ach, het is niks. Ik doe gewoon waar ik voor opgeleid ben.’

‘Niet zo bescheiden.’ Jacob slaat een arm om haar heen en kust haar slaap. Als een kat vlijt ze zich tegen hem aan.

‘Ik vind dat we opnieuw moeten proosten.’ Eva heft haar shotglaasje. ‘Op die gore drab van net kunnen we echt geen wensen uitspreken. En deze keer kijken we elkaar allemaal wél in de ogen, want ik heb geen zin in zeven jaar slechte seks.’

‘Inderdaad.’ Tobias tikt zijn glaasje tegen het hare, haar met wiebelende wenkbrauwen aankijkend. De rest valt meteen bij en ze tellen tot drie om de inhoud in één slok door hun keel te spoelen. De zure zoetigheid glijdt prikkelend door Eva’s keel.

‘Brrr. Mijn keel staat in brand. Alsof het nog niet warm genoeg

was.’ Charlot rilt.

Jacobs gezicht vertrekt en hij schudt zijn hoofd. ‘Goh, wat een sterk spul. De laatste keer dat ik shotjes dronk, was toen ik in mijn wilde jaren elke zaterdagavond naar de discotheek ging.’

Janne port hem in zijn zij. ‘En hoelang is dat geleden?’ Dan wrijft ze plagend door zijn haar. ‘Discotheek... Zeiden ze dat niet in de jaren zeventig en tachtig of zo? *Ah ha ha ha, stayin’ alive, stayin’ alive!*’

‘Hé,’ protesteert Jacob speels en iedereen lacht om zijn pogingen Janne terug te porren, die stuk voor stuk mislukken omdat Janne elke beweging weet te pareren.

De maan zakt steeds lager aan de horizon en de geluiden van voorbijrazend verkeer en het gelal van jongeren die op weg zijn van de kroeg naar hun studentenhuus, zwakken af. De nacht is stil, met alleen het geknetter van het vuur en de zachte stemmen van de huisgenoten.

Charlot, Janne en Jacob zijn met elkaar in gesprek over Jacobs zoon Thijs. Tom en Tobias zijn aan de praat geraakt over de vastgoedsector, waar Tobias alles over weet met een vader als vastgoedmagnaat.

‘De huizenmarkt staat behoorlijk op z’n kop.’ Tom wrijft over zijn kin en hij buigt zich een paar graden naar voren om om Eva heen naar Tobias te kunnen kijken. ‘Een bevriend stel van me was op zoek naar een ruimere woning omdat ze een kleintje verwachten, maar ze kwamen er maar met veel pijn en moeite tussen. Nu denken ze eindelijk iets te hebben, alleen moeten ze nu hun tiny house nog zien te verkopen.’

‘Hun tiny house?’ vraagt Tobias. ‘Dat is bijzonder.’

En of het bijzonder is, denkt Eva. Ze moet opeens aan haar stiefzus Kato denken. Die woont ook in een tiny house, en hoe-

wel ze soms de kriebels krijgt van ‘kijk-mij-eens-woker-dan-jij-zijn’-Kato, moet ze eerlijk bekennen dat het idee van wonen in zo’n klein, knus huisje haar wel aanspreekt. Want wat zou ze anders moeten? Al haar spaargeld in een te duur huurappartement steken, waar aan de linkerkant een buur woont die tot in het holst van de nacht gabberfeestjes houdt en rechts eentje die op zondagochtend zijn woonkamer verbouwt? Met een tiny house krijg je wel waar voor je geld en je woont vrij, in de natuur, zonder irritante burens. Ze is ooit een keer met haar moeder en Rafael bij Kato op bezoek geweest en ze was meer dan verbaasd over de ruimte die je in zo’n veredelde caravan hebt – want dat is het in principe: een ecologisch tuinhuis op wielen.

‘Hebben ze het huis zelf gebouwd?’ vraagt Tobias verder. ‘Dat lijkt me zo tof. Het is dat ik er de kennis niet voor heb, anders had ik allang in een tiny house gewoond.’

‘Het staat te koop, dus als je geïnteresseerd bent, kan ik wel wat regelen.’

‘Dat is eigenlijk best cool.’

Pas wanneer Tobias haar met twinkelende ogen aankijkt, beseft ze dat ze die gedachte hardop heeft uitgesproken.

‘Ze wonen in een zelfvoorzienend “dorpje” in Nieuwegein,’ vertelt Tom. ‘Zonnepanelen op het dak, eigen moestuintje... Net een appartement, maar dan praktischer ingericht. Elke centimeter heeft een functie. En het is heel ruimtelijk en open. Je hebt er geen minuut het gevoel dat de muren op je af komen.’

‘Dat klinkt écht heel cool!’

Tobias valt haar wild knikkend bij en stelt allerlei vragen over de techniek en de zelfvoorzienendheid.

‘Denk er maar eens over na,’ besluit Tom. Dan wordt hij door Charlot op zijn knie geklopt. ‘Wil je nog een Disaronno? Iemand nog meer?’

Terwijl Charlot nieuwe shotjes uitdeelt, trekt er een warm gevoel door Eva's lijf. Veel intenser dan de brandende alcohol. Ze voelt het zelfs in elk uiteinde van haar lichaam tintelen, en de Disaronno die ze in haar keel laat glijden, laait het gloeiende vuur binnen in haar alleen maar op. Zou Tobias echt...? Ze moet even weg. Even ademhalen.

'Deze avond vraagt om marshmallows,' verkondigt ze. Ze schiet de keuken in en plent koel water in haar gezicht. Dan trekt ze een kastje open en haalt ze de barbecuespiesen en twee zakken met witte en roze spekjes eruit. Nog even wacht ze. Dan loopt ze terug. Ze overhandigt iedereen een spies en laat de zakken rondgaan. Algauw hangen er zes kleverige proppen zoetigheid boven het vuur.

'Net of we op scoutingkamp zijn,' zegt Janne en ze blaast de hitte van haar marshmallow.

'Wel een heel volwassen scoutingkamp,' vult Charlot haar aan. 'Zonder krappe tentjes waar je als een rups in en uit moet kruipen.'

Ze eten de twee zakken marshmallows leeg, drinken nog wat shotjes en stappen dan over op frisdrank. Het hout is op en de laatste vlammen doven langzaam uit. Charlot steekt allebei haar armen in de lucht en rekt zich geeuwend uit. 'Ik ben kapot, luitjes.'

'Ik ook,' zegt Janne, die met halfgesloten ogen op Jacobs schouder ligt te rusten. 'Het zal een knus nachtje worden, want mijn bed is niet zo groot.'

'Hé, ik klaag niet, hoor.' De twee staan op, gevolgd door Tom en Charlot, en nemen de lege glazen en flessen mee naar binnen.

'Welterusten!'

'Slaap lekker!'

Wanneer Tobias opstaat om de stoelen op te stapelen, trekt

Eva hem naar zich toe en zoent ze hem vurig.

‘Ik heb nog geen zin om te slapen,’ zegt ze tussen de kussen door.

‘Komt dat even mooi uit: ik ook niet. Nog lang niet.’ Hij stopt een pluk haar achter haar oren en omlijst haar gezicht met zijn handen, waarna hij ze laat zakken, over haar borsten laat glijden en de zoom van haar topje omhoogschuift. Ze gloeit feller dan het vuur in de korf ooit gedaan heeft. Zijn handen kruipen omhoog, naar de rand van haar bh, en hij krult zijn vingers over de cups heen, waarna hij zachtjes rondjes om haar tepels draait.

Ze hapt naar adem, zoent hem opnieuw en valt dan abrupt stil. ‘Meende je dat net echt?’ Ze duwt zichzelf zachtjes van hem af en zoekt zijn blik. ‘Zou je dat echt willen? Met mij samenwonen?’

‘Natuurlijk. Ik dacht dat je dat wel wist.’ Hij plant een kus op haar voorhoofd en trekt haar dicht tegen zich aan voor een omhelzing. Zo blijven ze even staan. In de stille, donkere tuin waar het hout in de korf dieprood nagloeit en de maan een zwak licht over hun kruinen schijnt. ‘Ik wil niets liever dan met jou op een paar vierkante meter samenwonen en onze eigen groenten verbouwen.’

Hoofdstuk 8

Lydia rekt zich geeuwend uit. Het zonnetje schijnt tussen de gordijnen door en deelt met een streep van verblindend licht het bed in tweeën. Michiel ligt nog heerlijk te slapen, een been over het hare, zijn borst beweegt rustig op en neer. Bij elke uitademing maakt hij een grappig geluidje. Afgelopen nacht was... fantastisch, ze kan niets anders zeggen. Het voorzichtige, zenuwachtige aftasten van het begin is verdwenen, de sleur is nog mijlenver weg.

Ze heeft een beetje spierpijn. Gistermiddag hebben ze samen in de tuin gewerkt. De enorme boom in de tuin nam flink wat daglicht uit de erker weg en Michiel besloot hem te gaan snoeien. Lydia had nog even tegengesputterd, moesten ze daar geen bomendokter voor bellen? Regelmatig zagen ze bij Funny Home Video's, waar ze allebei enorm om moesten lachen, filmpjes waarin allerlei stomme ongelukken in de tuin gebeurden. Michiel had haar bezwaren weggewuifd.

Hij had zijn ladder tegen de boom gezet, provisorisch vastgebonden en was omhooggeklimmen. Eigenlijk was het enige wat Lydia gedaan had terwijl hij zwoegend met een zaag in de weer was, gebedjes opzeggen opdat hij niet van de trap zou vallen of een tak op zijn hersens zou krijgen.

Toen hij een flink aantal takken van de oude eik gesnoeid had, hadden ze samen de stammen naar een hoek van de tuin gesleept,

waar Michiel ze in kleinere stukken voor de open haard hakte. Op een gegeven moment had hij het zo warm, dat hij zijn shirt uittrok. Lydia had stiekem ademloos een paar minuten naar hem staan kijken, hoe de spieren in zijn armen en zijn rug zich spannen bij iedere klap van de hakbijl, verwonderd hoe ze zich opeens zo gelukkig kon voelen. En opgewonden, dat ook een beetje. Nou ja, eigenlijk was het geen wonder. Ze heeft het op haar werk naar haar zin, Michiel is geweldig en haar broers en mam zijn blij met haar keuze en de ouders en de zus van Michiel ook met haar, voor zover ze dat kan beoordelen. Toch knaagt nog steeds dat kleine ‘dingetje’ in haar binnenste. Ze durft het er niet met Michiel over te hebben, bang voor zijn reactie. Het heeft niets met haar gevoel voor hem te maken, maar als dat zaadje eenmaal in zijn hoofd zit, wordt het lastig om het ontkiemen ervan tegen te gaan. En ze wil geen enkel risico lopen om dat wat zich tot de beste relatie in haar leven heeft ontwikkeld, in gevaar te brengen.

Van de week, toen de meiden het hadden over hun toekomstige woonwensen en Eva en Tobias hardop over een tiny house droomden, lag het op het puntje van haar tong om erover te beginnen. Toch had ze het niet gedurfd, bang voor de meningen die er nog steeds toe doen.

Na afloop van het snoeien, toen Michiel in de schaduw uitpufte en ze hem een koud biertje had gebracht, stapelde Lydia alle boomstammetjes op onder het afdakje tegen de schuur en sjuowde ze een flink aantal stukken hout dat al droog was naar binnen. In Michiels huis zit een open haard en ondanks dat het branden van hout niet echt milieuvriendelijk is, kon Michiel het niet over zijn hart verkrijgen om de haard te slopen. Hij heeft de stenen schouw glad gestuct en een strakker uiterlijk gegeven. Op kille avonden de open haard aan te kunnen steken, en samen

voor het knapperend vuurtje zitten met een groot glas wijn erbij, is ronduit heerlijk, over de top romantisch.

Gisteravond zijn ze uit eten geweest, Lydia trakteerde. Na het zesgangenmenu met bijpassend wijnarrangement zijn ze dwars door het levendige centrum, aangenaam aangeschoten met de armen om elkaar heen, terug naar de taxistandplaats gelopen. De taxi bracht hen naar de rustige woonwijk waar Michiel woont. Het is echt een heel fijne wijk, met brede lanen en oude bomen, maar het is er zó stil. Sommige mensen kunnen niet slapen van de herrie, Lydia kan soms niet slapen van de stilte. In het huis waar ze nu nog maar twee of drie keer per week is, is altijd geluid. Van de huisgenoten, van Sjakie, de burens, van buiten.

Stilletjes pakt ze haar telefoon van het nachtkastje en zet het geluid van de meldingen uit. Ze surft naar Funda.nl. Lydia weet ongeveer wat ze kan lenen en inmiddels is haar bankrekening aardig gegroeid, dus kan ze als er wat aan een huis moet gebeuren, het gewoon cash betalen. Nog heel even kan ze zichzelf voor de gek houden dat ze het ‘gewoon’ leuk vindt om huizen te kijken, maar als haar hart een keer overslaat wanneer ze ziet dat er een hoekappartement in project Ochtendgloren te koop staat, weet ze dat ze opvolging moet geven aan haar diepgewortelde wens. Met ingehouden adem bekijkt ze de foto's. De vloer is verschrikkelijk: het groene tapijt is niet om aan te gluren, maar de badkamer ziet er schoon en netjes uit, de keuken heeft een breed roestvrijstalen fornuis en veel bergruimte in de brede lades en het balkon... het is nog groter dan het balkon dat Léonie haar heeft laten zien.

De foto's van het uitzicht die de makelaar genomen heeft, zijn adembenemend. Je hebt uitzicht over de hele stad, aan twee kanten, nog mooier dan het uitzicht dat ze bij Van der Molen had. Ze klikt op het hartje van de advertentie en als Michiel

beweegt en ze zijn hand onder het dekbed over haar buik voelt aaien, klapt ze snel haar telefoon dicht.

‘Goedemorgen schoonheid,’ zegt Michiel met een hese slaapstem. ‘Je bent er alweer vroeg bij.’ Lydia hangt over hem heen, streelt met zijn hand over zijn ruwe wang. Gisteren heeft hij zich niet geschoren.

‘Goedemorgen, houthakker.’ Haar vingers over zijn kin maken een raspnd geluid. Hij probeert in haar wijsvinger te bijten, giechelend trekt ze hem weg. Michiel rolt op haar, drukt Lydia’s handen boven haar hoofd tegen het hoofdbord en bijt haar zacht in haar nek. Ze krioelt onder hem, probeert lachend los te komen, maar als Michiel met vlinderlichte kussen over haar naakte bovenlichaam uiteindelijk op haar mond eindigt, is ze Funda en de loft voor het komende halfuur straal vergeten.

Wanneer Michiel onder de douche staat, pakt ze haar mobiel onder haar hoofdkussen vandaan en checkt haar agenda voor de komende week. Ze stuurt een bericht naar de makelaar met een paar tijdstippen waarop het uitkomt om naar het appartement te gaan kijken. Met het verhaal van Léonie en de alarmerende berichten over de huizenmarkt, moet ze snel toeslaan als ze dit écht wil. Het huis van haar ouders is ook een koophuis. Pap heeft mam goed verzorgd nagelaten, daar waren ze na zijn overlijden achter gekomen. Gelukkig maar, mam had zoveel verdriet en er waren tientallen andere zaken om te regelen. Lydia’s vader heeft zijn kinderen altijd voorgehouden dat als het enigszins mogelijk is, zij ook altijd moeten kopen. Als je eigenaar van een huis bent, ‘komen de stenen naar je toe’.

Nog voordat Michiel zingend en met een handdoek om zijn heupen de slaapkamer in komt lopen, heeft ze antwoord dat er morgen een halfuurtje tijd voor bezichtiging is. Is de huizenmarkt zo overspannen dat makelaars tegenwoordig ook op

zondag werken?

‘Wat was dat?’ Michiel trekt het badlaken van zijn lijf en pakt een boxershorts uit de kast.

‘Niks, een appje in de huisgenotengroep,’ verzint ze snel en ze glipt langs hem heen de badkamer in. Ze vindt het vervelend om te liegen. Eerst maar eens kijken of deze flat wat is, of ze hem überhaupt kan kopen en dan is er nog genoeg tijd om het hem te vertellen. Voor hetzelfde geld duurt het maanden voor ze daarna iets gevonden heeft, als dit niet doorgaat.

‘Deze lift is alleen voor de vier woningen op deze verdieping. Helemaal beneden, in de kelder, is er een parkeerplek die bij deze loft hoort. Een privéparkeerplek, hoe luxe kun je het hebben, midden in de stad?’

Dat is alvast een voordeel, de Porsche wil ze het liefst niet aan de straat parkeren. Je weet maar nooit. De makelaar, een gesjeesd type met glimmend, opzijgekamd haar en een driedelig pak, gaat haar voor naar het appartement.

‘U bent de tweede kijker. Deze geweldige loft staat pas sinds zaterdag online, maar er hebben zich nu al vijftien geïnteresseerden gemeld.’

‘Aha.’ Lydia weet niets beters te verzinnen. Ze stapt over de drempel. Het lichtgroene tapijt doet pijn aan haar ogen. De meubels van de huidige eigenaar zijn echt vreselijk: als Lydia de inboedel gratis zou krijgen, zou ze het niet eens aannemen. Het is niet erg, ze kan makkelijk door de smakeloze inrichting heen kijken. De hoogte van het plafond is het eerste wat opvalt, minimaal een meter of vier.

Ze laat haar hand over het koele granieten aanrechtblad glijden. De keuken is prima, nog mooier dan op de foto’s. Een flinke schoonmaakbeurt, meer is er niet nodig. Het ruime toilet

heeft een zwevende pot, is tot aan het plafond betegeld en een net fonteintje. De badkamer is ook netjes, waarschijnlijk is dat allemaal zo bij de bouw nog niet zo lang geleden opgeleverd. Er is één grote slaapkamer, met ramen tot aan de vloer, zodat je vanuit bed zo het centrum in kunt kijken, en een kleinere kamer, waar ze aan één kant een kledingkast over de gehele lengte kan laten maken en waar aan de andere kant genoeg ruimte voor een groot bureau is. Ze ziet het al helemaal voor zich.

Voor de woonkamer heeft ze maar één woord: wauw! Ook hier zijn er ramen van het plafond tot aan de grond, de kozijnen zijn matzwart. Links is het centrum, aan de rechterkant kijk je op het park. De ruwe muren zijn gelukkig door de huidige bewoner niet aangeraakt. Ze kan zich nog herinneren dat ze het daar bij de plannen van Ochtendgloren over gehad heeft. Als de tot appartementen verbouwde industriële panden eenmaal van eigenaar gewisseld waren, had de projectontwikkelaar niks meer te zeggen over de binnenzijdes. Loslaten, ook in het werk.

Hier binnen is die industriële sfeer nog goed te voelen. De plafondhoogte versterkt het ruimtelijk effect van de grote ramen. Het is niet al te groot en daarom nog net te betalen. Perfect voor haar en Michiel als hij hier slaapt. Met de juiste meubels is dit haar droomplek! Lydia moet op haar lip bijten om het niet uit te joelen van enthousiasme. Ze schraapt haar keel. ‘Kunt u aangeven waarom de huidige eigenaar zo relatief kort na de oplevering alweer verkoopt?’

‘Tja. Oude liedje. Het stel gaat uit elkaar en alleen kunnen ze de lasten niet opbrengen. Ze moeten er zo snel mogelijk van af.’

Dat opent perspectieven. Als ze de financiering rond krijgt, kan ze het zonder voorbehoud van een verkoop van eigen woning kopen. Daar houden kopers van, duidelijkheid en zekerheid.

De deur naar het balkon zit niet op slot. Dat is niet nodig,

er kan niemand via deze deur binnenkomen. De buitenruimte strekt zich over de volle breedte van de loft uit. Ze zet een paar grote stappen. Vanaf de muur tot aan de balustrade is het zeker drie meter. Het is groot genoeg om hier op een mooie avond met al haar vrienden te barbecueën of op oudejaarsavond het vuurwerk te bekijken. Of samen met Michiel in haar blootje zonnen. Niemand die je hier ziet.

De makelaar staat tegen de muur geleund door zijn mobiel te scrollen. ‘U heeft interesse?’

Lydia hoopt dat hij haar rode konen niet opmerkt. ‘Ja. Ik wil een tweede bezichtiging inplannen.’

‘Prima.’ Zijn duim schuift over het scherm. ‘Overmorgen?’

‘Goed.’ Lydia’s hart gaat sneller kloppen. Ze móét het Michiel vertellen. Beter nog, hij moet mee.

De rest van de dag kan ze zich maar moeilijk concentreren. En daar voelt ze zich weer schuldig over en daarom kan ze zich nóg moeilijker concentreren. Voor Van der Molen moet ze een ingewikkeld project vlot trekken. Het is nu niet alleen het ontwikkelen waar ze zich op moet richten, maar ook bij de fase ervoor moet ze de neuzen van alle belanghebbenden dezelfde kant op zien te krijgen. Het plan behelst de renovatie van een verouderd winkelcentrum dat eigenlijk veel compacter en logischer ingedeeld zou moeten worden, waardoor er peperdure grond in het centrum beschikbaar komt voor herontwikkeling.

Van der Molen is superenthousiast, de gemeente is enthousiast, toch zijn een aantal eigenaren van panden terughoudend. Ze snapt het, en het is aan Lydia om hen ervan te overtuigen dat het een kans is, en geen bedreiging. Iedereen wordt er beter van als het winkelcentrum mooier en levendiger wordt en meer klanten trekt. Beleven is het nieuwe winkelen. Er moet meer

horeca komen, en een centraal gedeelte voor activiteiten. De gemeente krijgt weer flink geld in kas als ze de grond aan een projectontwikkelaar kunnen slijten. Volgende week is er een vergadering, ze moet het goed voorbereiden en de antwoorden op mogelijke lastige vragen zoveel mogelijk vooruit uitzoeken. Gelukkig heeft Michiel ook een aantal goede ideeën. Het is fijn om met hem te kunnen sparren. Ze vertrouwen elkaar blindelings, hij zou nooit iets van wat hij van Lydia hoort gebruiken bij De Nieuwe Wereld en vice versa. En daarom voelt het nu zo fout om hem niets te vertellen van haar wens om een eigen huis te hebben. Dat is óók een kans, geen bedreiging. Zal hij dat ook zo zien?

‘Een stuiver voor je gedachten.’

Lydia’s bord ligt nog voor de helft vol met het avondeten: curry madras. Een klein stronkje bloemkool zit al een paar minuten aan haar vork geprikt. Michiel heeft zijn bord leeg en zit met zijn armen op de tafel gevouwen naar haar te kijken.

‘Ik zie dat er wat is. Je kunt me alles vertellen, dat weet je toch?’ Hij legt over de tafel heen zijn hand op de hare. Lydia laat haar vork los, ze krijgt toch geen hap meer door haar keel.

‘Er is wel iets, maar ik durf het je niet zo goed te vertellen.’

Michiel fronst zijn wenkbrauwen, zijn glimlach vervaagt. ‘Moet ik me zorgen maken?’

‘Nee, dat zeker niet,’ zegt Lydia. ‘Het heeft niet met jou te maken.’

‘Nou, hup, vertel het dan. Je hebt nu de doos van Pandora geopend, de geest kan niet meer terug in de fles.’

Lydia glimlacht om zoveel beeldspraak in één zin. Ze trekt haar mobiele telefoon uit haar handtas die om de rug van de barkruk hangt en scrolt naar het appartement op Funda. Ze

draait het scherm naar hem toe. Michiel zet hun borden op het aanrecht, veegt zijn handen aan zijn spijkerbroek af en pakt het apparaat van haar aan.

‘Ochtendgloren. Jouw project. Is er iets mee?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Die loft. Hij is te koop.’

‘O. Cool.’ Hij swipet door de foto’s, goedkeurend brommend, en geeft na een paar minuten de telefoon weer terug. Zwijgend.

‘Ik wil het kopen,’ zegt ze zacht.

Michiel trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Oké.’

‘Het heeft niets met ons te maken.’ Lydia laat zich van de kruk glijden en gaat voor hem staan. Ze kucht. ‘Ik denk gewoon dat het goed is dat ik niet gelijk vanuit het huis met de meiden hier bij jou intrek.’

‘Ik had helemaal nog niet gevraagd of je hier wilde komen wonen,’ plaagt Michiel.

‘Maar dat mag natuurlijk, graag zelfs, dat weet je toch?’ Hij houdt haar met gestrekte armen van zich af, zijn hoofd een beetje gekanteld.

Lydia kijkt hem aan. ‘Dat weet ik. Ik wil ook graag bij jou zijn. Alleen wil ik ook heel erg graag iets voor mezelf. Iets wat écht van mij is. Een tijdje op eigen benen staan.’

Eindelijk zegt Michiel iets terug. ‘Ik snap je. En ik vind het een steengoed idee. Dat wil zeggen, als ik dan in het pied-à-terre in het centrum net zo welkom ben als jij hier bent.’

Lydia vliegt hem opgelucht om de nek. ‘Ja, natuurlijk!’

Hoofdstuk 9

‘J’aime, j’aime la vie,’ zingt Esmée zacht als ze rond acht uur ’s avonds de sleutel van het studentenhuis in het slot steekt. ‘Bonsoir, huisgenoten! Ik ben thui-huis!’ schalt ze in het halletje van het studentenhuis. Sjakie blaft vrolijk mee om hun thuiskomst te vieren.

Geen antwoord. ‘Hè, wat jammer nou,’ mompelt ze voor zich uit. Er is niemand thuis. De woonkamer is keurig opgeruimd, maar het ontbreken van gezellig geroezemoes doet kil aan. Op de eettafel staat een vaasje met een kleurrijk boeketje. Er hangt een kaartje aan. *Welkom thuis, Esmée*, staat erop, met de namen van de huisgenoten eronder.

Wat ontzettend lief en attent, denkt ze. Ze buigt voorover naar Sjakie, die haar natuurlijk als een hondje is gevolgd, en geeft een aai over zijn kop. ‘Jammer hè, dat ze er zelf niet zijn?’

‘Wroef,’ beaamt Sjakie.

Esmée is net door Lea thuis afgezet en na een zoen, en nog een, en nog een, had ze zich eindelijk van haar vriendin kunnen losrukken.

Wat hebben ze een superweek doorgebracht in Normandië. In één woord fantastisch. Wat een regio, wat een prachtig huis en wat een lieve oma. Esmée heeft zich nog nooit zo verwend én geliefd gevoeld. Het was een opeenstapeling van mooie momenten. Lea, die het gebied op haar duimpje kent, sleepte haar van de

ene attractie naar de andere tot aan de Mont Saint-Michel toe, ook al bevond die zich op ruim tweehonderd kilometer afstand van de boerderij. Lea zag werkelijk nergens tegenop, de schat. Jeetje, wat houdt ze van haar. Die week heeft haar liefde alleen maar doen toenemen. Ze mist haar nu al!

En nu was ze thuis. Thuis. Was het nog wel haar 'thuis'? Het moest er natuurlijk ooit van komen, en zo langzamerhand hebben alle huisgenoten hun draai en... hun levenspartner gevonden. Ze zien elkaar de laatste tijd voornamelijk in het voorbijgaan. Een enkele keer eten ze nog samen, wat iedere keer heel gezellig is, zonder meer, maar die 'oude' vriendinnensfeer is er niet meer. Het lijkt wel of ze allemaal haast hebben het eten naar binnen te schuiven om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken naar hun respectieve lovers.

Niet dat dat een slecht ding is. Natuurlijk niet. Ze zijn gelukkig, en als ze haar huisgenoten iets gunt is het wel dat ze net zo gelukkig zijn als zij.

Desondanks doet het toch een beetje pijn dat ze duidelijk geen behoefte meer hebben aan haar al dan niet gevraagde relatieadviezen.

Met Sjakie in haar kielzog sleept ze haar rolkoffertje de trap op en verdwijnt de badkamer in om zich op te frissen en de inhoud van haar koffer in de wasmachine te stoppen. Haar toiletpullen zet ze op haar eigen plankje. Vervolgens kleedt ze zich uit, stopt ook die kleren in de wasmachine, en draait de kraan van de douche open.

Terwijl het warme water de geur van een paar honderd kilometer snelweg wegspoelt, hoort ze de ping van hun appgroepje. Ze is zo nieuwsgierig dat ze niet eens wacht tot de shampoo uit haar haren gespoeld is. Ze draait de kraan dicht en wikkelt snel een handdoek om zich heen.

Het is van Charlot. Haar zusje Liz is bevallen! Wat geweldig. Ze komt niet meer bij om Charlots verslag van deze gigagebeurtenis. Ze is ontroerd. Nieuw leven, het blijft een wondertje. Nadat ze Charlot van harte gefeliciteerd heeft met haar titel van tante, stapt ze opnieuw onder de douche. Ze spoelt haar haren uit, onderwijl denkend over haar toekomst.

De online consulten lopen goed, en ze heeft er veel plezier in. Alleen ze mist toch ook wel het directe oogcontact met haar cliënten.

‘Eureka! Ik heb het!’ roept ze plots lachend uit, waardoor het water in haar mond stroomt en ze even hevig moet kuchen.

De boerderij in Normandië brengt haar al douchend op een lumineus idee. Naast het online coachen zou ze weekends voor singles kunnen organiseren in het buitengebied, in de natuur. Weekends waarin het niet de bedoeling is om relaties met een ander tot stand te brengen, maar om de relatie met jezelf te versterken. Om in groepsverband aan zelfacceptatie en zelfrespect te werken.

Als haar haren uitgespoeld zijn, draait ze de kranen dicht en droogt zich snel af. Oeps, niets klaargelegd om aan te trekken. Met een handdoek om zich heen gewikkeld huppelt ze bijna naar haar kamer om een setje kleren te pakken, zo opgetogen is ze om het idee. Ze kan dan ook niet wachten om er met een van de huisgenoten over te sparren.

In de gang hoort ze iemand de trap op lopen. Het is Janne.

‘Hé, Esmée, je bent er weer,’ zegt Janne blij verrast. ‘Het is hier maar een saaie boel geworden, hoor. Ik zie haast niemand meer.’

‘O, Janne, wat ben ik blij je te zien! Het wordt inderdaad steeds stiller in huis.’ Ze geeft haar huisgenoot een knuffel. ‘Heb je nog even tijd?’

‘Zeker. Ik wil alles over Normandië horen.’

‘Super. Ik heb zoveel te vertellen, maar ik wil je graag een idee voorleggen dat spontaan in mijn hoofd is opgekomen. Het heeft met mijn werk te maken.’

‘Prima. Doen we zo onder het genot van een wijntje. Er staat nog wel wat in de koelkast, en ik heb nog een zak chips op mijn kamer.’

‘Oké, ik kleed me gauw aan.’

Ietwat buiten adem van opwinding komt Esmée de woonkamer in, waar Janne al klaarzit met een fles chardonnay, twee glazen, een schaal chips en Sjakie naast haar die zich gezellig tegen haar aan gevlijd heeft. ‘Wat een superleuke vakantiefoto’s heb je gestuurd,’ zegt Janne. ‘Wat is Normandië mooi, zeg. Ik ben er nog nooit geweest.’

‘Was ik ook niet, maar het gebied heeft mijn hart gestolen.’ Vervolgens doet Esmée verslag van de heerlijke week die ze met Lea heeft doorgebracht. ‘Maar nu mijn idee,’ besluit ze haar vakantieverslag. ‘Zoals je weet werk ik tegenwoordig voornamelijk via Zoom of mijn YouTubekanaal. Het gaat hartstikke goed, maar toch...’

‘... mis je het livecontact,’ vult Janne aan.

Esmée kijkt verrast naar haar op. ‘Wow, dat is exact wat ik wilde zeggen!’

‘We kennen je een beetje, Esmée. Je bent een sociaal dier. Je moet mensen om je heen hebben, je moet mensen in de ogen kunnen kijken.’

‘Klopt helemaal. Ik mis dat échte contact.’ Esmée slaat haar ogen neer. ‘De aard van het beestje.’

‘Maar vertel over je idee,’ zegt Janne.

‘Oké. Het idee kwam spontaan in me op toen ik onder de douche stond en er beelden van Normandië door mijn hoofd gingen.’

‘Ga door.’

‘Het lijkt me te gek om speciaal voor singles weekends te organiseren.’

‘Met welk doel?’ Janne neemt met gefronste wenkbrauwen een slokje wijn en stopt daarna een chipje in haar mond.

‘Weekends die gericht zijn op het omarmen van hun leven als vrijgezel.’

‘O, dus niet om ze te koppelen?’

Esmée moet lachen. ‘Nee, in principe niet, maar zouden er leuke contacten uit voortkomen, dan is daar natuurlijk geen enkel bezwaar tegen.’

‘Hoe zie je dat voor je?’ vraagt Janne vervolgens. ‘Iets in de sfeer van de mindfulnesshype?’ Ze trekt een bedenkelijk gezicht.

‘Dat weet ik nog niet. Het is nog maar een idee, en ik moet alle ins en outs nog bestuderen.’

‘Het lijkt me helemaal iets voor jou. Niet dat ik interesse zou hebben. Ik ben voor dat soort dingen niet in de wieg gelegd. No offence!’ zegt Janne grinnikend.

‘Nee, dat is niets voor jou,’ zegt Esmée lachend. ‘Bovendien ben jij niet meer single, hè?’ besluit ze met een knipoog, waarop Janne begint te blozen als een tomaat. ‘Alles oké met Jacob?’

‘Ja, heerlijk!’ Janne kijkt dromerig voor zich uit. ‘Maar om op jouw plan terug te komen, ik denk wel dat er een markt voor is. Jouw een-op-eenconsulten worden dan een-op-vier, vijf of zes?’

‘Ja, groepstherapie maar dan buiten in de natuur en niet in een muf zaaltje, zoals ik me de AA-bijeenkomsten altijd voorstel.’

‘Klinkt aantrekkelijk. Ik zou zeggen, ga ervoor.’ Janne heft haar glas. ‘Op jouw briljante idee, Esmée. Het wordt een succes, zoals alles altijd goud wordt wat je aanraakt.’

‘Dank je, Jan. Hartstikke blij dat je er iets in ziet.’ Ze geeft haar huisgenoot een dankbare knuffel.

Daarna babbelen ze nog een tijdje door over hun liefdes, hun toekomstplannen en, natuurlijk, over het feit dat Charlot tante is geworden.

‘Ze is de eerste van ons die die titel mag dragen,’ zegt Janne.

‘Als het zo goed blijft gaan met de liefdes van ons leven, zal er over niet al te lange tijd een van ons het spits afbijten met een zwangerschap,’ zegt Esmée. ‘Nou ja, ik vermoedelijk niet, maar jullie,’ besluit ze glimlachend.

‘Waarom jij niet?’ vraagt Janne. ‘Ik ken zat homostellen die een gezin hebben gesticht.’

Esmée kijkt even dromerig voor zich uit. ‘Het lijkt me wel heel mooi om een kind te krijgen, en natuurlijk weet ik dat het kan.’ Ze maakt een wuivend gebaar met haar hand. ‘Laten we daar ons hoofd nog maar niet over breken. Voorlopig heb ik maar één wens, en dat is dat het goed blijft gaan tussen Lea en mij.’

‘Mijn idee,’ zegt Janne. Vervolgens geeuwt ze uitgebreid. ‘Ik denk dat ik mijn bedje opzoek. Morgen is het weer vroeg dag.’

‘Je hebt gelijk, welterusten. Ik ga nog even wat surfen op het internet.’

‘Succes en voor straks ook truste.’

Éven surfen? Mooi niet! Tot in de kleine uurtjes is Esmée zich aan het inlezen en doet de ene search na de andere naar geschikte locaties, ook al is dat eigenlijk een beetje voorbarig als je nog geen duidelijk omlijdnd plan hebt.

Ze heeft al wel een locatie in gedachten, de boerderij in Frankrijk, maar dat zal ze natuurlijk eerst met Lea en haar oma moeten bespreken. Aan de andere kant lijkt het haar eigenlijk beter – en haalbaarder ook – om het eerst in eigen land te proberen, en zo tuimelen de gedachten over elkaar heen.

En of dat allemaal nog niet genoeg is had Janne het ook nog

eens over de mindfulnesshype. Hm. Helemaal zo gek nog niet, denkt ze als ze er een paar artikelen over heeft gelezen. Minder zweverig dan ze dacht dat het was. Het blijkt een vorm van mediteren te zijn, waarbij het de kunst is om je te focussen op het hier en nu.

Die therapie, of liever gezegd, die meditatietechniek zou een uitstekende aanvulling kunnen zijn op haar doelstelling om singles het leven dat ze nú hebben te laten aanvaarden en zich niet zo'n zorgen te maken over de toekomst. Een van de sleutelwoorden is 'zelfcompassie'. Nou, dat is toch zeker precies wat ze haar cliënten altijd voorhoudt? Ze leert ze toch naar zichzelf te kijken om ze te laten inzien dat het mogelijk is iets te doen aan de pijn die ze hebben? Dat ze zichzelf accepteren, en zo van zichzelf leren houden? Ze herinnert zich het moment dat ze Hylke voor de spiegel zette om hem te laten zien wat een leuke gast hij in feite is. Wat een geweldige kick gaf het niet dat zijn broeierige chagrijnige uitstraling bijna onmiddellijk plaatsmaakte voor een charismatische?

En Lea dan? Oké, het zelfmedelijden duurde bij haar iets langer, en ze moesten beiden door een diep dal gaan om het te overwinnen, maar ook zij heeft zichzelf gevonden en kan nu genieten van het leven en, niet onbelangrijk, van haar, denkt Esmée met een glimlach om haar mond.

Ja, de weekends verkopen als mindfulnessstraining – dus niet als therapie – lijkt haar een interessante optie. En... de term is op het moment een toverwoord, dus qua marketing helemaal niet verkeerd.

In haar enthousiasme belt ze Lea.

'llo?' hoort ze een slaperige stem zeggen.

'Jij denkt dat je nog in Frankrijk bent,' zegt Esmée lachend.

'Esmée! Weet je wel hoe laat het is?'

Ze kijkt op haar horloge. Halfdrie! ‘Oeps, sorry, ik ben de tijd compleet vergeten.’

‘Dan moet het wel heel belangrijk zijn wat je te vertellen hebt,’ zegt Lea.

‘Dat is het ook!’ zegt Esmée. ‘Even facetimen?’

‘Nee, dank je wel,’ zegt Lea lachend. ‘Ik zie er niet uit!’

‘Maar ik hou juist zoveel van jou als je er slaperig en verkreukeld uitziet.’

‘Oké dan.’

Ze schakelen de camera in, en Esmée schiet in de lach. Lea’s haren staan alle kanten op en haar ogen zijn nog dik van de slaap. ‘Je ziet er heerlijk uit, schat. Laat het dekbed eens zakken, ik wil je helemaal zien.’

Lea doet lachend wat ze vraagt, en tot Esmées blijdschap heeft ze niets aan. ‘Ik verlang naar je,’ zegt ze.

‘Kom dan hierheen?’ zegt Lea, die het dekbed tot onder haar knieën laat zakken.

‘Heel verleidelijk, maar ik denk dat ik tot morgen wacht. Het is een beetje erg laat om nog over straat te gaan.’

‘Jammer. Vertel dan nu maar waarom je belde.’

‘Mindfulness,’ zegt ze.

‘Huh?’

‘Ik wil mindfulnessweekends gaan organiseren.’

‘Waarom?’

‘Nou ja, hoe fijn ik het online werken ook vind, ik wil ook fysiek contact met mensen.’

‘Ben ik dan niet genoeg voor je?’ zegt Lea met een knipoog.

Esmée lacht en werpt haar een handkusje toe. ‘In bepaalde opzichten absoluut,’ zegt ze.

‘Ik begrijp je, hoor. Wat een interessant idee.’

‘Ja hè? Ik heb er al even over gebrainstormd met mijn huis-

genoot Janne. Ze vindt het een prima idee en ook helemaal bij mij passen. Ik ben niet geschikt om alleen te communiceren via een beeldscherm, vindt ze.'

'Daar heeft ze gelijk in,' zegt Lea welgemeend. 'Je bent daar te sociaal voor.'

'Hé, dat is precies wat Janne zei. En weet je, toen ik vanavond thuiskwam bleek er niemand te zijn, en dat gaf zo'n vreselijk eenzaam gevoel. Het werd me ineens duidelijk dat de mens niet is geboren om alleen te zijn. Ik had zo graag willen vertellen over onze geweldige week samen, over je oma, over onze uitstapjes en ententjes. Gelukkig kwam Janne later. Maar feit is dat het steeds stiller wordt in huis. Ik ben bang dat we een beetje uit elkaar aan het groeien zijn.' Ze haalt haar schouders op. '*C'est la vie*. Gelukkig heb ik Sjakie. Ik moet er niet aan denken om hem niet om me heen te hebben.'

'Je bent toch niet bang?' vraagt Lea ongerust.

'Nee joh, dat is het niet. Het is alleen zo stil in huis.'

'Gelukkig. We zien elkaar morgen, oké? Dan praten we er verder over, lekker sparren, want er zit, lijkt me, heel wat aan vast.'

'Graag. Natuurlijk is het een hele organisatie.'

'Dan blijf je morgen ook lekker bij mij slapen. Met Sjakie natuurlijk. Ik ga nu slapen en jij ook! Het is de hoogste tijd. *Je t'aime*.'

'Een heerlijk vooruitzicht, liefste Lea. Welterusten en tot morgen. O ja, ik ook van jou.'

'Tot morgen, *ma puce*.'

Esmée tuit haar lippen en mimet een kusje.

Niet veel later, als Esmée zich heeft uitgetkleed en haar tanden heeft gepoetst, stapt ze met haar laptop in bed. Ze is er zo vol van dat ze nog niet kan slapen en zich liever nog wat verder

informeert. Ten slotte beginnen haar ogen zo ernstig te branden dat ze de laptop weg moet leggen. Doodmoe maar met duizend gedachten over haar nieuwe plannen valt ze na een tijdje toch nog in een diepe, droomloze slaap, een tevreden glimlach om haar mond.

Hoofdstuk 10

‘Kom op, Janne, vergeet je techniek niet.’ Bram mept Janne stevig tegen haar arm. ‘Blijf nadenken.’

‘Ik denk na!’ roept Janne, hoewel dat niet helemaal waar is. Nou, ze denkt wel, maar niet aan de toe te passen techniek.

‘Nou, als je dit doet als je nadenkt dan kom je die eerste ronde niet eens door,’ blaft Bram. ‘Hup, nog een keer.’ Hij duwt haar van zich af en staat met gebalde vuisten voor haar. ‘Val me aan.’

‘Kunnen we niet even stoppen?’ Janne kijkt hem smekend aan. Ze heeft al een lange dagdienst achter de rug en nu staat ze weer hier in de sportschool. Haar lichaam piept en kraakt aan alle kanten.

‘Nee, dat kunnen we niet en dat weet je.’ Bram haalt naar haar uit en Janne bedenkt dat de bijnaam die haar collega’s en huisgenoten inmiddels voor hem hebben verzonnen, Beul Bram, goed bij hem past tegenwoordig. Toch is ze blij dat de hele situatie tussen hen weer als vanouds is. Na zijn nogal onverwachte liefdesverklaring een jaar geleden verliepen de eerste trainingsweken zeer ongemakkelijk. Voor het eerst in een heel lange tijd wilde Janne liever niet naar de sportschool gaan. En dat terwijl ze zo dol was op haar sport. Gelukkig was het Bram zelf die het ijs weer brak door zijn excuses aan te bieden. ‘Sorry, Janne, ik had het nooit mogen zeggen. Ik weet dat we het er al eerder over hebben gehad. Het is een afgesloten hoofdstuk.’

‘Ja, dat is het en dat blijft het wat mij betreft ook,’ had Janne geantwoord.

‘Wat mij betreft ook, dat beloof ik.’ En na deze woorden waren ze er niet meer op teruggekomen. Nu gaat alles weer als vanouds en Janne is daar erg blij mee. Met haar laatste krachten zet ze de aanval in.

‘Goed zo, dat lijkt er meer op. Zo maak je een kans om Daphne te verslaan.’

Janne verstijft. ‘Daphne?’

‘Ja, ik heb het schema gezien voor je eerste wedstrijd. Je eerste tegenstander is Daphne.’

‘Daphne? Dé Daphne? Daphne van Marel, de Nederlands kampioen?’

Bram wuift haar opmerking weg. ‘Dat was vorig jaar.’

‘Ben je gek geworden? Ik kan Daphne niet aan. Ze is steengoed. Ze maakt gehakt van me.’

‘Welnee, Daphne doet vaak mee aan wedstrijden in de N-klasse, de klasse voor nieuwelingen, om de sport een duw te geven en ook om de nieuwelingen te stimuleren. Zij trekt publiek, maar ze houdt heus wel rekening met haar tegenstander. Bovendien heb ik haar techniek bestudeerd en ik ga je leren hoe je haar verdediging kan verzwakken.’

‘Ik kan Daphnes verdediging niet verzwakken. Ze is de Nederlandse kampioen.’ Janne krijgt het opeens Spaans benauwd. Haar allereerste echte tegenstander in haar allereerste echte wedstrijd is de Nederlands kampioen. Dat overleeft ze niet. Haar eerste wedstrijd wordt gelijk haar ondergang.

‘Je kunt haar aan als je het slim aanpakt,’ zegt Bram streng. ‘Als je blijft nadenken dus.’

‘Nadenken, tuurlijk. Doen we even.’ Janne schudt geïrriteerd haar hoofd.

‘Je moet de wedstrijd visualiseren,’ zegt Bram.

‘Oké.’ Janne loopt een paar stappen weg van Bram en sluit haar ogen. Ze heeft er weinig moeite mee deze wedstrijd te visualiseren. Daar staat ze dan, trillend als een rietje in de ring. Tegenover haar staat de zelfverzekerde Daphne, ja, de Nederlands kampioen dus. Janne ziet haar gespierde lijf en verbeterde, vastberaden blik voor zich alsof ze nu al samen in de ring staan. Daphne dreuntelt om haar heen als een leeuw die wacht op het moment dat hij zijn prooi gaat verscheuren. En dan, opeens, haalt ze uit, slaat Janne keihard tegen haar hoofd waarna Janne knock-out op de vloer valt.

‘Oké, ik heb het gevisualiseerd,’ zegt Janne terwijl ze een koude rilling over haar rug voelt lopen. ‘Ik ga dat echt niet doen.’

‘Kom mee.’ Bram trekt haar naar de bankjes aan de zijkant van de zaal en drukt haar daar neer. Hij loopt naar de waterkoker die een eindje verderop in een hoekje staat en komt even later terug met twee mokken thee. ‘Hier, en luister goed naar me. Ik heb een plan.’

‘Als jouw plan behelst dat ik me bewusteloos moet laten slaan, dan doe ik niet mee.’

‘Nee, jij slaat haar bewusteloos. Ik ken haar, ik ken haar goed. Je kunt haar inmaken, geloof mij.’

‘Tuurlijk, een beginner als ik. Ben je gek geworden?’

‘Ik meen het, Janne.’ Bram haalt zijn inmiddels beruchte velletjes met de trainingsschema’s en diëten tevoorschijn. ‘Elke bokser heeft een zwakke plek. Die moet je weten te vinden.’

‘Ik heb meerdere zwakke plekken en ik weet zeker dat Daphne die feilloos weet te vinden.’

‘Je gaat niets winnen als je mentaal niet sterker wordt.’ Bram kijkt haar streng aan. ‘Geloven dat je gaat winnen helpt ook al.’

Janne schudt spottend haar hoofd.

‘Ik vind dat we het schema nog wat moeten intensiveren.’
Bram houdt haar het blad voor. ‘Ik zie daar wel wat ruimte voor.’

Janne schudt beslist haar hoofd. ‘Ik niet.’

‘Luister, als jij...’ begint Bram.

‘Nee, ik wil er heel veel voor doen, maar ik heb ook nog een leven buiten kickboksen.’

‘Ach ja, Jacob.’

‘Ja, Jacob inderdaad.’

‘Ik dacht dat hij je steunde?’

‘Dat doet hij ook, maar ik wil ook tijd hebben voor hem en Thijs. Het is mooi dat ik een keer tegen Daphne mag boksen, nou ja, dat hoop ik dan maar dat het mooi wordt, maar dichterbij het professionele niveau kom ik echt niet. En dat wil ik ook niet. Ik vind het al een hele stap dat ik een echte wedstrijd ga doen.’

Bram kijkt haar even aan, vouwt dan met een diepe zucht het schema op en stopt het in zijn zak. ‘Oké.’

‘Oké.’ Janne nipt van haar thee. ‘Hoor jij nog weleens iets van Lodewijk en Sofie? Ik heb ze helemaal niet meer gezien sinds de geboorte van hun zoontje.’

‘Nee, ik heb ze niet meer gesproken sinds we op kraambezoek zijn geweest.’

‘Ze zijn in een andere levensfase beland en daar passen wij niet meer in,’ zegt Janne opeens somber. Iedereen gaat door naar een andere levensfase lijkt het wel: Lodewijk en Sofie, al haar huisgenoten. Haar oude leven valt uit elkaar. En waar moet zij heen? Ze verdient niet genoeg om een eigen huisje te kopen. Huren? Voor ze voor een huis in aanmerking komt is ze tachtig jaar. Of blijft ze in het studentenhuis wonen, omringd door een nieuwe generatie?

‘De levensfase met baby’s en zo sla ik liever over,’ zegt Bram.

‘Welnee, wacht maar tot je de ware ontmoet.’ Janne lacht.

‘Wie weet gebeurt dat vanavond wel.’

‘Vanavond? Wat is er vanavond?’ vraagt Janne nieuwsgierig.

‘Ik heb een date.’

‘Nee, ga weg. Wat gaaf!’

‘Ja, ze is wel leuk, dus wie weet.’

Janne glimlacht blij. Haar relatie met Bram kent zijn pieken en dalen, maar als ze iemand het geluk gunt dan is hij het wel. Ze stoot hem aan. ‘Ik hoop dat zij het is.’

‘Wie weet.’

Zwijgend nipt Janne verder aan haar thee. Ja, zie je wel. Alles wordt anders.

‘Hoi Thijs.’ Janne stapt Jacobs huiskamer binnen en ziet Thijs op de bank hangen met zijn telefoon in zijn handen.

‘Hoi.’ Thijs kijkt vlug op en gaat dan weer verder met het typen van berichtjes.

‘Hoe was je stage?’ vraagt Janne terwijl ze naast hem op de bank gaat zitten. Normaal is deze vraag goed voor een enthousiast en uitgebreid antwoord, maar Thijs tikt stug door.

‘Gaat wel.’

‘Gaat wel?’ Janne ziet dat Thijs’ gezicht betreft. ‘Is er iets gebeurd, Thijs?’

Thijs kijkt nog even op zijn scherm en gooit dan de telefoon naast zich op de bank. ‘Een van onze patiënten is overleden.’

‘Ah,’ zegt Janne.

‘Het was echt shit, zeg.’ Thijs kijkt strak voor zich uit. ‘Ik bedoel, hij was bij ons zodat we hem beter konden maken, maar niets hielp. En opeens was hij dood. Mijn werkbegeleider vond hem in bed.’

‘Dat is vreselijk,’ zegt Janne.

‘Voor zijn familie vooral. Die begrepen er niets van. Ze waren

eerst laaiend en toen superverdrietig.’

‘Ja, dat is heel moeilijk te bevatten,’ zegt Janne.

‘Ik had wel bewondering voor mijn werkbegeleider. Hij bleef zo kalm terwijl die familie van alles naar zijn hoofd slingerde. En toen begonnen ze allemaal te huilen. Echt bizar.’ Thijs schudt zijn hoofd alsof hij er nog bij staat. ‘En toen begreep ik opeens hoe klote dit werk soms kan zijn. Soms worden mensen niet beter en daar moet je dan maar mee dealen.’

‘Ja, of je praat erover. Dat is beter dan ermee dealen,’ zegt Janne met een vage glimlach.

‘Mijn werkbegeleider nam me aan het eind van de dag nog even mee voor een gesprek. Hij ging helemaal doorzagen over hoe ik me voelde en zo.’

‘Dat horen werkbegeleiders te doen. Het is namelijk heel belangrijk dat je over dit soort zaken praat en dat je er niet mee blijft lopen. Ook verpleegkundigen zijn maar mensen, ook al willen we onszelf graag als superhelden zien. Wij hebben ook gevoelens en die mag je best uiten.’

‘Ja, dat zei mijn werkbegeleider ook.’ Thijs greep weer naar zijn telefoon. ‘Ik denk niet dat ik dit ooit zal vergeten.’

‘Dat doe je ook niet,’ zegt Janne. ‘Ik weet nog heel goed de eerste keer dat ik een overlijden meemaakte. Ik zie die mevrouw nog zo voor me.’

‘Echt waar?’

‘Ja, ik liep toen stage in een verpleeghuis en die mevrouw was ver in de negentig maar ze was een schat en ik vond het zo erg. Ik zal me haar altijd blijven herinneren. En het gekke is dat ik sindsdien al meerdere overlijdens heb meegemaakt, veel van die mensen ben ik vergeten, dat gebeurt helaas. Maar de eerste vergeet je nooit.’

‘Nou, ik vind het niet tof.’

‘Nee, het zou ook raar zijn als je het wel tof vond. Maar weet je, Thijs, dat ga je nog wel leren: voor de familie ben je op zo’n moment van onschatbare waarde.’

‘Ik heb liever dat ik van onschatbare waarde ben doordat de mensen weer fit naar huis gaan.’

Janne legt even een hand op zijn schouder. ‘Dat willen we allemaal. Maar helaas is dat niet altijd haalbaar en dan moet je er ook voor iemand zijn.’

Thijs knikt. ‘Ja, dat is waar.’

‘Het is normaal dat het je raakt, hoor,’ zegt Janne. ‘Maar als je er last van blijft houden, trek dan even aan de bel. Dat is niet goed.’

‘Ik vind het al fijn om met jou te praten. Jij begrijpt het. Papa met zijn suffe baan snapt niet wat wij doormaken.’

‘Pardon?’ Jacobs stem schalt door de kamer en Janne kijkt verschrikt om. Jacob staat in de deuropening met zijn armen over elkaar. Hoelang staat hij daar al? ‘Suffe baan?’

‘Ja, echt wel,’ zegt Thijs onverstoort. ‘Hoeveel levens heb jij de laatste tijd gered?’

Janne proest het uit bij Jacobs verbijsterde gezicht. ‘Waar is de tijd gebleven dat ik een stoere vader was?’ vraagt hij zich hardop af.

‘Dat ben je al heel lang niet meer. Je bent zowat bejaard.’ Thijs springt van de bank vlak voor zijn vader op hem duikt en vlucht naar zijn kamer.

‘Zal ik maar vast een kamer gaan regelen in het verpleeghuis?’ vraagt Janne.

‘Begin jij ook niet. Ik zal je nog weleens laten zien hoeveel leven er in dit bejaarde lichaam zit.’ Jacob neemt haar stevig in zijn armen en zoent haar hartstochtelijk.

‘Oké, ik geloof je,’ brengt Janne buiten adem uit.

‘Fijn dat je even met hem sprak,’ vervolgt Jacob op serieuze toon. ‘Ergens heeft hij wel gelijk. Ik heb geen idee van wat hij allemaal meemaakt in het ziekenhuis.’

‘Dat geeft toch niet? Dat zal voor veel ouders gelden die een kind op stage hebben.’

‘Maar jij kan hem tips geven.’

‘Jij ook. Je weet heus wel wat hij nodig heeft. Je bent een geweldige vader en je hebt helemaal in je eentje een fantastische zoon afgeleverd aan de maatschappij.’ Janne knijpt hem in zijn hand.

‘Wat zeg je dat mooi.’ Jacob trekt haar weer dicht tegen zich aan. ‘Hoe ging het boksen?’

‘Bram heeft zijn verstand verloren,’ zegt Janne somber. ‘Mijn allereerste wedstrijd is tegen de Nederlands kampioen.’

‘Echt, nou die mag wel uitkijken dan,’ zegt Jacob. ‘Weet zij dat jij vier potige mannen tegen de grond hebt geramd?’

‘De Nederlands kampioen, Jacob,’ herhaalt Janne nog maar eens, maar haar woorden hebben geen effect.

‘Je maakt haar in. Ik weet het zeker. En ik kom je toejuichen.’

De mannen in haar leven zijn helaas echt knettergek. Ze denken dat ze gewoon even die Nederlands kampioen neermaait. Tuurlijk, geen probleem. Ze pakt daarna de wereldkampioen ook nog wel, wat maakt het uit. Ze is een geweldig talent en ze wordt een sensatie in kickboksland. Not. ‘Bram heeft een date,’ vertelt ze.

‘Dat werd tijd,’ zegt Jacob. Na lang aarzelen heeft Janne hem verteld van Brams toenaderingspoging. Jacob reageerde gelukkig vrij nuchter en hij bleef haar aanmoedigen naar de sportschool te gaan. Janne ziet dit nu nog als teken van het vertrouwen dat hij in hun relatie heeft.

‘Ja, ik ben ook blij voor hem. Hij zag haar wel zitten geloof

ik. Dat zou wat zijn: Bram aan de vrouw. Alles, maar dan ook alles wordt anders.'

Jacob kijkt haar onderzoekend aan. 'Waarom zeg je dat zo somber?'

'Ik heb het gevoel dat al mijn huisgenoten binnenkort het huis verlaten.'

'Echt?'

'Ja, en ik wil echt niet alleen achterblijven met een paar achttienjarige giechelende studentjes.'

'Dus jij wilt daar ook weg?' vraagt Jacob.

Janne knikt. Ze wil hem niet vertellen dat ze zich veel zorgen maakt om haar toekomst. Ze heeft geen idee waar ze moet gaan wonen als ze het studentenhuis uit gaat. Van haar salaris alleen kan ze niets kopen. Op een huurwoning moet ze vele jaren wachten.

'Als je wilt, kun je hier komen wonen.'

De opmerking komt zo onverwachts dat Janne bijna van de bank rolt. 'Wat?'

'Lieverd, wat dacht je dan? Je weet toch hoe graag ik bij je ben en ik dacht eigenlijk dat dat wederzijds was.'

'Ja, natuurlijk, maar... samenwonen. Weet je het zeker?'

'Heel zeker, ik wil niets liever, en voor je begint over Thijs: hij vindt het prima.'

'Heb je dat al met hem besproken?' vraagt Janne ongelovig.

'Natuurlijk.'

Janne staart hem aan. Jacob is echt dol op haar. Dat wist ze diep in haar hart wel, maar hij laat het zo overduidelijk merken bij elke stap die hij zet. Hij gaat echt voor haar en dat is een heel nieuwe ervaring. 'Samenwonen? Wij?'

'Wij,' zegt Jacob. 'Wat vind je ervan?'

'O, te gek!' Janne stort zich in zijn armen, die zich stevig om

haar sluiten. ‘Ik wil niets liever.’

‘Mooi, laten we dan maar een datum prikken waarop we jouw spullen hiernaartoe gaan halen.’

Janne grinnikt en kijkt de piepkleine en al volle huiskamer door. ‘Dat wordt nog wel een dingetje.’

‘Het maakt me niet uit als ik hier over de meubels moet klimmen, als jij maar met me mee klimt.’

Janne barst in lachen uit. ‘O, zo fout dit.’

‘Erg, hè?’

‘Heel erg.’ Janne knuffelt hem en nestelt zich tegen hem aan. Ze heeft een nieuw thuis gevonden, beseft ze. En hopelijk is het een thuis voor altijd.

Hoofdstuk 11

‘Ben je zenuwachtig?’

‘Een beetje wel.’ Eva pulkt aan de rand van haar duimnagel. Ze is met Tobias onderweg naar Nieuwegein, naar het ‘dorpje’ waar het tiny house van de vrienden van Tom staat. ‘Ik hoop dat het iets is,’ zegt ze, met het hoekje van haar duimnagel nu in haar mond gestoken. Bah, waarom kan ze het nu weer niet laten haar nagels te snoeien alsof ze Rupsje Nooitgenoeg op een kropsla is? Ze is nog maar net begonnen aan de huizenjacht en ze raakt er nu al gefrustreerd van.

Het is niet dat ze zo snel uit het studentenhuis wil vertrekken – niet echt, althans. Ze heeft het er nog steeds naar haar zin, maar ze weet ook dat het tijd is om verder te gaan. En zo denken haar huisgenoten er ongetwijfeld ook over. Ooit moet ze toch het huis in Utrecht verlaten, haar vleugels spreiden en elders neerstrijken. Ze kan dus nu alvast op zoek gaan – in deze tijden waarin de huizenmarkt overwoekerd wordt, weet je het immers nooit – of ze kan blijven wachten en hopen dat er iets op hun pad komt. Die keuze hadden zij en Tobias dus al gauw gemaakt.

Stel je voor dat zij de enige is die alleen achterblijft? Dan loopt ze wéér achter op het pad naar volwassenheid, en ze staat al zo vaak achteraan vergeleken met haar leeftijdsgenoten. Zo voelt het althans elke keer dat ze Instagramposts ziet van voormalig klasgenootjes die in het huwelijksbootje stappen of de geboorte

van hun kind aankondigen. Ze haat deze leeftijd. Ze heeft constant het gevoel dat ze ergens te laat mee is.

Tobias schuift zijn zonnebril omhoog om haar recht in de ogen aan te kijken en de bril blijft tussen zijn ruwe bos krullen steken. ‘Niet zo zenuwachtig. Het komt wel goed. Ik heb er vertrouwen in.’

‘Ik vind het gewoon spannend. Wil jij het woord doen? Jij hebt verstand van huizen.’

Hij schudt bemoedigend zijn hoofd. ‘Laat het op je af komen. Het is maar een tiny house, geen grachtenpand van twee miljoen.’

‘Nee, dat werkt opbeurend.’ Ze haalt haar duim tussen haar lippen vandaan om hem een por te geven. ‘Meneertje Vastgoedmagnaat.’

Hij incasseert haar por met een grijns en stuurt zijn Volvo de afrit naar Nieuwegein op.

In eerste instantie was ze bang dat het dorpje tiny houses op een verzameling kabouterhuisjes zou lijken rechtstreeks uit Kabouter Plop, maar het doet haar eerder denken aan een natuurresort, een soort kleinschalig vakantiepark. Het dorpje ligt direct achter een dijk, afgezonderd van het gesuis van de snelweg en de drukte van Nieuwegein. Oké, tot nu toe valt het niet tegen. Hand in hand loopt ze met Tobias het kiezelpad op, langs de andere huisjes. Nieuwsgierig blikte Eva de groene voortuintjes in, waar de een op een plaid een boek ligt te lezen en de ander de barbecue aan het aanmaken is. Een man van middelbare leeftijd die in een hangmat op zijn iPad een spelletje aan het spelen is, steekt vriendelijk zijn hand naar hen op.

Elk tiny house heeft zowaar een eigen huisnummer. Bij nummer vijftien blijven ze staan.

Een rechthoekig blok, opgetrokken uit donkergrijze houten

panelen staat als een modern bakken in het landschap. In het midden – waar de deur zich bevindt – reiken metershoge glaspartijen van de vloer tot aan de nok. De antracieten shutters zijn gesloten en Eva baalt dat ze zo niet van een afstand naar binnen kan gluren. Het is een huisje dat zo van Pinterest is geplukt. Het lijkt in elk geval in de verste verte niet op de pipowagens waar Eva automatisch aan denkt bij het woord tiny house. Nee, het heeft wel wat weg van een miniatuurvilla. Opgelucht blaast ze haar adem uit. Het had erger gekund. Het tiny house van haar stiefzus Kato lijkt dus wél op een pipowagen.

‘En?’ Tobias kijkt haar met een verwachtingsvolle twinkeling in zijn ogen aan.

‘Niet wat ik verwacht had,’ bekennt ze. Ze geeft een vluchtig kneepje in zijn hand. ‘En dat is een goed teken.’

‘Kom. Ik kan niet wachten.’

Hand in hand lopen ze het kiezelpad af. Het tuinhekje staat uitnodigend open en zodra het achter hen in het slot valt, komt het tiny house tot leven: de deur zwiert open en er verschijnen twee uitbundig lachende gezichten in de opening.

‘Hé, welkom!’ Een vrouw in een soort zelfgemaakte mintgroene kaftan met zonnebloemenpatroon komt op haar Birkenstocks van het trapje van de veranda af gehupt; haar hand al voor zich uitgestoken om Eva te begroeten. Bij elke trede zoeken haar donkere krullen springend een uitweg onder de bloemetjesbandana vandaan en rinkelen haar kleurrijke kettingen en armbanden met bedeltjes dat het een lieve lust is. Ze glimlacht opgelaten. Van de beginnende kraaienpootjes die haar mokkabruine ogen accentueren en de lachrimpels rondom haar mondhoeken, krijgt Eva het idee dat ze op bezoek is bij haar joviale lievelingstante. Zo eentje die op feestjes dansend op de tafel eindigt met in de ene hand een fles wijn en in de andere

een karaokemicrofoon, en die zelfs de politie zover krijgt om de boete voor geluidsoverlast gewoon te verscheuren en gezellig een nummertje van Take That mee te blèren. Begin veertig zal ze zijn, schat Eva, maar met de levenslust van een kersverse student aan het begin van de introductieweek.

Onder de kaftan wijst haar bolle buik als een skippybal naar voren. Dat kleintje laat vast niet heel lang meer op zich wachten.

‘Jij moet Eva zijn. Hi, ik ben Muriëlle en dit is Freek,’ zegt ze, wijzend naar de man die haar uit het tiny house is gevolgd.

Eerst schudt ze Eva de hand, daarna Tobias.

‘Bedankt dat we zo snel mochten komen bezichtigen,’ zegt hij. ‘Wat een toffe plek, zeg.’

‘Rustig hè? Als de wind goed staat, horen we de Lek stromen. We wonen praktisch in de uiterwaarde.’ Freek, een man van dezelfde leeftijd als Muriëlle, in een okergele tuinbroek met een blauw T-shirt en een rieten hoed met daarop een veertje, steekt meteen van wal. Hij leidt hen eerst rond in het dorpje, waar ze nu met z’n twintigen wonen. Er is een fruitgaard met appel- en perenbomen, een gezamenlijke regen- en restwateropvang die door planten gefilterd wordt en een zitkuil met een cirkel voor een kampvuur, waar de dorpsbewoners ’s zomers tot in de vroege uurtjes spelletjes spelen en muziek maken.

Hoewel ze veel met elkaar delen, leven ze ook erg op zichzelf. Elk huisje heeft een afgescheiden tuin en een eigen moestuin.

‘Maar die is lang niet bij iedereen even groot,’ vertelt Freek. ‘Niet iedereen heeft zeeën van tijd en geld om groenten en kruiden te verbouwen.’

‘En jullie?’ vraagt Tobias. Hij heeft zijn zonnebril afgezet. De zon hangt inmiddels laag aan de hemel en schijnt als een orangerode bol over de toppen van de fruitbomen heen.

Freek opent het tuinhekje en gaat hun voor naar het tiny

house. ‘Muriëlle en ik zijn best fanatieke telers, vooral sinds we plannen maken voor gezinsuitbreiding. Maar we kunnen de moestuin natuurlijk niet in zijn geheel meenemen naar onze nieuwe woning, dus als jullie geïnteresseerd zijn, mogen jullie het zo overnemen.’

‘Graag!’ zegt Eva en ze knijpt nog eens in Tobias’ hand. Ze vindt het nu al geweldig en ze heeft nog geen voet over de drempel gezet. Een bol nervositeit breidt zich plots in haar borst uit. Wat als het binnen tegenvalt? Wat als ze zich er toch opgesloten voelt? Misschien is het totaal niet naar haar smaak is? De zenuwen overvallen haar. Stop, Eva. Geen reden tot paniek. De binnenkant is ongetwijfeld net zo tof als de buitenkant.

‘En? Zijn jullie er klaar voor?’ Muriëlle springt het trapje van de veranda op alsof ze totaal geen kind ter grootte van een watermeloen in haar buik draagt en klopt roffelend als een pinguïn op haar dijen – waarschijnlijk omdat ze niet bij haar knieën kan zonder zichzelf driedubbel te vouwen.

Wild knikkend volgen Eva en Tobias haar het trapje op. Freek opent de deur en laat hen binnen. Met z’n tweeën staan ze in de woonkeuken, recht onder de spitse glazen nok van het dak. Omdat het dak in een punt loopt, oogt de hele ruimte veel groter dan deze in werkelijkheid is.

‘Wacht, wacht, wacht!’ Achter hen drukt Muriëlle op een knop en de shutters vouwen zich open. Een oranjeroze horizon strekt zich uit zover als ze kunnen kijken en omdat het tiny house op een heuveltje gelegen is, steekt het ietsje boven alle andere uit. Achter de dijk schittert het donkerblauwe water van de Lek in de laatste zonnestralen van de dag.

‘Wauw.’

‘Zeg dat wel,’ beaamt Tobias.

‘Je zou het uitzicht vanaf de vide eens moeten zien,’ zegt Freek.

‘Maar eerst laat ik jullie even de benedenverdieping zien.’ Met handen en voeten pratend gaat hij hun voor naar de achterzijde van het huisje, waar een tweezitsbank staat, die ook gebruikt kan worden als slaapbank. Tegen de mintturquoise muur hangen een flatscreen-tv en een rekje met vetplantjes. Ook de achtergevel bestaat volledig uit glas en vanaf de bank kijk je recht op de kroppen sla, bonenstaken en aardbeiplantjes in de moestuin. ‘Je ziet ze gewoon groeien!’

‘Zo leuk om in het voorjaar al die vlindertjes en bijtjes te zien rondzoemen!’ kirt Muriëlle. ‘De buurman is immer. Onze plantjes worden dus door zijn bijtjes bestoven.’

‘We hebben gekozen voor lichte materialen, zowel in kleur als gewicht. Omdat het tiny house op wielen staat en we het dus kunnen vervoeren, mocht het niet al te zwaar zijn. Dit is een grijze gietvloer van epoxyhars, dat is extra licht, en deze wandmeubels zijn van mdf-platen met eikenlook. We hebben gekozen voor greeploze kastjes, die zo gemonteerd zijn dat ze lijken te zweven. Van al die overdadige grepen kregen we een onrustig gevoel. Het huis is ontworpen door een vriend van me, die architect is.’

Tobias fluit goedkeurend terwijl hij zijn blik door de ruimte laat gaan. ‘Dat is zeker te zien.’

Van de woonkamer lopen ze door naar het badkamertje met douche, wastafeltje en compost-wc, en daarna nemen ze een kijkje in de keuken waar twee krukjes onder het kookeiland c.q. de bar staan. Ook de keuken is netjes opgeruimd. Er hangt een kruidenrekje aan de muur en er staat een pannenkoekenplant op het aanrechtblokje.

‘Hoeveel opbergruimte hebben jullie?’ vraagt Eva nieuwsgierig. ‘Kunnen jullie hier veel kwijt of huren jullie een garagebox?’

‘Om heel eerlijk te zijn huren we een garagebox,’ zegt Mu-

riëlle. ‘Daar zetten we in het najaar en de winter de barbecue neer, de tuinstoelen en de parasol... Maar verder kunnen we alles hier kwijt. We zijn heel minimalistisch en leven alleen met wat we echt nodig hebben. We hebben flink gemarie-kondoot.’

‘Oké.’ Dat had ze al verwacht. Voordat ze tijd krijgt om er dieper over na te denken, heeft Freek al een zwartgelakte aluminium ladder tegen de vide geklikt. ‘Voilà, the stairway to the sky. Neem gezellig met z’n tweeën een kijkje en ga vooral ook op het bed liggen.’

Opgetogen klimmen ze naar boven. Het bed ligt in een koof op de grond en er zijn greeploze ladekastjes rondom gebouwd. Aan het voeteneinde staat tot Eva’s vreugde een ingebouwde boekenkast. Oké, wel kleiner dan de kasten die ze thuis heeft, maar toch.

‘Zullen we?’ Tobias wijst naar het bed en schopt alvast zijn sneakers uit. Samen laten ze zich achterover op de matras vallen. Wanneer Eva naar het dak kijkt, ziet ze dat er helemaal geen dak is. De glazen nok loopt precies boven hun hoofden door. In het zachte licht van de vallende avond staren ze woordeloos naar de hemel.

Ze voelt Tobias’ hand in de hare glippen en weet genoeg.

‘Ik wíst het! Ik begon al bijna te denken dat je vlak na je geboorte in het ziekenhuis met een andere baby verwisseld was, maar er gaat dus toch een beetje van mijn DNA in jou schuil!’ Op het beeldscherm van Eva’s telefoon steekt haar moeder juichend haar handen in de lucht, terwijl ze een rondje draait in de rotan hangstoel op haar hostelkamer.

‘Bedankt, mam. Fijn dat we nu geen DNA-test meer hoeven doen.’ Eva rolt met haar ogen. Ze ligt languit op haar bed op haar zolderkamer. Ze had kunnen weten dat haar moeder zo zou

reageren op het nieuws dat zij en Tobias in een tiny house gaan wonen. Sterker nog, haar moeder blijft maar in haar handen klappen als een zeeleeuw in het Dolfinarium en kwettert het nieuws door de hele slaapzaal. ‘Zeg,’ valt Eva haar in de rede, ‘is het niet de bedoeling dat je stil bent op een yogaretraite?’

Eva giechelt. Echt iets voor haar moeder, om anderhalve week naar Bali te gaan en haar lijf in gekke bochten te wringen.

Haar moeder haalt haar schouders op. ‘Ach, voor deze ene keer. Mijn karmapunten voor vandaag zijn toch al binnen. Ik ben zo trots op je dat je in een hippieproject stapt. Had ik nooit achter je gezocht,’ zegt ze, nu stiller, en met mysterieus opgetrokken wenkbrauwen. Het scherm flikkert groen en zwart en haar moeder verdwijnt in een waas van pixels en verschijnt dan weer. De gasten van het hostel hebben dagelijks maar één uur wifi om met vrienden en familie te appen of videobellen voordat het slot er weer op gaat. Met als gevolg dat iederéén de modem overbelast.

‘Weet je al welke groenten je gaat verbouwen? Als je tips wilt, hoef je maar te gillen.’

‘Bedankt, maar we komen er wel uit, mam.’

‘Vertel eens wat meer. Hoe reageerden Tobias’ ouders?’

‘Verrassend goed. Ze zijn een beetje aan het idee gewend geraakt dat hun zoon niet zo kneedbaar is als ze dachten.’ En nu ze zien dat hij met het restaureren van klokken zijn geld verdient en dat hij daar gelukkig mee is, daagt het besef dat het nog wel goed komt met die jongen.

Dat Eva in een tiny house gaat wonen, vindt ze zelf helemaal niet zo raar. Hoe kan het ook anders met een moeder die haar lijf in de kronkels legt in Bali en een vader die zich samen met zijn vrienden in een Drents bos een weekend lang als Viking verkleedt?

Dat Tobias alle luxe van thuis zo gemakkelijk aan de kant kan zetten, dát is pas de verrassing van de eeuw. Van miljoenenvilla naar tiny house. Als je hem dat een jaar geleden verteld zou hebben, had hij je hardop uitgelachen.

‘Het is zo’n lieve jongen, die Tobias,’ ratelt haar moeder verder. ‘Zijn aura is zo mooi. Sluit perfect aan op de jouwe. Jullie zijn soulmates – nee, tweelingzielen! Wat een geluk dat je die op deze leeftijd al hebt gevonden.’

Eva knikt. Ook al gelooft ze niet in dat tweelingzielengedoe, ze voelt precies wat haar moeder bedoelt. Ze kletsen nog even over Bali, Tobias’ klokken en Eva’s baan – over twee weken heeft ze haar eerste werkdag – en dan laat de gong weten dat het slot elk moment op de wifi kan gaan.

‘We appen morgen wel even. Hou van je, mam.’

‘Je mag dan wel je ziel aan de corporate duivel hebben verkocht, Eev, je blijft toch een beetje mijn hippiedochter,’ fluistert haar moeder, haar gezicht bijna tegen het beeldscherm geplakt. Haar oog vult het hele scherm voordat het beeld zwart wordt. De woorden ‘Ik ben trots op je’ komen nog net krakend bij Eva aan.

Hoofdstuk 12

Sinds het moment dat Lydia aan Michiel heeft verteld dat ze zelf een appartement wilde kopen en hij daar geen enkel probleem mee heeft, is er een last van haar schouders gevallen. De glimlach op haar gezicht was de uren daarna zó breed, dat ze er spierpijn van kreeg. Die avond hebben ze allerlei tactieken bedacht om de kans dat haar bod op de loft geaccepteerd wordt zo groot mogelijk te maken.

‘Wil jij niet meekijken,’ vraagt ze hem, haar hoofd op haar hand rustend, nog een beetje verhit van hun vrijpartij. Ze ligt op haar zij op bed en friemelt met haar wijsvinger door zijn borsthaar. Wanneer ze pesterig aan een plukje trekt, veert hij op en neemt hij haar in de houdgreep.

‘Jij bent toch een zelfstandige vrouw? De beslissing heb je hier al genomen.’ Hij tikt op haar slaap. ‘En hier ook al.’ Michiel plant een kus op haar linkerborst.

Lydia giechelt en krioelt onder hem. ‘Je hebt gelijk. Maar ik wil dat jij het net zo leuk vindt als ik,’ kweelt ze en ze drukt haar nagels hard in zijn kont.

‘Au!’ Michiel slaat haar hand lachend weg en tikt op haar neus. ‘Als jij zo doorgaat, mevrouw, dan ga je maar lekker in je eentje in de drukke stad wonen en kun je je toevluchtsoord als je rust en ruimte en een heerlijke huisgemaakt maaltijd zoekt, mooi vergeten!’

Lydia giert het uit, het is heerlijk dat ze al in de fase van hun relatie zijn beland dat je elkaar gewoon kunt plagen, zonder ieder woord op een goudschaaltje te hoeven leggen en in de war te zitten over wat er gezegd wordt. Michiel is echt het beste wat haar ooit is overkomen!

‘Even serieus nu, wat moet ik bieden? Ik wil niet te veel betalen, maar ook niet het risico nemen dat iemand anders hoger biedt.’

Michiel rolt van haar af en staart naar het plafond. ‘Drie ton vragen ze ervoor. Best een hoop geld. Je kunt het lenen in je eentje, dat heb je gecheckt?’

Zonder dat hij het ziet, rolt ze met haar ogen. ‘Duh. De rente staat superlaag. En ik heb wat spaargeld dat ik erin kan stoppen.’

Michiel rolt met zijn hoofd over het kussen en kijkt naar haar. Zijn warme adem strijkt over haar gezicht. ‘Zo, dat is mooi. Hmm, hoeveel?’ vraagt hij aarzelend.

‘Hoeveel ik op mijn spaarrekening heb staan?’

‘Nee joh, dát hoef ik niet te weten. Hoeveel kun je cash neerleggen?’

Lydia ademt zo onopvallend mogelijk opgelucht uit. Als hij het echt had willen weten, had ze hem wel verteld dat ze al meer dan een ton gespaard heeft. Niemand weet dit en dat wil ze graag nog even zo houden. ‘Vijftigduizend euro?’ zegt ze op vragende toon.

‘Vijftig. Top,’ zegt hij, zonder dat Lydia enig sarcasme of jaloezie in zijn stem bespeurt. ‘Ik zou de makelaar morgen bellen, zeggen dat je geen tweede bezichtiging hoeft, dat je de vraagprijs biedt en bij wijze van spreken morgen kunt tekenen, zonder voorbehoud van financiering. Als je tenminste het zeker weet.’

‘Ik weet het zeker. Oké, dan ga ik het zo doen.’ Haar hand glijdt over het matras en ze vlecht haar vingers door de zijne.

Ze zijn een beetje zweterig. ‘Spannend.’

Ze krijgt geen hap van het ontbijt door haar keel. De halve nacht heeft ze wakker gelegen. De aankoop van het appartement wordt de grootste van haar leven, als het doorgaat tenminste. Misschien zijn er wel tientallen andere kapers op de kust die veel meer bieden.

In de keuken bij Van der Molen stoot ze haar koffiebeker om, de bruine vloeistof vormt een grote plas op het aanrecht en druppelt op de grond. ‘Verdorie,’ vloekt ze binnensmonds. Lydia zet snel haar laptotas op de grond en rukt een paar papieren handdoekjes uit de dispenser.

‘Goedemorgen, dat is een lekker begin van de dag,’ klinkt het naast haar. Lukas trekt ook een paar handdoekjes uit het apparaat en veegt de vloer schoon. ‘Niks aan de hand, het is een stenen vloer gelukkig.’

‘Ik ben ook zo’n kluns af en toe,’ zegt Lydia en ze veegt een laatste keer met een vochtige doek met grote halen het aanrecht schoon.

‘Volgens mij valt dat best wel mee.’ Lukas zet twee bekertjes onder het koffiezetapparaat. ‘Cappuccino toch?’

Lydia knikt. ‘Alsjeblieft. Ik ben een beetje zenuwachtig. Ik ga zo een bod doen op een loft,’ bekennt ze.

‘Waar?’ Lukas geeft haar het bekertje en drukt op de knop voor een dubbele espresso.

‘In Ochtendgloren.’

‘Daar heb ik Léonie ook over gehoord. Heeft zij daar ook geen woning gekocht?’

‘Ja, klopt.’

Naast elkaar lopen ze terug naar de werkplek. ‘Ik ga zo de makelaar bellen.’

Lukas kruist zijn wijs- en middelvinger en steekt ze in de lucht. ‘Ik ga voor je duimen. En als het lukt, dan gaan we als housewarmingparty een walking dinner met de collega’s doen. Drinkje in de stad. Voorgerecht bij Léonie en het hoofdgerecht bij jou.’

Even is Lydia bang dat hij dan iets dubbelzinnigs gaat zeggen over een toetje. Gelukkig doet hij dat niet. Best een leuk idee eigenlijk. ‘Eerst maar eens het appartement zien te bemachtigen,’ fluistert ze tegen zichzelf. Haar hand trilt een beetje als ze in haar mobiel het nummer van de makelaar zoekt. Ze blaast uit en drukt op de groene telefoon. Wanneer ze haar naam noemt, weet de makelaar gelijk wie ze is.

‘Goedemorgen. U wil een tweede bezichtiging?’

‘Nee. Ik wil een bod doen. Ik bied de vraagprijs.’

Voordat hij iets terug kan zeggen, draait ze het hele riedeltje af dat ze met Michiel besproken heeft. ‘Geen voorbehoud financiering, ik kan tekenen wanneer het uitkomt en ik hoef niets over te nemen, een bouwkundige keuring is niet nodig. Mijn bod is tot morgen geldig,’ flapt ze eruit. Ze schrikt een beetje van haar eigen woorden. Blufpoker.

‘Goed. Ik heb het genoteerd. Ik ga het met de verkopers bespreken,’ zegt de makelaar.

Haar hand trilt nog steeds als ze de telefoon neerlegt. Ze drukt hem tegen haar borst om haar hart tot kalmte te manen.

De rest van de ochtend is gevuld met vergaderingen en overleggen. In de vergaderkamer heeft ze bewust haar mobiel niet meegenomen, want als hij afgaat, dan weet ze niet of ze de drang om op te nemen kan onderdrukken. Als ze eindelijk de eigenaren van de winkelpanden de deur uit gewerkt heeft – wat kunnen die mannen kletsen! – gaat ze eerst naar het toilet, dan een glas water halen, een praatje met een collega maken en eindelijk loopt

ze met trage passen terug naar het bureau, waar haar telefoon als een op scherp gezette granaat ligt te wachten. Als ze nog een paar meter verwijderd is, ziet ze dat het lichtje van een gemiste melding knippert. Ze pakt hem vliegensvlug op en ontgrendelt het scherm. Twee oproepen van de makelaar!

‘Ha! Fijn dat u terugbelt,’ zegt hij voordat ze zelfs nog maar haar naam heeft kunnen noemen. Het bloed gonst tegen haar slapen, ze is nog nooit zo zenuwachtig geweest.

‘Ik belde om te laten weten dat de verkopers uw bod geaccepteerd hebben. En ze willen de overdracht zo snel mogelijk plaats laten vinden.’

Lydia springt op, schreeuwt geluidloos omdat ze midden op de afdeling staat. Ze steekt haar vuist in de lucht. ‘Yes, yes, yes,’ mimet ze. Dan herpakt ze zicht, zet haar zakelijke stem op, terwijl haar hart zo hard klopt dat hij het wel door de telefoon heen moet horen.

‘Geweldig. Prikt u maar een datum, ik kan me hiervoor altijd wel vrijmaken.’ Ze geeft haar mailadres door. Voordat ze naar de lunchruimte holt om Michiel te bellen om het goede nieuws te vertellen, belt ze eerst nog met de bank. De hypotheekofferte moet nu snel definitief gemaakt worden.

Michiel is ook door het dolle heen als ze belt. Op de achtergrond hoort ze Paula ‘wát, wát?’ roepen.

‘Lydia heeft een huis gekocht,’ zegt Michiel tegen haar ex-collega’s van De Nieuwe Wereld.

‘Heeft ze geen zin om jouw smoelwerk iedere ochtend te zien?’ hoort ze Ivo op de achtergrond zeggen. Michiel is slim genoeg om niet op de venijnige opmerking van hem in te gaan.

‘Wat heerlijk schat, dat we nu ook een pied-à-terre in de stad hebben,’ zegt hij op suikerzoete toon. Ivo is stil, aan de andere kant van de lijn barst Lydia in lachen uit.

‘Haal je overall maar uit het stof, je kunt weer aan de klus.’

‘O nee, als je zo geëmancipeerd bent dat je je eigen huis koopt, dan ga je ook maar zelf verven,’ antwoordt Michiel op plagende toon. ‘Wanneer gaan we kijken?’

‘Stom, dat ben ik helemaal vergeten te vragen, ik ga zo gelijk nog een keertje bellen.’

Tussen de middag surft ze een uur lang op allerlei sites voor interieurs. Tegen de meiden heeft ze nog niets gezegd. Het is geen bericht dat ze met een appje kan melden.

Op weg naar huis koopt ze bij de Gall & Gall een fles champagne. Vandaag eet ze thuis, Michiel gaat vroeg sporten. Nog even is het huis van de huisgenoten thuis, dan wordt de loft in Ochtendgloren haar echte thuis en het huis van Michiel een fijn tweede thuis. Het is een raar gevoel, de kriebels van de opwinding kruipen van haar buik naar haar keel en zorgen er op die plek voor dat de tranen achter haar ogen branden. Het is ineens heel definitief, ze kan niet meer terug nu.

Sjacie holt blaffend rond de tafel, Esmée is aan het koken, Janne bladert door de stapel folders die vandaag bezorgd zijn, Eva dekt de tafel en Charlot is buiten een paar bloembakken met witte en donkerpaarse violen aan het opmaken.

‘Lot, kom je even? Jij ook, Esmée?’

Charlot komt omhoog en veegt de aarde van haar handen. ‘Is er iets?’ vraagt ze gealarmeerd.

‘Geen zorgen, kom gewoon even naar binnen.’ Lydia gebaart naar haar. Binnen pakt ze vijf champagneglazen uit de kast en zet ze op tafel. Dat trekt de aandacht, zelfs Sjacie voelt dat er iets te gebeuren staat en stopt met rennen. Ze haalt de fles Moët uit haar tas.

‘Heb je weer promotie gemaakt?’ vraagt Eva.

Esmée vraagt: ‘Ga je trouwen?’

‘Je bent niet zwanger, want je schenkt vijf glazen in,’ concludeert Janne.

‘Pff. Daar moet je maar even mee wachten.’ Charlot zucht. ‘Liz wordt hélemaal gek van de nachtdienst met die kleine.’ Dan trekt ze haar ene mondhoek op en zegt dromerig: ‘Maar ook wel héél erg lief, zo’n baby’tje...’

‘Nee, ik ben niet zwanger,’ zegt Lydia en z geeft iedereen een glas. Ze zet haar duim achter de kurk en met een luide knal schiet het ding tegen het plafond. ‘Ik heb een huis gekocht!’

Behalve het bruisen van de champagne is er een paar seconden niets meer te horen. Dan begint iedereen door elkaar te kakelen en vliegen ze Lydia om de nek. Ze krijgt de kans niet meer om de glazen vol te schenken. De tranen rollen over haar wangen. Een beetje van opluchting, een beetje van de zenuwen, maar nog veel meer omdat ze dit straks allemaal moet gaan missen. Onder het eten hebben ze het over het appartement en over Michiel en zijn huis.

‘Ik vind het echt superstoer dat je je eigen huis koopt,’ zegt Charlot. ‘Je had ook gewoon bij Michiel in kunnen trekken.’

‘Als het dan uitgaat, dan heb je niets.’ Janne zwaait met haar vork in de lucht.

‘Ik heb het niet gedaan omdat ik niet zeker ben van Michiel. Het gaat juist hartstikke goed. De loft is geen vangnet. Ik wil heel graag iets van en voor mezelf, een tijdje op eigen benen staan. Heerlijk, midden in de stad, zodat ik straks een drankje kan doen en een hapje kan eten en door het park naar mijn eigen stekkie kan wandelen. Michiel vindt het gelukkig een prima idee.’

‘Een sterke vrouw tast zijn mannelijkheid niet aan. Boris had een slappe gekregen,’ zegt Esmée met een scheve grijns op haar gezicht. ‘Ik drink op Michiel.’

Ze heffen allemaal het glas. Janne tikt met haar mes tegen

haar wijnglas. ‘Op leuke mannen en vrouwen en tiny houses, grote huizen en op appartementen. Maar vooral op ons en op een gelukkig en gezond leven!’

Nu hebben ze allemaal tranen in hun ogen.

‘Wat een gekke wijven zijn we toch.’ Lydia deelt zakdoekjes uit. ‘Dat was ik nog vergeten: het balkon is groot genoeg voor barbecues en cocktailparty’s.’

‘Yes!’ zegt Eva en ze maakt een pompend gebaar met haar vuist.

Hand in hand lopen Michiel en Lydia door het park. Ze hebben in de stad gebruncht. De zon schijnt, de merels in de boom kwetteren dat het een lieve lust is. Kinderen voetballen in het gras, honden spelen blaffend met elkaar op het losloopveld, verliefde stelletjes zitten aan de rand van de vijver met hun armen om elkaar heen.

Met een blik vol liefde kijkt ze opzij naar hem. Hij ziet er geweldig uit vandaag. Zijn gezicht is lekker gebruind van het werken in de tuin. Michiel heeft een zonnebril op, zijn nieuwe spijkerbroek en het poloshirt aan. Toen ze het aan hem cadeau gaf, twijfelde ze ineens of ze dat wel kon doen, kleren voor hem kopen. Michiel vond de polo geweldig. Hij paste het shirt, bekeek zichzelf in de slaapkamerspiegel en trok het gelijk weer uit. Zijn dankbaarheid had hij in natura getoond.

‘Ik ga vaker kleren voor je kopen,’ had Lydia naderhand gezegd, blij dat Michiel geen mannetje op de apenrots was, zoals Mike, de vriend van Boris. En Boris zelf misschien ook wel een beetje.

De makelaar staat beneden bij de lift. Hij heeft in een van de andere gebouwen nu een bezichtiging. ‘Ha! Daar ben je.’ Inmiddels heeft hij het ‘u’ laten varen. ‘Hier is de sleutel.’ De verkopers

vonden het prima als ze een halfuurtje alleen rondkijken. Hij schudt Michiel de hand. ‘Van harte gefeliciteerd met de aankoop.’

‘Bedankt. Maar het is niet van mij. Het is helemaal van mijn vriendin en ik ben supertrots op haar,’ zegt Michiel en hij geeft een kneepje in Lydia’s hand.

‘Ah. Oké. Nou, dan ga ik maar.’ De makelaar wijst met zijn duim over zijn schouder. ‘Tot over een halfuurtje.’

‘Volgens mij maakt hij niet iedere dag mee dat een vrouw alleen een huis van drie ton koopt.’

Lydia haalt haar schouders op. ‘Dan moet hij er maar aan wennen,’ zegt ze liefjes.

Ze valt bijna over een paar gym schoenen achter de voordeur, op het aanrecht staat een bord met een verdroogde boterham en de gootsteen staat vol met vieze vaat. Michiel pakt een bruine bananenschil van de bar en trapt de pedaalemmer open. Een dikke zwarte bromvlieg schiet zoemend omhoog. Hij slaat hem weg en trekt een vies gezicht.

Aan zijn mouw trekt Lydia hem mee naar de gang. ‘En dan wil ik hier een inloopkast, daar komt mijn bureau, ik wil een nieuwe vloer en de rest laat ik even zo totdat ik goed weet wat ik allemaal wil veranderen.’

‘Heb je nog genoeg vrije dagen?’ Michiel stoot plagend met zijn schouder tegen haar aan.

‘Heb jij genoeg vrije dagen?’

Michiel trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ik?’

‘Ik plaag je maar. De kast laat ik maken en de vloer wordt gelegd. Dat heb ik gebudgetteerd.’

‘Ik wil best wel wat doen, hoor.’

‘Behangen is niet nodig, maar wij gaan verven, we kunnen toch goed samen klussen?’ Lydia slaat haar armen om zijn nek. ‘Hoe vind je ons... liefdesnestje?’

Hij kust eerst het puntje van haar neus. ‘Als je de rotzooi wegdenkt, het grastapijt door een mooie houten vloer vervangt en wat leuke meubels neerzet, dan heeft het... potentie.’

Ze geeft een harde por in zijn zij.

Michiel steekt lachend zijn handen als een teken van overgave in de lucht. ‘Ik vind het geweldig. Echt waar. En ik ben ook echt supertrots op je, dat was geen geintje.’

Als ze op het balkon staan, staart Lydia afwezig in de verte.

‘Je vader was ook megatrots op je geweest,’ fluistert Michiel achter haar met zijn armen om haar lijf.

Hij kent haar al veel beter dan dat ze beseft. ‘Denk je?’ vraagt ze zacht.

‘Ik weet het zeker. Hij veegt haar blonde haar opzij en drukt een kus in haar nek. ‘En als je op een prachtige dag zoals deze ooit nog eens een man de gelukkigste ter wereld maakt, dan ziet hij dat ook.’

Hoofdstuk 13

Esmée zit in haar praktijk neuriënd te rammelen op haar toetsenbord. Naast haar laptop staat een mok vers gezette koffie die tandtechnieker Peter haar zojuist heeft gebracht, de schat.

Ze heeft een aantal online consulten achter de rug en gaat nu verder met de uitwerking van het plan voor haar nieuwe activiteit die ze over een paar weken hoopt te kunnen aanbieden.

Als haar telefoon gaat, kijkt ze ietwat verstoord naar het schermje. Alleen een nummer, geen naam. Dus geen familie, Lea of een van haar huisgenoten. Ze neemt niet op. Geen zin in. Ze is te druk met andere dingen. Op het moment is ze bezig met een blauwdruk voor de te organiseren mindfulnessweekends. Een idee dat spontaan in haar is opgekomen, maar waaraan natuurlijk veel meer vast blijkt te zitten dan ze in eerste instantie dacht. Hoe gaat het programma eruitzien, wie zijn de doelgroepen, welke thema's gaat ze behandelen, waar gaan de weekends zich afspelen en... niet onbelangrijk, wat kan ze ervoor vragen? Ze wil er natuurlijk wel iets aan verdienen. Quitte spelen in het begin vindt ze ook aanvaardbaar, maar verlies lijden niet.

Een hele klus, maar ze stort zich er met veel enthousiasme op, want ze is ervan overtuigd dat het een succes kan gaan worden.

Hm. De beller spreekt een voicemail in. Even luisteren.

'Hallo Esmée, je spreekt met José Jaspers van *Trendy Singles*. Zou je mij terug willen bellen voor een interview? Ik wil het

graag met je hebben over jouw relatie en hoe zich die verhoudt tot jouw therapie, waarin je singles juist aanspoort het single-zijn te omarmen. Bij voorbaat dank.'

'Hè, gatver,' zegt Esmée hardop. Als ze ergens geen zin meer in heeft, is het wel in interviews. Ze heeft destijds in dat radio-interview toch precies uitgelegd wat haar ideeën zijn? Geïrriteerd kijkt ze een tijdje naar het scherm van haar laptop zonder te zien wat er staat.

Ze weet niet goed wat ze ermee moet en besluit Lea te bellen voor advies.

'Esmée, chérie!'

'Hi, Lea. Ik heb je advies nodig.'

'Vertel.'

'Ik ben net gebeld door de site *Trendy Singles* voor een interview.'

'*Trendy Singles*? Jeetje, je hebt echt over alles en voor iedereen wel een website!' zegt Lea lachend. 'Maar leuk toch? Ik zeg: doen.'

'Ik weet het niet. Ze willen het wéér hebben over het feit dat ik het single-zijn promoot terwijl ik zelf wél een relatie heb.'

'Je promoot het single-zijn helemaal niet,' zegt Lea. 'Ze snappen er niks van.'

'Daarom twijfel ik ook om erop in te gaan.'

'Je kunt toch herhalen wat je destijds in dat radio-interview hebt gezegd?'

'Maar welke meerwaarde zou dit interview kunnen hebben?' vraagt Esmée aarzelend.

'Meerwaarde, meerwaarde. Nou ja, journalistiek gezien misschien niet,' zegt Lea lachend. 'maar voor jou persoonlijk wel.'

'Hoe bedoel je?'

'Een uitgelezen kans voor wat free publicity!'

Esmée gaat op het puntje van haar stoel zitten. ‘Je bent geniaal, Lea. Ik kan er mijn nieuwe plannen pluggen! Dat bedoel je toch?’

‘*Exactement.*’

‘Schat, ik ga hangen. Ze vroeg of ik terug wilde bellen en dat ga ik nu meteen doen. Dank je, dank je! Kus.’ Ze maakt een kusgeluidje.

‘Graag gedaan,’ zegt Lea lachend, en ze verbreken de verbinding.

‘Hallo, *Trendy Singles* met José Jaspers.’

‘Hi, met Esmée van *The Sunny Celibate*. Je hebt me net gebeld in verband met een interview. Ik heb er even over moeten nadenken, maar ik doe er graag aan mee.’

‘Super, Esmée. Zou je morgen rond elf uur kunnen, ik dacht aan Het landhuis in de stad bij Oog in Al. Een fijne plek om te praten.’

Oog in Al, denkt Esmée, wat toevallig. Precies de plek waar ze zo graag met Lea wil wandelen en lunchen, maar wat er tot nu toe nog niet van gekomen is. Ze denkt terug aan het afschuwelijke moment dat ze er al ruziënd naar onderweg waren tot Lea zo kwaad op haar werd dat ze wegliep. Dat lijkt al wel eeuwen geleden. Ze vraagt zich af of dit soms een voorteken is. Zo ja, dan hopelijk een goed voorteken. Toevallig is het in ieder geval wel.

‘Goed plan,’ zegt Esmée. ‘Het belooft morgen een mooie dag te worden, dus kunnen we op het terras zitten.’

‘Perfect,’ zegt José. ‘Ik reserveer een tafel.’

‘Afgesproken. Tot morgen.’

Esmée is helemaal om na het gesprek met Lea en José. Ze heeft er zin in en de rest van de dag bereidt ze zich er grondig op voor. Ze wil goed beslagen ten ijs komen, want ze wil haar nieuwe activiteit natuurlijk goed in de markt zetten.

De volgende dag wandelt Esmée met Sjakie op haar gemak door het lieflijke Utrechtse stadspark naar het restaurant. De zon staat inderdaad hoog aan de hemel, dus is het er gezellig druk. De zwanen in het water worden gevoerd door een ouder echtpaar, in de zandbak spelen peuters, terwijl hun moeders op een op het gras uitgespreide deken gezellig met elkaar zitten te kletsen onder het genot van een beker take-outkoffie. Bij de dierenweide staart een kleuter bewonderend naar de hertjes.

Aangekomen bij het restaurant ziet Esmée een jonge vrouw met casual opgestoken donkerblond haar en een grote bril op haar neus vanaf het terras naar haar zwaaien. Dat zal José zijn, denkt ze en ze zwaait terug. Zo nu en dan vergeet ze dat ze zichzelf ondertussen als een BN'er mag zien. Sinds haar noodkreet op Instagram heeft ze tienduizenden volgers en haar adviezen via haar eigen YouTubekanaal worden ook heel goed bekeken. Maar ze moet er nog steeds aan wennen dat mensen haar op straat herkennen.

Als ze bij de bewuste tafel is aangekomen, staat José op en steekt haar hand uit. 'Dag Esmée, ik ben José. Leuk dat je er bent.'

'Aangenaam.'

Ze schudden elkaar de hand.

'Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat ik een bekend gezicht ben,' zegt Esmée lachend.

'Dat ben je.' Onwillekeurig kijkt José naar haar haar.

Esmée haalt een hand door haar krullende rode haardos. 'Ook zoiets waaraan je herkend wordt,' merkt ze lachend op.

'Ik ben er jaloers op,' zegt José. 'Zo mooi. En wat een leuke hond. Hoe heet hij?'

'Officieel Jean-Jacques, maar ik noem deze stoere jongen lie-

ver Sjakie.’

‘Aangenaam, Sjakie,’ zegt José en ze geeft hem een aai over zijn kop. ‘Kan ik wat voor je bestellen?’

‘Een cappuccino, graag,’ antwoordt Esmée.

‘Iets erbij?’

‘Nee, dank je. Straks een broodje misschien, nu heb ik alleen trek in koffie.’

Sjakie is ondertussen rustig onder hun tafel gaan liggen en de paar minuutjes voordat de koffie wordt geserveerd praten José en Esmée over koetjes en kalfjes. José blijkt al geruime tijd single te zijn, dus vertelt ze dat ze hier niet alleen als journalist van het magazine zit maar ook persoonlijk interesse in Esmées praktijk heeft.

‘Hoe vind je het om single te zijn?’ vraagt Esmée.

‘Wie stelt hier nou de vragen?’ zegt José lachend. ‘Even serieus. Het heeft zijn goede kanten, veel vrijheid, maar in een leeg huis thuiskomen is niet altijd leuk. Je hebt geen klankbord.’ José legt haar telefoon op tafel. ‘Oké, Esmée, je promoot het single-zijn, maar je hebt zelf wel een relatie. Hoe zit dat?’

‘Het interview is nu officieel begonnen, neem ik aan?’ vraagt Esmée grinnikend.

‘Ja.’ José wijst naar haar telefoon. ‘Ik neem het op. Tenminste als je het goedvindt.’

‘Geen probleem.’ Esmée neemt een slokje van haar koffie zodat ze even de tijd heeft om na te denken over haar antwoord. ‘In de eerste plaats wil ik met nadruk zeggen dat ik het single-zijn niet promóót. Verlangen naar een relatie is doodnormaal. Er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen op de regel, maar de meeste mensen verlangen naar de geborgenheid, liefde en warmte van een partner.’

José knikt beamend.

‘Alleen...’

‘Alleen?’

‘Alleen is het nu eenmaal een feit dat in onze hectische, prestatiegerichte maatschappij mensen vaak onterecht denken dat hun leven maakbaar is, dat ze hun toekomst kunnen plannen, hun carrière, relatie, kinderen...’ Hier pauzeert Esmée even. ‘Voor veel mensen pakt het leven helaas niet uit zoals ze het graag zouden zien. Zeker waar het gaat om relaties, en dat maakt ze gefrustreerd. Hun zelfbeeld wordt negatief, ze krijgen een hekel aan zichzelf en zijn jaloers op mensen bij wie alles op rolletjes lijkt te lopen.’

‘En dan komen ze bij jou in therapie?’

‘Op het gebied van relaties of juist het gebrek eraan, inderdaad. Ik zal nooit beweren dat ik dé oplossing heb, maar door met hen te werken aan een positiever zelfbeeld en zelfacceptatie probeer ik ze te laten inzien dat de kwaliteit van hun leven niet minder is dan bij anderen. Kortom, ik probeer ze zover te krijgen dat ze van hun single-zijn geen obstakel maken om ooit een duurzame relatie te krijgen.’

‘Dat klinkt interessant,’ zegt José enthousiast. ‘Hoe pak je dat aan?’

‘Tot voor kort ontving ik mijn cliënten in mijn praktijk, hier in Utrecht, en hield een-op-eengesprekken. Zulke gesprekken houd ik nog steeds maar sinds een tijdje online. Daarnaast heb ik een YouTubekanaal waarop ik wekelijks adviezen geef over specifieke thema’s.’

‘Daarvan heb ik er een aantal bekeken,’ zegt José. ‘En ik moet je zeggen dat ik er veel aan heb.’

‘Wat leuk om te horen,’ zegt Esmée verheugd.

‘Maar nu je zelf een relatie hebt, denk je dat je singles eigenlijk nog wel kunt adviseren? Ik bedoel, zal je er niet te ver vanaf

komen te staan?’

‘Ik heb een tijd gedacht dat ik het me niet kon permitteren om een relatie aan te gaan, maar ik ben erachter gekomen dat dat onzin is. Heb je mijn radio-interview met Simone gehoord in haar programma Hoe later op de avond?’

‘Jazeker, maar op dat moment had je juist relatieproblemen.’

‘Klopt. Niet ik, maar mijn vriendin zat met zichzelf in de knoop en dat stond onze relatie in de weg. Ze was zichzelf kwijt en moest zichzelf terug zien te vinden. Om zover te komen nam ze afstand van mij, letterlijk en figuurlijk, ze verhuisde naar een andere stad.’

‘Wow, dat klinkt behoorlijk drastisch.’

‘Dat vond ik ook,’ zegt Esmée lachend. ‘Maar ze vond zichzelf terug, kon weer gelukkig zijn met zichzelf en dankzij haar zelfacceptatie, de terugkeer van haar zelfrespect, is het enige tijd later weer goed gekomen tussen ons.’

‘Wat fijn,’ zegt José. ‘Daar ben ik blij om.’

‘Echt, happy singles zijn het leukste relatiemateriaal.’

‘Ik geloof je. Maar waar ik nieuwsgierig naar ben, Esmée, ga je op dezelfde voet door met je praktijk of heb je andere plannen?’

‘Leuk dat je het vraagt. Ik ga zeker op dezelfde voet door, maar er komt wel iets bij.’

‘Ik voel dat er een scoop aankomt,’ zegt José glimlachend.

‘Inderdaad! Jij bent de eerste journalist die ik het vertel.’

‘Ik kan niet wachten!’ zegt José.

Esmée merkt dat José oprecht enthousiast is. Geen wonder dus dat ze bij de kennismaking al een klik met haar voelde. ‘Dit najaar gaat het eerste mindfulnessweekend plaatsvinden, speciaal voor singles.’

‘Dat klinkt veelbelovend. Kun je er wat meer over vertellen? Wat is mindfulness, hoe ga je het aanpakken en waar gaan de

weekends plaatsvinden?’

Esmée haalt even diep adem. ‘Mindfulness is kort gezegd een hogere vorm van bewustwording, met als doel het hier en nu intenser te beleven.’

‘Dat klinkt nog behoorlijk abstract,’ zegt José, die de serverster ondertussen heeft gevraagd de menukaart te brengen. ‘Kun je uitleggen waarom dat nodig is? Dat hogere bewustzijn, bedoel ik.’

‘Het gaat erom dat je afstand leert te nemen van muizenissen in je hoofd. Het is de bedoeling dat je je gedachten beter leert sturen in plaats van je te laten overvallen door allerlei nare emoties als angst, frustratie, jaloezie, stress, etcetera. Je leert je emoties beter te beheersen. Je zal je vervolgens beter in je vel voelen, en dat is nou precies wat de singles die gebruikmaken van mijn praktijk nodig hebben.’ Hoe meer Esmée vertelt, hoe enthousiaster ze wordt, en ze merkt ook aan José dat ze op het puntje van haar stoel zit en met gespitste oren naar haar luistert.

‘Dan mijn volgende vraag. Hoe ga je het aanpakken?’ vraagt ze.

‘In klein groepsverband ga ik meditatie trainingen houden in de natuur. Een zaaltje ergens in een straat zie ik niet zitten. Ik wil dat de deelnemers kunnen genieten van een inspirerende omgeving. Een mooie, rustige omgeving is het halve werk om tot jezelf te komen, is mijn overtuiging.’

‘Voordat je mijn laatste vraag beantwoordt, weet je al wat je wilt bestellen?’

Esmée laat nog even haar blik over de menukaart dwalen. ‘Hm. Het broodje met kruidenroomkaas en serranoham lijkt me erg lekker.’

‘Ik doe met je mee,’ zegt José. ‘Drinken we er een wijntje bij? Om je nieuwe plannen te vieren en omdat je mij de scoop hebt

gegeven?’

‘Ja graag, lekker,’ zegt Esmée lachend.

Als ze even later genieten van hun broodje en hun glas wijn, vertelt Esmée dat ze die weekends in Frankrijk wil laten plaatsvinden. In een eeuwenoude boerderij in Normandië, om precies te zijn. Ze weet dat ze bluft, ze heeft het er namelijk nog niet met Lea over gehad. Ze durfde het nog niet voor te stellen. Ze neemt er dus een risico mee, maar de wijn heeft haar misschien een beetje overmoedig gemaakt. Nou ja, denkt ze laconiek. Over Sjakie heeft ze ook geen overleg gepleegd en dat heeft uiteindelijk ook goed uitgepakt. Ze moet er maar het beste van hopen.

‘Ik vind het geweldig allemaal.’ Hier pauzeert José even. ‘Ik heb nog een allerlaatste vraag,’ zegt ze.

‘Shoot!’

‘Is het misschien ook een beetje je bedoeling dat er relaties ontstaan tijdens die weekends?’

Esmée moet lachen. ‘Dat is geen doelstelling, maar je kunt het nooit uitsluiten.’

‘Super! Mag ik dan de eerste zijn die zich voor zo’n weekend opgeeft?’

‘De datum staat nog niet vast, maar waarom niet, ik noteer het!’ Daarop heft Esmée lachend nog eens haar glas.

‘Op jouw mindfulnesstrainingen.’ Ook José heft haar glas. ‘Vind je het leuk om na de lunch het park in te gaan en een mooi plekje te kiezen voor de fotoshoot? Er moeten natuurlijk wel een paar foto’s bij het artikel komen.’

‘Een fotoshoot. Oeps, daar heb ik niet op gerekend. Geen make-up en mijn haar zit nergens naar.’

‘Maak je geen zorgen, ik ben niet alleen journalist maar ook fotograaf. Ik ga er iets heel moois van maken.’ Ze wijst naar de fotokoffer die naast haar op de grond staat.

Als Esmée een week later naar de site van *Trendy Singles* gaat, ziet ze tot haar grote vreugde dat haar portret op de homepage staat. Een van de foto's die ze zelf heeft mogen uitkiezen. Overigens zonder te weten dat die op de homepage zou komen te staan. Free publicity op zijn best, denkt ze. Eronder staat in koeienletters de titel van het artikel, een quote uit het interview: **HAPPY SINGLES ZIJN HET LEUKSTE RELATIEMATERIAAL.**

Een dompertje: er is niemand thuis met wie ze haar blijdschap kan delen. Alweer niet.

Hoofdstuk 14

Ben je al onderweg?

Janne kijkt beschaamd naar Charlots appje.

Ja, ik ben er bijna, maar het staat vast in de stad.

Oké, een regelrechte leugen, maar Charlot vermoordt haar als ze vanavond niet op tijd is. Ze staat niet vast in de stad, ze is nog gewoon op haar werk. Haastig typt ze de rapportage waar ze mee bezig is af en sluit dan de computer.

O, sterke meid. Tot zo!

Janne heeft nu al spijt van haar berichtje. Charlot verdient beter dan dat. Ze hoopt maar dat het juist niet druk is in de stad zodat ze zo thuis is. Ze grijpt haar tas en jas en dendert de trap af. Daar komt ze haar collega Els tegen, die avonddienst heeft.

‘Janne, heb jij de bloeddruk van meneer Franken nog gecontroleerd?’

‘Ja, staat in zijn dossier. De bloeddruk was goed.’

‘En heb je ook...?’ begint Els.

‘Ik heb alles gedaan en alles staat in de dossiers. Ik moet echt gaan nu, ik ben al laat.’

‘Heb je soms een date met Jacob?’

‘Nee, ik heb een date met al mijn huisgenoten.’

‘Met je huisgenoten? Ik dacht dat je bij Jacob woont nu?’

Janne grinnikt. ‘We zitten in een soort overgangperiode nu. Ik woon even in twee huizen geloof ik.’

‘Dat lijkt me een heel gedoe.’

Janne haalt haar schouders op. Ja, het is misschien een heel gedoe, maar ze geniet nog even van de momenten die ze samen met haar huisgenoten heeft. Hun clubje valt uit elkaar. Om allerlei goede redenen, maar het is het einde van een tijdperk en dat steekt toch. Bovendien heeft ze haar nieuws nog niet met haar huisgenoten gedeeld. Het maakt alles zo definitief en daar heeft ze moeite mee. Janne groet haar collega en rent vlug verder de trap af naar de garage. Even later rijdt ze de straat op. Shit, het staat echt vast. Dat krijg je er dus van als je leugenachtige appjes verstuurd. Ze wordt meteen gestraft. Inwendig vloekend kruipt Janne in haar auto metertje na metertje naar het volgende stoplicht. Dit soort taferelen heb je in Haarzuilens niet. Janne vergeet haar irritatie en glimlacht. Ondanks het naderende afscheid verheugt ze zich ook op de tijd die komen gaat.

Veel later dan afgesproken komt ze het huis binnen. Al meteen hoort ze gelach en gepraat vanuit de keuken. Charlot steekt haar hoofd om de hoek. ‘Zo, dat was een flinke opstopping in de stad.’

Iets in haar blik maakt dat Janne op haar hoede is. ‘Ja, best wel.’

‘Ik haat het altijd zo als het echt helemaal vaststaat,’ zegt Charlot op een onschuldig toontje.

Janne breekt meteen. ‘Ik was nog op mijn werk toen je appte.’

‘Ik wist het!’ roept Charlot. ‘Ik ken jou, Janne, workaholic van me.’

Janne grijnst. ‘Sorry.’

‘Jaja, zo kom je weer mooi van al je keukenverplichtingen af. De afwas is voor jou straks.’

‘Daar hebben we het nog over,’ zegt Janne.

‘Echt niet.’

‘Echt wel. Ik ga vlug douchen.’

‘Ja, opschieten.’ Charlot werpt haar een kushandje toe en Janne beklimt vlug de trap. Ook in haar slaapkamer hoort ze het opgewekte gebabbel en gelach van haar huisgenoten. O, wat gaat ze dit missen. Janne springt onder de douche en onder de warme straal glijden haar gedachten terug naar vele jaren geleden, het moment dat ze voor de allereerste keer dit huis betrad. Achter haar wachtten haar ouders in een bestelbusje met al haar spulletjes uit haar tienerkamer in het ouderlijk huis. Over een paar weken zou ze aan haar HBO-V beginnen en via een advertentie had ze deze kamer gevonden. De selectieprocedure waar ze in rolde zorgde voor een dynamisch, hecht groepje nieuwe huisgenoten die het prima met elkaar konden vinden. Hoewel Janne daar destijds, toen ze voor het eerst het huis binnenstapte, weinig vertrouwen in had. Uit de keuken klonk toen een vreselijk lawaai, muziek en geschreeuw. Toen ze op haar hoede haar hoofd om het hoekje stak, zag ze daar twee meiden uitzinnig dansen en schreeuwen, hoewel zij later beiden beweerden dat ze aan het zingen waren. Janne vreesde meteen voor haar rust en ze wist toen zeker dat ze het nooit met dat tweetal zou kunnen vinden. Die meiden bleken Esmée en Eva te zijn en ze zouden nog heel vaak in de keuken staan dansen en schreeuwen. En er waren zelfs enkele momenten dat Janne met hen mee zou doen. Later maakte ze kennis met Charlot en Lydia en het zou Janne nog vele malen verbazen hoe goed ze het met al deze zeer verschillende persoonlijkheden kon vinden. Na de eerste onwennige weken waarin ze allemaal vooral sociaal gewenst gedrag lieten zien – nou ja, Esmée en Eva deden daar wat minder hun best voor – brak langzaam het ijs en deelden ze steeds meer met elkaar. Hun magnetrondiners opgesloten op hun eigen kamer veranderden in magnetrondiners gezamenlijk

aan de tafel in de keuken. Of hangend op de bank voor de een of andere verschrikkelijke film. Wat hebben ze veel meegemaakt met elkaar. Esmée die uit de kast kwam, het overlijden van Charlots moeder, de talloze gebroken harten, de onvoldoendes voor examens en het vinden van hun eigen levenspad. Lief en leed hebben ze met elkaar gedeeld. Is dat nu echt voorbij?

Janne voelt de tranen prikken in haar ogen. Ze draait de douche uit en droogt zich af. Nee, ze wil er nu niet aan denken. Vanavond wordt een avondje zoals ze er zoveel hebben gehad. Ze verheugt zich erop.

Als ze beneden komt, staat het eten al klaar. Geen magnetronmaaltijd dit keer, haar huisgenoten hebben zich flink uitgesloofd. Janne ziet een grote pan spaghetti staan met een heerlijke verse saus ernaast en een smakelijk uitziende salade. En er staan meerdere flessen wijn. Ze zijn wat van plan. Janne schuift aan. Om haar en de anderen heen drentelt Sjakie, die bij iedere stoel met een smekende blik omhoogkijkt. Als Esmée straks niet kijkt, zal ze het overduidelijk uitgehongerde zielige beestje wat toestoppen. Ze zal het nooit toegeven, maar ze kan Sjakie eigenlijk niet weerstaan. En ze gaat hem vreselijk missen, dat is een ding dat zeker is.

‘Mijn interview was echt te gek,’ barst Esmée los zodra Janne zit. ‘Ik dacht echt dat ze me af zou gaan maken omdat ik geen single meer ben, maar ze was juist heel begripvol.’

‘Het zou toch te gek zijn als ze je afbrandde omdat je je grote liefde hebt gevonden,’ vindt Janne terwijl ze een flinke berg spaghetti op haar bord schept.

‘Nou, dat zou je nog verbazen,’ zegt Esmée. ‘Singles gunnen elkaar soms het geluk echt niet.’

‘Dat is waar,’ zegt Lydia.

‘Yep,’ zegt Eva. ‘Geef die pan hier, Janne, je hebt echt meer

dan genoeg.’

‘Sorry, honger, hard gewerkt.’

‘Maar hoe dan ook,’ gaat Esmée onverstoorbaar verder. ‘Ik kreeg alle ruimte om te praten over mijn nieuwe project.’

‘O ja, het project,’ zegt Lydia met haar mond vol spaghetti.

‘Mooie plekken in Frankrijk waar alle singles heerlijk zichzelf kunnen vinden,’ zegt Eva.

Janne grijnst.

‘Je weet toch wel wat dit betekent, hè, Esmée?’ vraagt Lydia.

Esmée houdt een vork vol spaghetti in de lucht alsof ze net van plan was een proclamatie te oreren. ‘Nee?’

‘Dat betekent dat wij geen van allen welkom zijn daar.’

‘O shit, dat is waar,’ zegt Janne.

‘Ja, inderdaad,’ roept Charlot.

‘Natuurlijk zijn jullie wel welkom.’

‘Nee, dat zijn we niet.’ Janne schudt haar hoofd. ‘We zijn geen singles meer. Jammer zeg, ik had wel zin in een gratis vakantie in Frankrijk.’

Esmée laat haar vork zakken. ‘Verrek, we zijn allemaal single-af, hè?’

‘Ja, kun je niet beter iets gaan doen met koppeltherapie?’ stelt Lydia voor.

Janne proest het uit, samen met de rest van haar huisgenoten. ‘Dat zou niet best zijn als we dat nu allemaal al nodig hebben.’

‘Nou, het is misschien wel een idee...’ zegt Esmée met pretoogjes.

‘Als je het maar laat. Ga jij die arme singles maar helpen,’ zegt Eva.

Esmée kijkt haar verontwaardigd aan. ‘Het gaat dus niet om arme singles, Eva. Het gaat juist om happy singles die het leven alleen omarmen en niet wanhopig op zoek zijn naar een partner.’

‘Ja, ja, maar ondertussen worden die bijeenkomsten van jou broeinesten van romantiek en erotiek,’ zegt Eva.

‘Jij projecteert jouw huidige gevoelens op mij,’ kaatst Esmée de bal terug.

‘Nou, ik vind het een heel mooi idee,’ zegt Janne.

‘Jij zou geen stap in die groep zetten,’ zegt Eva.

‘Dat is waar, maar ik zie wel hoe het anderen helpt.’ Janne laat zich niet afschrikken door Eva’s felheid.

‘Ik ook,’ springt Charlot bij. ‘Het is echt een geweldig plan.’

‘Ja, en door dat interview krijg ik heel veel publiciteit,’ zegt Esmée enthousiast.

‘Heb je al een locatie?’ vraagt Lydia.

‘Nee, dat niet, maar die vind ik snel genoeg, hoor.’

Janne schudt haar hoofd en reikt naar de sla. Dit is echt een typische Esmée-actie. Gewoon ergens inspringen zonder al te veel voorbereiding. Stiekem wenst ze dat ze wat van haar impulsiviteit zou hebben. Al die tijd die Janne spendeert aan nadenken of iets wel kan en mag is eigenlijk zonde.

‘Gekkenwerk,’ mompelt Lydia naast haar.

Janne glimlacht en kijkt de tafel rond. Esmée springt weer op als er een volgend idee in haar hoofd schiet. Eva reageert er natuurlijk prompt op terwijl Lydia de zakelijke kant probeert te doorgronden en Charlot Esmée zoals altijd onvoorwaardelijk steunt. Eigenlijk is er niets veranderd. Zo was het in hun studententijd ook. Nou ja, eigenlijk is er wel wat veranderd, namelijk zichzelf. Vroeger vond ze zichzelf saai en een grijze muis. Nu weet ze dat dat niet klopt. Tuurlijk, ze zal nooit op de tafel dansen en het hele huis bij elkaar schreeuwen c.q. zingen, maar ze weet nu dat haar kracht en haar doorzettingsvermogen gewaardeerd worden. Wat zei Jacob ook alweer een paar dagen geleden? O ja. ‘Als jij ergens voor gaat, dan bijt je je erin vast en ben je niet

meer los te krijgen.’ Om de een of andere reden moest Janne toen aan Sjakie denken die zich vastbeet in een van zijn speeltjes, maar Jacob nam haar toen in zijn armen en voegde eraan toe: ‘Ik ben zo blij dat je je in mij en Thijs hebt vastgebeten.’ Oké, deze uitspraak zou vast niet de top 100 van meest romantische uitspraken ooit halen, maar Janne gloeide van geluk bij deze woorden.

Jacob. Gek, ze moet toch weer aan hem denken ook al wil ze dolgraag hier bij haar huisgenoten zijn. Wat zijn gevoelens toch raar.

‘Ik zie het gewoon al helemaal voor me,’ haalt Eva met luide stem Janne uit haar dagdromerij. ‘Shiny happy singles holding hands.’

‘Shiny happy singles laughing,’ zingt Esmée er meteen achteraan naar de hit van R.E.M. ‘O, dat is briljant!’

‘Misschien kun je daar een tune van maken. Ze zullen de rechten van dat nummer toch wel aan jou verkopen?’ vraagt Eva.

‘Tuurlijk. Dat doet R.E.M. vast wel.’ Esmée haalt haar telefoon tevoorschijn en even later schalt ‘Shiny Happy People’ van de Amerikaanse rockband door de keuken. Meteen springt Esmée op, natuurlijk meteen gevolgd door Eva. Lydia en Charlotte kijken vragend naar Janne. Tja, ze kunnen maar een ding doen en even later staan ze alle vijf te dansen en te schreeuwen rond de tafel. ‘Shiny happy people holding hands, shiny happy people laughing.’

Sjakie duikt piepend onder de tafel terwijl ze met z’n allen om de tafel heen dansen. Slap van de lach en buiten adem van het zingen ploffen ze even later weer neer. Opeens is de blijheid weg, alsof iedereen denkt aan een snel naderende toekomst zonder deze avondjes. Janne kijkt de tafel rond en voelt plotseling de tranen in haar ogen prikken. ‘Meiden, ik moet jullie iets vertel-

len,' zegt ze. 'Ik ga bij Jacob wonen.'

Het blijft even akelig stil. Janne ziet haar huisgenoten blikken wisselen. Ze kan hun reactie niet goed peilen.

'Maar dat is geweldig. Gefeliciteerd!' roep Esmée.

'Ja, super!' zegt Eva.

'Leuk hoor,' zegt Charlot, maar Janne vraagt zich af of ze het meent.

'Janne is aan de man,' zegt Lydia en ze heft haar glas. 'Daar mag op getoost worden.'

De glazen tikken tegen elkaar aan. Janne ziet hoe Charlot haar niet echt aankijkt.

'De vloer voor mijn nieuwe stekkie is besteld. Ik ga zaterdag samen met Michiel een bed uitzoeken.' Lydia veegt over het scherm van haar mobiel. 'Hoe vinden jullie deze? Eindelijk eentje waar je ook dwars in kunt liggen,' verzucht ze. Een afbeelding van een bed dat ongeveer twee keer zo groot is als haar huidige slaappleaats hier in huis vult het schermpeje.

'Ja, jij zal ook niet voor een Ikea-twijfelaartje gaan!' roept Esmée en ze draait haar ogen theatraal zuchtend omhoog. 'Straks raak je Michiel nog kwijt tussen de lakens.'

'Ik denk niet dat dat gebeurt,' antwoordt Lydia met een knip-oog.

'Nou, maar weer een toast dan,' zegt Esmée en ze heft haar glas. Janne ziet hoe Charlot steeds stiller wordt. Ze beseft opeens dat Charlot echt hun vreugde niet deelt. En ergens begrijpt ze dat wel. Hun tijd samen is echt voorbij.

'Nou jongens, vul de glazen nog maar even bij voor een derde toast dan,' zegt Eva.

'Dat meen je niet.' Janne kijkt haar verbaasd aan.

'Tobias en ik gaan samenwonen in een tiny house. We hebben een heel leuke gezien en we gaan hem overnemen.'

‘Wow, een tiny house. Wat gaaf,’ zegt Esmée.

‘Ik ga bij Jacob ook in een soort van tiny house wonen,’ zegt Janne met een grijns. ‘Dus ik weet hoe het is.’

Eva lacht. ‘Nou, ik denk dat jij gek wordt in dat huisje van Tobias en mij.’

‘Grote kans, ja.’

‘Dus iedereen vliegt uit?’ Esmée kijkt vragend van de een naar de ander.

‘Ja, daar lijkt het wel op,’ zegt Lydia. Janne kijkt de tafel rond. Iedereen neemt kleine slokjes van de wijn, maar niemand lijkt er meer echt met hun gedachten bij te zijn. Het eten staat onaangeroerd op tafel. Sjakie durft weer onder de tafel vandaan te komen en hij loopt piepend rond alsof hij de omgeslagen sfeer aanvoelt.

‘We worden eindelijk volwassen, meiden,’ zegt Eva.

‘Nou, volwassen. We gaan alleen maar verhuizen, hè,’ zegt Esmée. Janne weet dat ze de sfeer weer wat wil opkrikken, maar om de een of andere reden lukt dat niet echt meer. Charlot zegt helemaal niets. Ze zit stil aan tafel, afgesloten van de rest. Janne weet niet goed wat ze moet zeggen of doen. En dus doet ze maar niets. Ze blijft van haar wijn nippen terwijl haar gedachten alle kanten op vliegen. De kogel is nu echt door de kerk. Het zat er al heel lang aan te komen, maar hun clubje valt nu echt uit elkaar.

Hoofdstuk 15

Iemand neemt een loopje met haar. Toch? Laat dit alsjeblieft een boze droom zijn.

Als verdoofd staart Charlot naar de kringen in het tafelblad. Kringen ontstaan tijdens een van de ontelbare gezellige avonden met de huisgenoten. Van Lydia's fameuze cocktails, troostende wijntjes na een persoonlijke crisis tot warme mokken chocolademelk in de wintermaanden waarin ze elkaars warme gezelschap opzochten. Raar hoe zoiets simpels als kringen van glaswerk plotseling een andere betekenis krijgt.

De stemmen om haar heen dringen nauwelijks tot haar door, maar voor de belangrijkste woorden 'samenwonen', 'plannen' en 'verhuizen' kan Charlot haar oren en ogen niet meer sluiten.

Slik. Dubbel slik. De brok in haar keel laat zich niet wegslikken. Nee, dit is geen boze droom. Maar het kan toch niet waar zijn dat in één klap zowel Janne, Eva als Lydia het huis gaat verlaten? Dan kan toch niet zomaar? Alles in dit huis ademt Janne, Eva, Lydia en Esmée. Zelfs Sjakie. Tranen branden achter haar ogen en ze durft Janne, die haar bezorgd in zich opneemt, niet aan te kijken uit angst dat ze in het bijzijn van al haar huisgenoten breekt. Ze wil geen spelbreker zijn in de feestvreugde die er heerst sinds ze getuige was van de ene na de andere grootse aankondiging. Zonder iemand aan te kijken staat Charlot op van de stoel, mompelt nauwelijks verstaanbaar dat ze in haar

slaapkamer Tom gaat bellen en nog voordat ze op haar bed ploft, lopen de tranen al over haar wangen.

Op de achtergrond hoort ze vaag de stemmen van haar huisgenoten, geschuif van stoelen, gerinkel van glazen en de hoge blaf van Sjakie. Zo vertrouwd en tegelijkertijd ook vreemd ineens. Ze klemt het kussen tegen zich en laat de sloop nat worden van haar tranen. Gedachten gaan in cirkeltjes. Het zijn er zoveel dat ze er geen grip op krijgt. Waarom raakt deze collectieve uittocht van haar huisgenoten haar zo ontzettend hard? Ze had het toch zeker wel zien aankomen? Ja, natuurlijk had ze de afgelopen maanden met gemengde gevoelens gezien dat de huisgenoten steeds minder vaak thuis waren, hun eigen weg gingen en plannen maakten voor de toekomst. Maar nu het moment daar is, de beslissing onomkeerbaar, raakt het besef dat hun clubje uit elkaar valt haar als een mokerslag. Het gaat ook ineens in een stroomversnelling. Alsof er een soort 'ik ga op mezelf wonen-virus' is uitgebroken waarmee de een de ander aansteekt. Janne, Eva, Lydia. Ze gunt hen zonder uitzondering het allerbeste en toch voelt het zo... definitief. Klote.

Charlot weet van zichzelf dat ze geen type is dat een veilig dak boven haar hoofd gemakkelijk de rug toekeert. Ze houdt van het oude vertrouwde en als iemand eenmaal een plekje in haar hart heeft verworven, laat ze die persoon niet gemakkelijk los. Uit het oog, uit het hart is iets wat Charlot niet kent. Een gevoel van melancholie vult haar als ze terugdenkt aan de afgelopen jaren. Alleen al de manier waarop ze haar hebben opgevangen toen ze stukging van verdriet om het verlies van haar moeder. De eindeloze gesprekken, de troostende woorden, de warme knuffels van die lieve meiden. Ze hebben zich allemaal opgewerkt tot de belangrijkste personen in Charlots leven. Is dit gevoel vergelijkbaar met het legenestsyndroom dat ouders

ervaren als hun kroost gaat uitvliegen? Bij de gedachte aan een leeg huis zonder haar vriendinnen trekt een nieuwe pijnscheut door haar hart. Hoe gaat dat er straks uitzien zonder Janne, Eva en Lydia? Moeten Esmée en zij dan opnieuw beginnen met een nieuwe lichting vrouwen waarmee ze nog geen band hebben? Aan helemaal opnieuw een plekje te moeten veroveren in haar eigen huis moet ze echt niet denken. Het zal toch nooit meer hetzelfde worden zoals het was met Eva, Lydia, Janne en Esmée.

Bovendien, als ze eerlijk is, is ze de studententijd aardig ontgroeid. De gedachte in huis te wonen met een stel achttienplussers die zich in een totaal andere fase van hun leven bevinden, ziet ze niet zitten. Stel je voor dat zij tot diep in de nacht een feestje houden, er een houseparty losbarst, of erger nog, ze gaan zitten blowen in hun huis of tuin. Jakkies nee, ze moet er niet aan denken. Hoe langer ze erover nadenkt, hoe aantrekkelijker het haar in de oren klinkt om het huis dan ook maar te verlaten. Maar waar moet ze dan naartoe? En Esmée? Ze wil haar ook niet in haar eentje achterlaten. Terug naar Tilburg dan maar? Is dat een optie? Hoeveel ze ook van pap houdt, weet ze dat ze er zowel hem als zichzelf geen plezier mee doet weer terug te keren naar haar ouderlijk huis. Niet alleen om emotionele redenen, maar ook praktisch. Ze ziet zichzelf heus niet iedere dag heen en weer pendelen van Utrecht naar Tilburg. En Tom dan? Van het idee dat zij steeds in Brabant is en hij in Utrecht wordt ze bepaald niet vrolijk. Nee, ook paps huis betrekken behoort niet tot de opties.

Een zwaar gevoel van moedeloosheid maakt haar draaijerig. Ze moet echt even gaan liggen nu. Op haar nachtkastje staat een lijstje met daarin een foto van Liz, haarzelf en de kleine Tina. Met de foto in haar hand gaat ze op haar rug op bed liggen. Met haar vinger strijkt ze over het schattige babywangetje. Wat is ze

toch lief! Wat een rijkdom is dit kleine meisje. Zou ze misschien tijdelijk bij Liz kunnen intrekken? Eh... haar zusje kennende zou ze haar met open armen ontvangen, maar met Liz in een huis wonen is als een open sollicitatie naar een familiecrisis. Hoewel hun relatie de afgelopen twee jaar honderd procent is verbeterd, is samenwonen wel een beetje te veel van het goed. Nee, vierentwintig uur per dag bij Liz op de lip en Charlot kan direct bij Esmée in therapie. Hoofdschuddend en met een terneergeslagen gevoel zet ze de fotolijst van haar zus en nichtje weer terug en trekt ze het dekbed tot bijna aan haar kruin. Zo komt haar tollende hoofd misschien een beetje tot rust.

Een poosje blijft ze stilliggen, tot een geluid haar een beetje bij haar positieven brengt.

Huh, wat is dat voor raar gehijg naast haar bed? Charlot laat het dekbed een stukje zakken, opent haar ogen en staart in de droevige hondenblik van Sjakie.

Hij houdt zijn kop schuin en gooit er een hoge janktoon uit.

‘Hé Sjakie, kom je me troosten, vriendje? Dat is lief!’ Door haar tranen heen lacht ze naar het beestje dat aan zijn blik te zijn haar verdrietige stemming feilloos aanvoelt.

Wraf, wraf. Hij gooit er nog een natte lik tegen Charlots wang tegenaan.

Ondanks haar mineurstemming kan ze een giechel niet onderdrukken. ‘Jij gaat me toch zeker niet ook nog verlaten, Sjaakmans?’

Een hoog blafje is zijn antwoord.

‘Of heb je soms een knap teefje aan de haak geslagen, kleine charmeur?’

Sjakie vat Charlots gebabbel op als een uitnodiging om bij haar op bed te springen, dus hop... daar gaat hij. Zijn staart slaat kwispelend tegen haar been.

Glimlachend kijkt ze naar het hondje waaraan ze stiekem behoorlijk verknocht is geraakt. Wie had dat ooit gedacht toen Esmée hem zo'n jaar geleden vanuit het niets in huis nam. Wat een schok had dat teweeggebracht!

Ach, laat die gekke Sjakie ook een keer profiteren van mijn dip, denkt ze als het hondje prinsheerlijk zijn poten strekt en een pose aanneemt op het matras alsof hij niet van plan is daar op korte termijn uit los te komen.

Charlot gaat naast hem liggen en kriebelt achter zijn oor. 'Wat zou jij doen als je mij was? Denk je dat jouw baasje nog een poosje blijft of zal ook zij het schip verlaten om een toekomst op te bouwen met Lea?'

Wraf, klinkt het naast haar. Het is duidelijk dat ook Sjakie niet in de toekomst kan kijken.

Wraf, herhaalt hij.

Hm, toch een heel ander geluid dan Tom maakt als hij naast haar ligt, denkt ze als naar zijn hondenkop kijkt.

Sjakies tong hangt uit zijn bek en met zijn hoofd scheef kijkt hij Charlot aan met een blik van: En dit alles vraag je aan mij? Is een hond als raadgever je beste alternatief?

Nadat ze even met hem heeft gespeeld, krabbelt ze zuchtend overeind, drukt nog een kus op Sjakies harige kop en gaat op de rand van het bed zitten. Misschien weet Tom wat ze met deze hele situatie aan moet. Ze pakt haar telefoon vast alsof het een soort reddingsboei is – wat het in feite ook is.

Van haar voornemen om vooral niet meteen in huilen uit te barsten komt niks terecht als ze Toms lieve, warme stem hoort.

'Hè, meisje, wat is er allemaal aan de hand?'

'Ze... gaan... weg...' brengt ze hortend en stotend uit. 'Eerst kondigt Janne vanavond doodleuk aan dat ze gaat samenwonen met Jacob.' Ze stopt om haar neus niet al te charmant op

te halen, maar op dit moment heeft ze wel wat anders aan haar hoofd dan zich daar druk om te maken.

Tom lijkt aan te voelen dat hij haar even moet laten begaan en houdt zich stil.

‘Lydia gaat ook nog eens op zichzelf wonen en als klap op de vuurpijl kondigt ook Eva aan dat Tobias en zij vertrekken...’ De brok in haar belemmert haar om verder te praten, met als gevolg dat ze een poosje snotterend aan de telefoon zit.

‘Ik begrijp dat dit je overvalt,’ hoort ze Tom op een geruststellende toon zeggen. ‘Maar het zat er natuurlijk al eventjes aan te komen.’

‘Maar toch zeker niet allemaal tegelijk?’ brengt Charlot hui-
lend uit.

‘Liefde laat zich niet sturen, lieve schat. En eerlijk is eerlijk. Het is ook wel normaal dat ze vertrekken, het hoort erbij.’

‘Maar ik vind het gewoon niet leuk.’

‘Dat snap ik, maar je wilt zelf toch ook niet voor eeuwig in het huis blijven wonen? Het is immers vooral een studentenhuus. Hoewel de tuin natuurlijk is om door een ringetje te halen. Maar om alleen voor een perfecte tuin je hele leven honkvast te blijven...’ Tom grinnikt.

‘Nee, dat is waar.’ Ook bij Charlot kan er een klein lachje af. ‘Maar wat moet ik nu doen? Alleen achterblijven met Esmée en nieuwe bewoners zoeken zie ik echt niet zitten. Wel met Esmée hoor, maar die zal vast en zeker ook ooit vertrekken en dan ben ik helemaal alleen.’

‘Tja, je kunt er natuurlijk wel blijven wonen. Het huis is immers van jou. Of ja, van je vader dan.’

Dan spreekt Charlot de woorden uit die ze ergens diep had weggestopt, maar waar ze niet meer onderuit kan. ‘Ik wil hier helemaal niet blijven, zeker niet op deze manier.’

‘Kom anders bij mij wonen,’ klinkt Toms stem enthousiast.

Charlot knippert met haar ogen en krabt aan haar oor. Hoorde ze dat nu goed?

Nog voor ze kan reageren, praat hij verder. ‘Ik zou het heel graag willen. Met jou samenwonen lijkt me geweldig!’

Haar hart maakt een sprongetje en toch is er iets... Voelt Tom zich misschien verplicht om haar te vragen nu ze zo wanhopig is? Dat wil ze niet op deze manier, hoor. Hij hoeft heus niet met een ring voor de deur te staan (mag wel natuurlijk), maar op deze manier is het een wel erg praktische beslissing. Dat had ze zich wel anders voorgesteld. Dus dat vertelt ze hem, waarna Tom zijn keel schraapt.

‘Lieve schat, ik wil echt dolgraag met jou samenwonen. Sterker nog, ik loop al een tijdje met de gedachte rond om het je te vragen.’

Charlots hart maakt een vreugdedansje. Hij loopt er al een poosje mee rond... Dat is toch wel heel andere koek dan dat hij zich gedwongen voelt om haar te vragen.

‘Meen je het echt? Jeetje... en dat zo over de telefoon.’

Sjakie lebbert haar hele gezicht af alsof hij blij is dat Charlot weer kan lachen. Giechelend duwt ze het hondje van zich af. ‘Foei, niet doen, dat mag niet.’

‘Wat mag niet?’ hoort ze Tom verbaast vragen.

‘Nee, ik had het tegen Sjakie.’

‘O, ik dacht al.’

‘Tom, ik wil jou echt super-supergraag zien nu. Ik heb behoefte aan een knuffel.’

Dat laat hij zich geen tweede keer zeggen. ‘Ik kom er nu aan.’

Twintig minuten later is Tom er al. Ze smelt als ze hem in de deuropening van haar slaapkamer ziet staan, met de aquablauwe

trui die ze hem zo geweldig mooi vindt staan, zijn haren heerlijk warrig, precies zoals ze zijn krullenbol het allerliefst ziet. En wat ziet ze nu? Hij strekt zijn hand en Charlots ogen worden groot als ze een sieradendoosje ziet.

‘W-wat is dat?’ stamelt ze en ze rent naar hem toe voor een knuffel en een kus. Als ze hem loslaat, pakt hij haar hand vast.

‘Je denkt toch zeker niet dat ik tussen de soep en aardappelen door vraag of je met mij wilt samenwonen?’ Zijn ogen glimmen als hij haar diep in de ogen kijkt.

Nee, inderdaad, Tom zou Tom niet zijn als hij er niks romantisch van maakt. O, wat houdt ze toch van deze man!

Ze slaat verrukt haar hand voor haar mond als Tom het sieradendoosje opent en een ring blinkt op een kussentje. Hij zakt op een knie en kijkt haar zo begerig aan dat Charlots hart wild begint te kloppen. ‘Lieve Charlot, jij bent mijn grote liefde. Ik kan mij geen leven meer voorstellen zonder jou en ik wil iedere dag naast je wakker worden. Ik hou van jou, lieverd. Wil je alsjeblieft met me samenwonen?’

Vooruit, het is geen huwelijksaanzoek, maar halleluja wat is dit een verrukkelijk alternatief!

Ze sluit haar ogen en haalt diep adem. Als ze haar ogen opent, kijkt ze hem stralend aan. ‘Ja, dat wil ik supergraag!’

Tom vliegt omhoog om haar te kussen. Langdurig en intens. ‘Ik hou van jou,’ fluistert hij in haar oor.

‘Ik hou ook van jou,’ zegt ze geëmotioneerd. ‘Maar jeetje, dit is toch ook wat... Uitgerkend nu je me vraagt of ik wil samenwonen, zie ik er hartstikke verlept uit.’

Hij legt zijn duim tegen haar gezicht en streelt haar wang. ‘O, schatje, je bent altijd prachtig. Of je nu hebt gehuild of niet.’

Tom drukt zijn gezicht in haar hals en fluistert: ‘Ik heb hier iets in mijn hand dat nog een plekje zoekt.’ Hij werpt een blik op

zijn hand en Charlot begint een beetje zenuwachtig te giechelen.

‘O ja, die moet nog om mijn vinger.’ Ze strekt haar hand en haar vinger bibbert als Tom de ring eromheen schuift.

Hun lippen vinden elkaar in een zalige kus en als ze strelend en kussend op haar bed vallen, kruipt Charlot dicht tegen hem aan. ‘Ik wil echt keigraag met jou samenwonen.’

Tom zucht verliefd. ‘Hier maak je me keigelukkig mee, lief Brabants meisje van me.’

Hoofdstuk 16

‘Heb jij nog plannen voor vandaag?’ vraagt Lydia en ze steekt een stuk toast met roerei in haar mond.

‘Niet bijzonder. De voetbalwedstrijd voor vandaag is afgelast. Het team van de tegenstander had maar negen man ter beschikking, dat krijg je met die ouwe lullen.’

Ze likt een vinger af en zegt verbaasd: ‘Je bent toch helemaal geen ouwe lul?’

‘Voor jou misschien niet, maar op het voetbalveld wel.’ Michiel drukt een kus op haar wang en loopt naar de keuken om zijn bord in de vaatwasser te zetten. ‘Het voordeel is dat we automatisch gewonnen hebben. Makkelijk zo drie punten in de pocket.’

‘Het komt eigenlijk heel goed uit dat je niet naar de voetbal hoeft, dan kun je gezellig met mij mee.’ Lydia zet haar bord naast het zijne in de vaatmachine en laat haar mes in het mandje zakken. ‘Meubels uitzoeken, dat is veel leuker dan voetballen.’

Tot haar verbazing stemt hij gelijk in. ‘Ik ga wel mee, hoor. Leuk. In ruil voor een Bossche bol.’

Lydia begint te stralen. ‘Kun jij nóg idealer zijn? Een man die ontbijt maakt, zonder morren meegaat meubels uitzoeken én gewoon een Bossche bol mee-eet?’

‘Straks krijg je geen spijt dat je toch niet hier komt wonen,’ grapt Michiel.

‘Nee hoor, want ik ga een nog veel lekkerder bed kopen dan het jouwe.’ Lydia geeft een klap op zijn kont en gooit het leren jack dat over de rugleuning van een barkruk hangt naar hem toe. ‘We moeten opschieten, vanmiddag moet Janne een wedstrijd boksen en we mogen niet te laat komen.’

Michiel trekt zijn jack aan en pakt de autosleutels van de bar. ‘Prima. Ik ben er klaar voor. En ik kan niet wachten om twee vrouwen in de ring te zien elkaar te zien meppen. Bitch fight. Ze hebben toch wel korte broekjes en strakke shirtjes aan?’

‘Ik neem mijn woorden terug. Je bent een seksist, bij lange na geen ideale man.’ Lydia steekt haar tong naar hem uit en loopt met grote passen de deur uit.

Michiel holt grinnikend achter haar aan. ‘Je weet toch dat ik nooit naar andere vrouwen kijk?’ zegt hij. ‘Als jij erbij bent,’ fluistert hij erachteraan.

‘O mijn god, jij bent echt té erg!’ Lydia mept hem met haar handtas.

‘Grapje, schatje.’

‘Weet ik toch. Maar die klap heb je verdiend. Zo mag je niet over mijn vriendin praten.’

‘En hoe praten jouw vriendinnen dan over mij, of over de rest van het manvolk?’

‘Dat zeg ik niet. En daarom wil ik ook een eigen huis, dan ga ik lekker de hele avond met mijn vriendinnen over mannen roddelen. En over andere vrouwen, natuurlijk.’

Michiel kijkt opzij voordat hij start. ‘Echt?’

‘Nee, joh, dat is toch helemaal niet interessant!’

‘Weet ik veel waar vrouwen het over hebben als er geen mannen bij zijn.’

‘Dat ga ik jou nog niet aan je neus hangen. Dus er zit maar één ding op: je gedraagt je voorlopig maar netjes.’ Lydia wappert

met haar hand. ‘Vooruit met de geit.’

‘Dat zei mijn oma ook altijd.’ Lachend tikt Michiel zijn denkbeeldige chauffeurspet aan en start de motor. ‘Yes, miss Daisy. At your service.’

Lydia grijnst als ze zich de eerste keer herinnert dat hij dat zei. ‘At your service.’ Ze is blij dat hij er de spot mee drijft dat ze soms onbedoeld een beetje bazig over kan komen. Als ze geen haar op de tanden zou hebben, had ze vroeger volledig het onderspit gedolven. Althans, normaal gesproken. Als er echt iets aan de hand was met haar, klommen de drie musketiers alias Daan, Tijn en Mats gelijk voor haar op de barricaden. Nu kan ze zelf haar zaakjes regelen, maar toch is het heerlijk dat ze niet alles alleen hoeft te doen. Straks, met haar eigen huis, heeft ze echt het beste van twee werelden. Michiel stuurt de auto de straat uit en sorteert voor op de baan naar rechts, richting de snelweg.

Lydia legt haar hand op zijn bovenbeen en wrijft in gedachten verzonken over de stof van zijn jeans.

‘Wat doe je,’ vraagt hij grijnzend, ‘ik moet me concentreren, ik ben aan het rijden!’

‘Ik doe niks,’ zegt ze met een onschuldig gezicht. ‘Ik wil alleen nog even gezegd hebben...’ Haar stem breekt. Haar uitademing maakt een wolkje van condens op het raam van de deur.

Michiel legt zijn rechterarm om haar schouder en schudt zachtjes, terwijl hij goed op de weg blijft letten. ‘Hé, schatje. Er is toch niets? Moet ik even stoppen?’

Lydia schudt haar hoofd. Ze trekt een zakdoekje uit het pakje dat in het middenconsole ligt en dekt haar ogen. ‘Ik ben gewoon onwijs gelukkig. Met alles. Maar vooral met jou.’

Michiel pakt haar hand en drukt er een kus op. ‘Ik ben ook heel erg gelukkig met jou.’

Als eerste gaan ze naar de beddenwinkel waar een tijdje geleden Michiel ook zijn bed gekocht heeft. De sullige beddenverkoper spotten ze niet zo snel. Het peperdure bed dat een bijna een half modaal jaarsalaris kost, staat nog steeds als het paradepaardje van de winkel op een kleine verhoging in het midden opgesteld.

Lydia wijst ernaar. 'Ik denk dat ik die maar neem.'

'Dat moet je vooral doen als je het kunt betalen,' zegt Michiel zonder een vorm van ironie.

'Nee, joh. Al kan ik het best trekken, dat is mij veel te gortig.' Ook al is ze in de gelukkige omstandigheid dat ze zich nu geen zorgen om geld hoeft te maken, de waarde van geld is ze nooit uit het oog verloren. En bovendien heeft ze geen zin om haar zuurverdiende spaargeld er in één keer doorheen te jagen. Geld op de bank geeft haar een comfortabel gevoel van zelfstandigheid en onafhankelijkheid. 'Zal ik gewoon hetzelfde bed als jij kopen? Dan voel je je gelijk thuis.'

Michiel trekt haar naar zich toe. 'Je moet doen wat je zelf wilt. Als ik bij jou ben, dan ben ik thuis, maakt niet uit waar dat is.' Hij kust haar en gelijk horen ze gekuch achter hun rug.

'Mevrouw, meneer. Wat kan ik voor u betekenen?'

Ze laten elkaar ondeugend lachend los. 'Ik wil dit bed graag bestellen. Maar in het zwart en met een elektrisch verstelbare bodem.' Lydia buigt naar Michiel toe. 'Als ik in bed wil lezen of wat wil werken, dan kan ik makkelijk rechtop zitten.'

'Alleen op de avonden dat ik er niet ben, hoop ik.' Hij knipoogt overdreven naar haar. 'Als ik bij jou ben, gaan we iets anders doen dan lezen.'

De beddenverkoper grijnst ongemakkelijk en schraapt zijn keel. 'Goed. Ik zal even een blocnote halen om uw gegevens te noteren en dan komt het in orde.'

Lydia bestelt het bed een paar dagen nadat de vloer gelegd zou moeten zijn. Dat heeft ze gisteren geregeld. Léonie had foto's laten zien van de vloer die zij wilde gaan laten leggen en dezelfde middag was ze in de vloerenzaak gaan kijken. De vloer van brede planken met een robuuste uitstraling was precies wat ze voor ogen had in de loft. Zonder aarzelen had ze hem gekocht en een afspraak gemaakt om te laten leggen, de dag na de overdracht bij de notaris.

Er zijn nog meer leuke winkeltjes in de straat waar de beddenwinkel zit. Aparte zaakjes waar ze geen twaalf-in-een-dozijn meubels verkopen.

'O, kijk eens, die is gaaf!' Lydia staat stil, trekt Michiel aan zijn hand terug en wijst naar een tafel in de etalage. Het is een vintage zaak waar ze gebruikte meubels verkopen. Ze gaan naar binnen en bewonderen de enorme teakhouten tafel van minstens tweeënhalve meter lang.

'Is die niet een beetje kolossaal?'

Lydia schudt haar hoofd. 'Je kunt beter een paar grote meubels kopen, dan je huis volproppen met allerlei accessoires.' De prijs valt reuze mee. 'Ik koop hem.' Lydia schuifelt door de overvolle zaak en vindt achterin de eigenaresse van de winkel, die met een bezweet hoofd allerlei dozen aan het uitpakken is. 'Mevrouw, ik wil graag de tafel in de etalage kopen.'

De vrouw stopt waar ze mee bezig is en komt overeind. 'U heeft geluk. Die is pas binnen. Het is inderdaad een pláátje. Hij komt uit een notariskantoor. Ze stopten met de zaken en hebben de hele inboedel geveild. De tafel heb ik op de kop weten te tikken.'

'Mooi. Ik hou van spullen met een verhaal. Die barstjes en putjes horen er helemaal bij, je kunt zien dat hij intensief gebruikt is. Hij past perfect in mijn nieuwe huis.' Ze lopen naar de kassa.

Lydia rekent de tafel af en regelt dat hij bezorgd wordt op dezelfde dag als het bed, zodat ze maar één dag vrij hoeft te nemen.

In de Riviera Maison-winkel in de Vughterstraat staat een soortgelijke tafel, maar voor een bedrag dat twee keer zo hoog is. ‘Deze stoelen zouden perfect bij de notaristafel passen,’ zegt Lydia en ze laat haar hand over het ruwe linnen van een van de eetkamerstoelen glijden.

Michiel pakt het prijskaartje van de leverkleurige stoel vast. Zijn ogen worden groot. ‘Zo dan.’

‘Ik heb net flink bespaard op de tafel, dan kan ik deze mooi kopen.’ Lydia schaft naast de zes comfortabele fauteuils ook nog een grote schijnwerperlamp en een hemelsblauwe fluwelen bank aan, die gelukkig afgeprijsd is. Zonder blikken of blozen pint ze het hele bedrag bij de kassa. De hulpvaardige verkoper noteert gretig al haar gegevens voor de aflevering.

‘Nu alleen nog een kast en dan heb ik de belangrijkste dingen. Ook weer geregeld.’

In de Korte Putstraat eten ze buiten aan een tafeltje een Borsche bol. Het is druk in de stad. Michiel kijkt op zijn horloge. ‘Het is één uur. Hoe laat moest Janne boksen?’

Lydia schraapt het laatste restje slagroom van het bordje. ‘We moeten inderdaad zo gaan. Ik wil niet te laat komen. Het is een belangrijke wedstrijd voor haar.’

Michiel rekent af. ‘Na wat jij net uitgegeven hebt, betaal ik dit wel,’ zegt hij grijnzend en hij legt vijftien euro op het schoteltje met het bonnetje.

Nog zoiets wat Lydia wel kan waarderen. Geen gedoe over wie de rekening betaalt. Soms betaalt hij en soms betaalt zij, geen enkele discussie. Hand in hand lopen ze door de gezellig binnenstad terug naar de parkeergarage waar de auto van Mi-

chiel geparkeerd staat. Bij Van der Molen hadden ze haar ook een auto van de zaak aangeboden. Ze heeft het afgeslagen. De oude Porsche die haar vader gerestaureerd heeft, doet ze nooit weg en als het echt nodig is kan ze Michiels auto zonder problemen lenen. En als Michiel wil, dan mag hij ook in haar auto rijden. Hij is altijd voorzichtig – na de keer dat hij per ongeluk parkeerschade had veroorzaakt, was duidelijk geworden wat de auto voor Lydia betekent.

Het is een uurtje rijden terug naar Utrecht. Met het zonnetje op haar gezicht dommelt ze een beetje weg tijdens de rit. Wanneer ze bijna bij de bestemming zijn, gaat ze weer overeind zitten. Ze gaapt. ‘Jij ook een kauwgompje?’

Michiel steekt zijn hand uit en ze legt er eentje in. De scherpe smaak van de pepermunt maakt dat ze weer klaarwakker is. Er zijn gelukkig nog net een paar vrije parkeerplekken, het is druk rondom de locatie waar de wedstrijd gehouden wordt. Buiten voor de sporthal ontmoeten ze precies op tijd Charlot en Tom, Eva en Tobias, Esmée en Lea, en natuurlijk Jacob en Thijs. Michiel geeft iedereen keurig een hand. ‘Leuk om jullie allemaal weer te zien.’

Esmée straalt als ze Michiel de hand drukt. ‘Hij is zó schattig, ik ben blij dat je hem gekozen hebt,’ fluistert ze tegen Lydia als Michiel een paar woorden met Thijs wisselt.

‘Ik ook,’ zegt Lydia terug terwijl ze met een verliefde blik naar hem kijkt. ‘En we hebben elkáár gekozen.’

‘Janne is al binnen in de kleedkamer, ze stikt van de zenuwen,’ zegt Jacob. Aan zijn nerveuze gebaren te zien is hij zelf ook niet helemaal vrij van spanning. Ze schuifelen met de rest van het publiek naar binnen.

‘Ik ga kijken hoe het met Janne is.’ Jacob steekt zijn hand op en gaat naar rechts, waar volgens een groot bord de kleedkamers

zijn. De rest volgt de borden richting de tribune.

De typische geur van een sporthal is hier duidelijk te ruiken: een combinatie van zweet en inspanning, gemengd met een vleugje spanning van het publiek. Het is druk, de kleine tribune stroomt aardig vol. ‘Hier is nog plaats.’ Tom gebaart naar een halflange bank waar ze allemaal net op passen.

Michiel blijft staan. ‘Als jullie mijn plekje bezet houden, dan ga ik gelijk wat te drinken halen. Wat willen jullie?’

Ze noemen op wat ze willen hebben.

‘Wat drinkt Jacob graag?’

‘Neem maar een colaatje voor hem mee,’ antwoordt Thijs. Michiel noemt nog een keer alle bestellingen op terwijl hij met zijn vinger de hoofden aanwijst. ‘Cola light, spaatje, sinas, cola, nog een colaatje light, nog een spaatje blauw, tonic, ijsthee...’

‘Lukt dat wel alleen, tien drankjes?’ vraagt Lydia bezorgd.

‘Komt goed en anders bel ik je. Hou jij mijn plek maar vrij.’ Michiel klimt de tribune weer op.

Met een hart dat bijna barst van de liefde voor die man, kijkt Lydia hem na. De luide muziek stopt en een stem die de wedstrijden van vandaag aankondigt, galmen door het stadion. De zenuwen gieren inmiddels ook door haar buik.

‘Spannend hè?’ zegt Eva. Haar ogen speuren de omgeving van de boksring af of ze Janne al ziet. Ze weten allemaal hoe hard Janne hiervoor gewerkt en hoezeer ze hiernaartoe geleefd heeft, en dat de wedstrijd zoveel meer is dan alleen het winnen van de tegenstander. Vlak voordat de lichten doven en er een spotlight op de boksring gezet wordt, komt Michiel met in elke hand een tray met bekertjes terug de tribune af. Hij moet goed uitkijken, de treetjes van de trap zijn maar smal en hij kan zich nergens aan vasthouden. Snel staat Lydia op om een van de traytjes drank van hem aan te pakken. Ze delen de bekers uit en gaan weer zitten

op de ongemakkelijke bankjes. Het geroezemoes verstomt als de twee boksers de ring in komen. Bijna tegelijk gillen ze ‘Hup, Janne!’ als ze hun huisgenoot zien.

Janne kijkt even op, haar gezicht is gespannen.

‘Zo, dus Janne is een krachtpatser?’ zegt Michiel en hij neemt een slok van zijn cola. Het lege traytje schuift hij onder de tribune. Lydia drinkt de cola licht in een keer op, ze heeft dorst gekregen onderweg.

‘Ja. Kijk maar uit, als iemand aan een van de huisgenoten komt, schakelen we Janne in,’ zegt Lydia lachend en ze geeft een kneepje in zijn dij.

‘Goed om te weten, maar ik ken iemand die nog veel sterker is.’

‘Wie dan?’

‘Jij. Jij bent de krachtigste en stoerste vrouw die ik ooit ontmoet heb.’

Lydia voelt dat haar konen kleuren. Ze weet zo gauw niet wat ze terug moet zeggen. Ze hoeft ook niets te zeggen, gewoon het compliment in ontvangst nemen, heeft Michiel haar geleerd. De bel voor de eerste ronde gaat. Lydia vlijt haar hoofd tegen zijn schouder en vlecht hun vingers in haar schoot in elkaar. Als Janne nu ook nog wint, is deze dag perfect.

Hoofdstuk 17

‘Oké, heb je alles?’ Bram kijkt Janne vragend aan.

Voor de zoveelste keer controleert ze haar tas: bokshandschoenen, handdoeken, energiedrankjes, hoofdbescherming, gebitsbescherming. ‘Ja, ik geloof het wel.’

‘Mooi. Je kan het, Janne, dit gaat je lukken.’

‘Ja, Bram,’ zegt Janne braaf. Ze heeft het inmiddels afgeleerd om hem tegen te spreken. En zijn eindeloze gepreek heeft er in ieder geval toe geleid dat ze van mening is dat ze Daphne van Marel vast wel een paar rake slagen kan toebrengen. Dat zou al een hele prestatie zijn. De afgelopen weken heeft Bram haar gedwongen naar talrijke video’s van Daphne in actie te kijken. In eerste instantie werd ze daar niet vrolijk van. Daphnes kracht en behendigheid boezemden haar angst in. Maar toen begon ze te zien wat Bram zag. Daphne heeft een vast stramien. Ze reageert voorspelbaar op bepaalde situaties. Kortom, als Janne maar blijft nadenken, kan ze zelf voorspellen wat Daphne gaat doen. En dan is het een kwestie van haar voor zijn of anticiperen. Nou ja, houdt Janne zich voor, in het echt zal dat wel niet zo makkelijk gaan. Daphne is de Nederlands kampioen en dat is ze niet voor niets. En al die bullshitverhalen van Bram dat ze zich heus wel zal inhouden op deze wedstrijd voor nieuwelingen heeft ze naast zich neergelegd. Een kampioen wil winnen, al vecht ze de wedstrijd om aandacht voor de sport te genereren.

‘Laten we maar gaan,’ zegt Bram. Ze hebben nog de hele ochtend op de sportschool geoefend. Nu is het dan toch echt tijd voor haar allereerste wedstrijd. Janne voelt zich alsof ze een spreekbeurt moet houden op school. Dat vond ze ook altijd verschrikkelijk. En ze verheugt zich ook niet echt op deze wedstrijd. Is ze hier wel klaar voor? Iedereen om haar heen zegt van wel. Bram, Jacob, haar huisgenoten en zelfs Thijs. Maar ja, op Bram na hebben ze weinig verstand van kickboksen en Bram is verblind door het vooruitzicht op het goud dat zij volgens hem gaat halen. Bram ziet ze helemaal vliegen sinds hij smoorverliefd door het leven gaat. Zijn date was een groot succes en nu leeft hij op een roze wolk waar hij niet meer af komt. Ze volgt hem naar zijn auto. De wedstrijd is in een grote hal met een heuse tribune. Iedereen komt kijken, wat haar nog nerveuzer maakt.

‘Drink nog wat.’ Bram duwt haar in de auto en knikt naar de tas.

‘Ja, Bram,’ herhaalt Janne nog maar eens braaf.

‘Houdt op met dat ge-ja Bram.’

‘Nou, je wilt toch niets anders horen?’

‘Dat is waar.’

‘Dit is waanzin,’ mompelt Janne als hij de deur dichtgooit en om de auto heen loopt. ‘Complete waanzin. Waar ben ik mee bezig? Ik wil nog langer leven. Bij Jacob blijven, wakker worden in zijn armen.’

‘Wat zeg je allemaal?’ Bram opent het portier aan zijn kant en kijkt haar vragend aan.

‘Niets.’

Zwijgend rijden ze naar de hal, waar ook de andere bokkers aankomen. Janne ziet dat er flink wat publiek is. Die komen vast voor Daphne. Veel kickboksfans willen haar zien vechten natuurlijk. Janne rilt en loopt naar de ingang. Haar huisgenoten

ziet ze nog niet.

‘Ah, daar ben je.’ Jacob duikt op uit de menigte met Thijs.

‘Wat fijn dat je er bent.’ Janne voelt zich iets rustiger worden.

‘Ja, het lijkt me echt gaaf om te zien hoe jullie elkaar helemaal kapot meppen,’ zegt Thijs.

‘Thijs! Niemand zal Janne kapot meppen.’

‘Die andere vrouw is toch de Nederlands kampioen?’ vraagt Thijs.

‘Dat zegt niets,’ zegt Jacob vol vertrouwen.

‘Hij heeft gelijk,’ piept Janne.

‘Nee, dat heeft hij niet. Heeft die zogenaamde kampioen ooit vier mannen tegelijk verslagen? Nee dus. Ze beseft nog niet wie ze voor zich krijgt, maar dat komt wel.’ Janne vindt Jacobs vertrouwen in haar roerend, maar nogal misplaatst. Ze volgen Bram naar de kleedkamer, waar Janne onrustig op een bankje gaat zitten om meteen weer op te springen.

‘Doe nou eens rustig.’ Jacob drukt haar weer terug op de bank. ‘Verspil niet al je energie.’

Janne weet dat hij gelijk heeft, maar ze vindt het moeilijk om stil te zitten. De zenuwen gieren door haar lijf. Maar het zijn niet alleen zenuwen, beseft ze. Er is ook het brandende verlangen om eindelijk eens haar krachten te meten met iemand die ertoe doet in dit wereldje. Ze wil dolgraag weten waar ze staat. Hier heeft ze al die maanden naartoe gewerkt. Keihard heeft ze getraind, en ze heeft heel wat repen chocolade laten liggen. Dat was eigenlijk nog zwaarder dan dat hele trainingsschema.

‘Is dat Daphne niet?’ Jacob stoot haar aan. Hij heeft braaf thuis alle vechtvideos van Daphne mee zitten kijken, dus hij zal ook wel weten hoe ze eruitziet.

‘Ja, dat is ze.’ Janne kijkt naar de blonde, gespierde vrouw die tegenover haar gaat zitten en zich rustig klaarmaakt voor

de wedstrijd. Ze kijkt even op en knipoogt naar haar. ‘Succes zo meteen. Zet hem op.’

‘Dank je, jij ook,’ zegt Janne. Verdomme, ze is nog aardig ook. Janne visualiseert zich al weken suf op het beeld dat ze een vreselijke verwaande heks in elkaar timmert, maar Daphne blijkt helemaal geen heks te zijn.

‘Dat is een tactiek,’ fluistert Jacob in haar oor.

‘Wat?’

‘Dat aardig zijn, dat is een tactiek.’

Janne grinnikt. ‘Net als Bram begin je een beetje door te slaan.’

‘Ja, oké, maar kijk toch maar uit.’

‘En dat zeg je nu.’

Jacob zoent haar op haar neus. ‘Ik ga even buiten kijken of de rest er al is.’

Janne klampt zich aan hem vast. ‘Je komt zo wel terug, hè?’

‘Natuurlijk, maak jij je nu maar klaar.’

Janne kijkt hem na.

‘Is dat je vriend?’

Janne kijkt op en ziet dat Daphne haar vragend aankijkt. ‘Ja.’

‘Leuke vent, wat fijn dat hij het aandurft om hier te zijn. Mijn vriend kan het allemaal niet aanzien, dus hij komt nooit mee.’

‘Ik weet nog niet of Jacob het allemaal kan aanzien, want het is mijn eerste wedstrijd, dus hij weet ook nog niet hoe het eraan toegaat.’

‘Hopelijk rent hij niet gillend weg. Mannen zijn zulke watjes.’

‘Echt, hè?’

‘Maar ik weet nog hoe mijn eerste wedstrijd ging. Ik was bloednerveus. Zet hem op, hoor. Moge de beste winnen.’

‘Dank je. Ik vind het een eer dat ik tegen jou mag vechten.’

Daphne glimlacht. ‘Dank je wel. Ik vind het leuk om deze wedstrijden in de N-klasse te doen. Ik hoop dat het jou en anderen

stimuleert om door te gaan naar de volgende klasse. Het is leuk om te boksen voor publiek.' Ze staat op en loopt de kleedkamer uit. Janne is even helemaal alleen. Dit is het moment. Nu gaat het gebeuren. Ze haalt diep adem en staart naar haar handen die in de bokshandschoenen zijn verdwenen. Als ze goed luistert hoort ze het geroezemoes van het binnenkomende publiek. Straks zit iedereen er die belangrijk voor haar is. Ze wil niet afgaan voor hen. Ze wil ze echt een spektakel geven, iets waar ze trots naar kunnen kijken.

'Iedereen is er.' Jacob komt weer binnen, gevolgd door Bram.

'Oké.' Nu gieren de zenuwen pas echt door haar lijf.

'Janne.' Jacob neemt haar in zijn armen. 'Jij kan dit. Ik geloof in je. Je gaat dit gewoon winnen.'

'Inderdaad. Wat hij zegt,' zegt Bram met een grijns. Zijn woorden doen er niet echt toe, vindt Janne, maar Jacobs mening is belangrijk voor haar. Ze wil winnen zodat hij trots op haar is.

Jacob kijkt haar vorsend aan. 'Win voor jezelf, Janne, niet voor mij.' Hij kent haar veel te goed.

Janne zucht diep terwijl ze even in zijn ogen staart, die haar vol vertrouwen aankijken. Een van de redenen waarom ze ooit aan deze sport begon, was om meer vertrouwen in zichzelf te krijgen. Tot dan toe was ze onopvallend en voor haar gevoel onzichtbaar door het leven gegaan. Kickboksen gaf haar de mogelijkheid op te vallen. Maar de sport heeft uiteindelijk meer voor haar gedaan. Ze weet dat haar hele houding door het boksen veranderd is. Stapje voor stapje ging ze zichzelf waarderen. Tot het moment dat ze zo lekker in haar vel zat dat ze klaar was om de juiste man te ontmoeten. Een man die haar verdiende. Toen kwam Jacob. Janne glimlacht even. Dat hele verhaal van Esmée is zo gek nog niet, al zijn er meerdere manieren om dat doel te bereiken dan vakanties in Frankrijk.

‘Ja,’ zegt ze terwijl ze even in Jacobs armen knijpt. ‘Je hebt gelijk. Ik doe dit voor mezelf. Ik wil me bewijzen en laten zien wat ik al kan.’

‘Precies.’ Jacob zoent haar kort en duwt haar naar de deur van de kleedkamer. ‘En dan nu knallen, meid.’

Janne volgt Bram naar de deur en loopt door een lange gang naar de boksring. In de zaal is het rumoerig en Janne voelt de adrenaline al opborrelen. Dit is haar moment. Nu gaat het gebeuren. Door de speakers wordt de wedstrijd aangekondigd. Janne luistert maar half naar de korte inleiding. Dan hoort ze opeens haar naam. Ze loopt de zaal in, meteen wordt er een spotlight op haar gericht. Een beleefd applaus klinkt op. Ach ja, wie kent Janne nou? Ze komen niet voor haar. Nog niet. Janne loopt naar de ring en klimt erin. Aan de zijkant ziet ze de jury zitten. Zij zullen uiteindelijk haar techniek beoordelen en punten toekennen. Wat zullen zij van haar vinden? Weer klinkt de stem van de stadionspeaker. Nu om Daphne van Marel aan te kondigen. Het publiek wordt nu wel enthousiast en klapt en joelt. Daphne betreedt de ring en staat in haar vechttenu tegenover Janne. Van de aardige en sympathieke vrouw in de kleedkamer is niets meer over, zie Janne meteen. Daar staat een vechtmachine die vast van plan is deze wedstrijd te winnen.

De geluiden van het publiek vervagen naar de achtergrond. Janne probeert kalm te blijven. Nadenken, niet alleen maar slaan, nadenken, houdt ze zich voor. De scheidsrechter geeft het signaal en de wedstrijd is begonnen. Daphne cirkelt om haar heen, net als in haar visualisatie, bedenkt Janne met een schok. Klaar om haar met huid en haar te verorberen. Even slaat de twijfel toe. Zie je wel, ze kan dit niet. Ze is echt te onervaren, te zwak.

Bam! Een flinke slag tegen haar hoofd brengt haar aan het wankelen. Shit, het lijkt wel of Daphne haar aarzeling voelt en

daarop wacht. Lenig haalt de kampioene uit met haar been en raakt Janne vol in de flank. Ze valt op de grond en de eerste punten worden Daphne toegekend door de scheidsrechter. De stadionspeaker verkondigt de eerste overwinning van Daphne enthousiast en het publiek joelt. Janne krabbelt overeind en kijkt het publiek in. Door de felle lampen die op de ring gericht staan, ziet ze niets. Oké, dat maakt niets uit. Ze is hier voor zichzelf. Ze dreunt rond Daphne die haar dreigend aankijkt. Nu haalt Janne uit, maar haar slag mist en ze krijgt geen punten. De moed zakt haar in de schoenen. Ze is hier niet klaar voor, ze is nog niet toe aan deze wedstrijd. Meteen haalt Daphne weer uit. Een trap tegen haar benen levert Daphne weer punten op. Verdorie, die vrouw kan gedachten lezen en loert op haar zwakheid. Janne beseft ook meteen wat haar zwakheid is: haar gebrek aan zelfvertrouwen. Ze straalt het uit, net als vroeger. Een makkelijke prooi voor wie haar maar wil hebben. Nee, die tijd is voorbij. De oude Janne is allang verdwenen. Ze kijkt even op en door een speling van de spotlights ziet ze hen opeens allemaal zitten. Haar juichende en gillende huisgenoten en hun mannen die een groot spandoek vasthouden met daarop de woorden *Janne Kampioen!* Daarnaast ontwaart Janne Jacob en Thijs. Ook Jacob houdt een bord vast. *Mijn kanjer*, met een groot hart eromheen. Janne voelt een diepe liefde en warmte door zich heen stromen. Daar op die tribune zitten de mensen van wie ze houdt. Haar huisgenoten die haar worsteling met haar zelfvertrouwen maar al te goed kennen en Jacob en Thijs die dankzij het kickboksen in haar leven zijn gekomen. Ze houden van haar, zien haar wel degelijk staan en waarderen haar om alles wat ze is. Ja, ze kan het wel, ze heeft er lang genoeg voor getraind. Ze is het waard om hier te staan. Janne richt haar blik op Daphne, verbeteren en beslist. Zij is de prooi, zij moet verslagen worden. Blijven denken,

ze weet wat ze moet doen. En Janne haalt uit, een geweldige trap tegen het hoofd van haar tegenstander. Daphne wankelt, maar de punten worden toegekend aan Janne. Haar eerste en zeker niet haar laatste, beslist Janne ter plekke. Ze stort zich op Daphne en ramt tegen haar aan. Daphne laat dat niet over haar kant gaan, natuurlijk. Janne moet stevige slagen incasseren, maar dat is ze gewend. Bram is ook geen lieverdje in de ring. Ze voelt geen pijn, dat komt pas achteraf, weet ze. De energie giert door haar lijf. Ze weet Daphne tegen de grond te werken. Ze wint weer punten. Daphne krabbelt op. ‘Weet je zeker dat je in deze klasse thuishoort?’ weet ze Janne toe te fluisteren.

Janne beseft opeens dat Daphne voluit gaat. Dat verhaal van Bram dat Daphne rekening houdt met haar onervaren tegenstanders gaat voor haar blijkbaar niet op. Zie je wel, ze wist het. De laatste ronde begint. Ze staan gelijk en het is nu of nooit. Janne ziet Daphnes verbeterden blik. Voor haar betekent deze wedstrijd ook iets. Ze kan niet verliezen van Janne, een onbekende nieuweling. Daphnes blik doet Janne beseffen dat ze wel degelijk talent heeft. De Nederlands kampioen is bang voor haar en gaat deze wedstrijd, die ze begon om aandacht te geven aan de sport, nu vol in om haar, Janne, te verslaan.

Dat gaat niet gebeuren. Janne aarzelt niet langer. Ze duikt naar voren en trapt en slaat. Daphne vecht terug, fel en ongeregeld. Ze scoren beiden, het staat gelijk. Janne zoekt het zwakke moment, haar kans om toe te slaan. Daphne aarzelt, het publiek gaat uit zijn dak. Janne weet niet precies wie ze toejuichen. Het maakt haar ook niets meer uit. Dit is haar moment. Ze haalt uit met haar voet, krachtig en beslist. Ze raakt Daphnes hoofd. De kampioen valt en blijft liggen.

Verbijsterd staart Janne naar haar tegenstander. De scheidsrechter kijkt naar de jury. Haar techniek wordt goedgekeurd.

Daphne krabbelt overeind, maar maakt een afwerend gebaar ten teken dat het voorbij is. De scheidsrechter grijpt Jannes arm en heft die omhoog. Ze heeft gewonnen. Gewonnen! Het publiek is uitzinnig terwijl Janne probeert te beseffen wat er gebeurd is. Daphne loopt moeizaam naar haar toe. ‘Je bent echt een kanjer, ik moest voluit en dat doe ik meestal niet op deze wedstrijden. Gefeliciteerd. Ik hoop dat je doorgaat met onze mooie sport.’

Janne knikt alleen maar wezenloos. Dan glijdt haar blik naar de tribune. Jacob juicht het hardst van alle mensen daar. Zelfs van deze afstand kan Janne zien dat Thijs zich kapot schaamt voor zijn vader, maar daar trekt Jacob zich niets van aan. Een intense liefde doorstroomt haar. Ze werpt hem een kushandje toe en Jacob beantwoordt die meteen. Janne kan zich niet herinneren dat ze zich ooit zo gelukkig heeft gevoeld. Hier staat ze dan als winnares in de boksring en op de tribune staat een man die haar aanbidt. Het wordt niet beter dan dit.

Hoofdstuk 18

‘Wat jammer nou!’ verzucht Esmée. ‘Alweer niemand thuis! Wat ongezellig, bah.’ Ze gaat op haar hurken voor Sjakie zitten. ‘Wat vind jij er nou van, Sjakie? Saai toch? Helemaal geen aandacht meer voor jou,’ zegt ze een tikkeltje verdrietig. ‘En ook niet meer voor mij en mijn kookkunsten,’ voegt ze er zacht aan toe.

Sjakie kijkt haar met een schuin kopje aan. ‘Wroeffff.’ Hij geeft haar een pootje, niet wetende wat ze anders wil.

‘Jij begrijpt me tenminste, hondepon,’ zegt ze grinnikend.

Het is zes uur. Ze is net thuis van een dag hard werken aan haar nieuwe plannen, en tussen de bedrijven door had ze ook nog een paar interessante Zoom-consulten. Ze baalt. Ze had natuurlijk even moeten appen wat ze van plan was, maar zoals wel vaker gebeurt is ze na het werk spontaan bij de supermarkt levensmiddelen gaan inslaan om voor haar en de huisgenoten te koken. Stom. De laatste weken heeft ze toch nauwelijks nog een huisgenoot gesproken of gezien? Hoe kon ze nou denken dat iedereen opeens op haar zou zitten te wachten?

En daar staat ze dan in de hal met twee boodschappentassen vol ingrediënten voor echte Surinaamse roti. Een experiment. Ze heeft nog nooit roti klaargemaakt, en ze wilde de huisgenoten als proefkonijn gebruiken. Iets waartegen ze in het verleden nooit bezwaar hebben gemaakt. Eerder in tegendeel.

Ze besluit ze te appen, je weet maar nooit:

Hi there, bitches! Komt er nog iemand thuis rond etenstijd of sta ik hier in de hal voor joker met van alles om jullie overheerlijke roti voor te schotelen?

Pas als ze de boodschappen in de keuken aan het opbergen is, druppelen de reacties binnen. Eva, Lydia en Janne hebben het te druk met hun verhuizing en Charlot is bij Tom. Natuurlijk zeggen ze allemaal hoe jammer ze het vinden maar dat ze het echt eerder had moet melden.

Ze hebben gelijk, denkt Esmée teleurgesteld. Nou ja. Dan maakt ze het alleen voor zichzelf. Twee stuks gaan er vast wel in en wat er dan nog van over is, is voor morgen.

Terwijl ze aan het kokkerellen is, denkt ze terug aan de jaren die ze in het huis heeft doorgebracht. Wat hebben ze veel meegemaakt. Er verschijnt een glimlach om haar mond als ze terugdenkt aan die middag dat ze als achttienjarige eerstejaarsstudente psychologie kwam hospiteren. Ze voelt zich opeens stokoud. Van Charlot en Eva, die samen de ballotagecommissie vormden, moest ze de waanzinnigste vragen beantwoorden zoals: welk kruid zou je willen zijn?

Ze schudt grinnikend haar hoofd. Basilicum, had ze geantwoord. Haar lievelingskruid. De geur ervan maakt haar gelukkig, nog steeds. Er staat toevallig een half verlept basilicumplantje op het aanrecht. Ze snuift de geur ervan op. 'Ja, een geur waarvan je blij wordt,' mompelt ze voor zich uit. Voer voor psychologen? Welnee. Tegen de geur van basilicum kan geen Chanel no. 5 op. Net zomin als tegen de geur van versgebakken brood, gefruite uitjes met knoflook en uitgebakken spekjes. Inwendig moet ze lachen. Zolang het maar met eten te maken heeft, denkt ze, vindt ze praktisch alles lekkerder ruiken dan de duurste parfums.

Als ze de ingrediënten voor de roti op het aanrecht klaarlegt, realiseert ze zich dat zij de enige is die nog geen concrete ver-

huisplannen heeft. Ze is zo intensief met haar nieuw te ontwikkelen activiteiten bezig geweest, dat ze er nog niet bewust bij heeft stilgestaan dat het huis in feite haar huis niet meer is. Zelfs Charlot, van wie het huis is, gaat verhuizen. Ze trekt bij Tom in. Ze verwijt haar huisgenoten nou wel dat ze er nooit zijn, maar zichzelf dan? Zij is toch ook hartstikke vaak bij Lea? Nee, er valt de anderen helemaal niets te verwijten, natuurlijk niet. Iedereen vliegt uit, terecht, en zij zou dat ook moeten doen.

Ze is al jaren geen student meer, ze heeft een prachtige carrière maar woont nog in een studentenhuis! Eigenlijk een tikkeltje asociaal tegenover nieuwe studenten. Het is immers hartstikke moeilijk om in een studentenstad als Utrecht een kamer te vinden. Heeft ze eigenlijk niet jarenlang de weg van de minste weerstand gekozen?

Nou ja, dat is niet het hele verhaal. Ze wil al tijden een eigen huisje, ze zijn alleen onbetaalbaar! Maar actief op zoek naar een andere woning is ze niet geweest.

Hoe dan ook, het is tijd om afscheid te nemen. Tijdens het koken neemt ze een besluit. Morgen huurt ze een bestelbusje, pakt haar boeltje in en verhuist voorlopig naar haar praktijk. Haar praktijkruimte wordt toch niet meer als zodanig gebruikt. Er is een keukentje met koelkast, magnetron en gasstel en, niet onbelangrijk, er is een douche. Meer heeft ze voorlopig niet nodig. Het keukentje zal ze met Peter de tandtechnieker moeten delen, maar daar zal hij geen moeite mee hebben. Zij al helemaal niet.

Ja, het is de hoogste tijd dat ook zij haar biezen pakt.

Op een of andere manier voelt ze zich een stuk lichter nu ze een beslissing heeft genomen. In gedachten is ze de praktijk al aan het inrichten tot woonruimte. Haar bed past vermoedelijk precies in het kleine zijkamertje dat ze als opslag gebruikt. Een goed moment om die ruimte eens goed uit te mesten. Het IKEA-

zitje dat er al staat is leuk genoeg voor een woonkamer. De grijze stalen archiefkast is minder gezellig, maar gelukkig zitten er deuren voor zodat haar papierwinkel in ieder geval uit het zicht is. Ze zou er een mooi kamerscherm voor kunnen zetten. Verder zal ze wat aan de verlichting moeten doen. Nou ja, ze ziet wel. Het komt allemaal goed, prent ze zichzelf in.

Ze prikt in de aardappeltjes. Gaar. Ze giet ze af en doet ze met de stukjes gebraden kip, kousenband, gefruite ui en knoflook in de wokpan. Ze giet er wat bouillon bij, voegt de madame jeanette-peper toe en laat het geheel al roerend pruttelen. Genietend snuift ze met gesloten ogen het heerlijke aroma op. In de kleine koekenpan warmt ze de roti op die ze kant-en-klaar heeft gekocht.

Aangezien ze de laatste tijd nogal eens in haar eentje eet, zet ze Sjakies voerbak op de eettafel tegenover haar en zet Sjakie op een stoel. Sjakie vindt het geweldig om zo te eten, en zij voelt zich minder eenzaam. Samen eten is nu eenmaal het gezelligste wat er is. Niet dan? Nou dan! Ja toch?

Net als ze haar tanden in de verrukkelijk geurende roti wil zetten en zich realiseert dat ze één ingrediënt is vergeten, hardgekookte eieren, hoort ze de voordeur opengaan.

‘Hé, Charlot, wat gezellig dat je er toch bent!’ zegt Esmée opgetogen als Charlot haar hoofd om de woonkamerdeur steekt. ‘Wil je roti? Ik heb nog hartstikke veel over.’

‘O, lekker, maar nee, ik eet bij Tom. Ik kom alleen wat schone spullen ophalen. Ik blijf vannacht ook bij hem slapen.’

‘Jammer,’ zegt Esmée teleurgesteld.

‘Sorry, Es.’ Dan ziet ze Sjakie aan tafel en schiet ze in de lach. ‘Je hebt in ieder geval een tafelgenoot, zie ik.’

Esmée lacht als een boer met kiespijn. ‘Ik eet nu eenmaal niet graag alleen. Ben dus blij dat Sjakie mij gezelschap houdt.’

‘Oké, ik moet rennen. Tom wacht buiten. Fijne avond. Doeg, doeg.’

‘Doei dan.’ Ze beseft dat ze koeltjes klinkt, ook al was dat niet de bedoeling. Maar ook vanavond wordt ze er weer met de neus op gedrukt dat het samen-uit-samen-thuisgevoel verdwenen is. Het lijkt op een nachtkaaarsje met een flakkerend vlammetje dat heel langzaam aan het doven is. Na Charlots vertrek is het meteen ook weer eng stil in huis.

Ze slaakt een diepe zucht. ‘Ja, Sjakie, we zijn alweer op ons tweetjes aangewezen.’ Ze haalt haar schouders op. Kom op, Es, niet getreurd. Je hebt Lea, je hebt je werk en je blijft heus wel bevriend met de andere meiden, ook al zijn de verhoudingen veranderd nu ze allemaal een partner hebben.

Nee, heeft geen zin om zielig te doen. Daar is ze het type niet naar, en er is ook helemaal geen reden voor.

Als ze gegeten heeft en de vaat heeft gedaan, gaat ze naar haar kamer om alvast haar kleren en kleine spulletjes in koffers te stoppen. Morgen haalt ze wel een paar dozen bij de buurtsuper voor haar boeken en andere spullen die niet in de koffers kunnen. Vervolgens reserveert ze online een bestelbusje. De twee stoelen op haar kamer en het salontafeltje kan ze zelf wel naar beneden dragen. Het bed is een ander verhaal. Ze besluit het te laten staan. Ze rijdt met de bestelbus wel naar IKEA om een nieuw bed te kopen. Zo’n IKEA-pakket kan ze met hulp van Peter wel haar praktijk in krijgen.

Als ze verder niets in te pakken heeft, gaat ze naar de woonkamer om nog even te Netflixen. Maar wat ze opzet kan haar niet boeien. Sterker nog, ze herinnert zich niet eens de titel. Haar gedachten zijn gewoon elders. Het is nog licht buiten en ze besluit een lange avondwandeling met Sjakie te maken.

Nadat ze een rolletje poepzakjes uit de keukenla heeft gepakt

en haar sleutels in de zak van haar spijkerbroek heeft gedaan, lijnt ze Sjakie aan. ‘Kom, ventje van me, we gaan een lekker ommetje maken.’

Ze neemt haar buurtje in het gezellige Lombok heel bewust in zich op, alsof ze op het punt staat er voorgoed afscheid van te nemen. Ze kent ieder straatje, ieder koffietentje en in de Kanaalstraat iedere winkel, van de dierenwinkel en paardenslager tot en met de Marokkaanse en Turkse banketbakers waar ze zeer regelmatig heerlijk honingzoete chebakia of baklava haalt. En... dankzij Sjakie kent ze ook iedere lantaarnpaal. Ze zal de buurt missen, vooral ook omdat haar ‘woontoekomst’ ongewis is. Het is natuurlijk ondenkbaar dat ze jarenlang in haar praktijk blijft wonen. Eens zal ze zich toch een echte woning moeten kunnen permitteren.

Het is een heerlijk zomerse avond in augustus en het is druk op straat. De terrasjes zitten vol, en langs de Leidse Rijn flaneren stelletjes innig arm in arm. Aan de kade zit hier en daar een late hengelaar. Bij molen De Ster neemt ze op het terras aan het water een glas witte wijn. Terwijl ze van haar wijntje geniet, scharrelt Sjakie er wat rond.

Als ze weer thuis is, gaat ze rechtstreeks naar boven om te gaan slapen, ook al is het nog niet eens donker buiten. Op het moment dat ze na een verfrissende douche in bed stapt realiseert ze zich dat dit haar laatste nacht in het studentenhuis is. Het is ook de laatste nacht in het bed dat ze van thuis had meegenomen. Het bed waar ze al sinds haar tienerjaren in slaapt.

‘Niets duurt voort, behalve verandering.’ De quote van Heraclitus schiet door haar hoofd – de enige quote die ze van haar filosofielessen op het gymnasium heeft onthouden. En met een licht weemoedig gevoel sluit ze haar ogen.

De volgende ochtend haalt ze, nadat ze Sjakie heeft uitgelaten, een stuk of wat dozen bij de buurtsuper.

‘Ga je verhuizen, meis?’ vraagt de manager.

‘Ja, het is uit met de pret hier,’ antwoordt ze lachend. ‘Alle meiden houden het voor gezien. We vliegen allemaal uit.’

‘Jammer, maar zo gaat dat. Waar ga je heen?’

‘Voorlopig naar mijn praktijk, maar ik ben druk op zoek naar een flatje.’

‘Dan wens ik je veel succes en hopelijk nog eens tot ziens.’

‘Dank je, en bedankt voor de dozen.’

Thuis gaat ze meteen aan de slag. Ze staat er versteld van hoeveel spullen ze toch in zo’n kleine ruimte heeft weten te verzamelen door de jaren heen. Er verdwijnt dan ook best wel veel in vuilniszakken: kleren en schoenen die ze niet meer draagt, studieboeken waarin ze nooit meer kijkt, bergen schriften en ook de nodige prullen. Naar de kringloop ermee. Marie Kondo zou trots op haar zijn.

Op dat moment gaat de bel. Esmée kijkt verrast op. Ze verwacht niemand. Hm. Misschien is een van de huisgenoten haar sleutel vergeten. Ze rent de trap af om open te doen.

‘Lea!’

Ze omhelzen elkaar, terwijl Sjakie enthousiast blaffend rondjes om hen heen draait. Lea bukt om hem een knuffel te geven. ‘Ja, je bent braaf, je bent een brave hond,’ zegt ze lachend terwijl Sjakie met zijn voorpootjes op haar schouders haar gezicht liefdevol aflebbert.

‘Wat zie jij er lekker verwilderd uit,’ zegt Lea lachend tegen Esmée. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Opruimwoede,’ antwoordt Esmée. ‘Wat super om je te zien. Moet je niet werken?’

‘Nee, ik ben vrij.’

‘Komt dat even goed uit, dan kun je me helpen met het inpakken van de verhuisdozen.’

Lea volgt Esmée naar binnen. ‘Ga je verhuizen?’

‘Ja, ik ben aan het pakken. Koffie?’

‘Graag! Dan kun je me vertellen waarom opeens die haast en waar je naartoe verhuist.’

Lea leunt tegen het aanrecht van de keuken terwijl Esmée koffiezet. ‘Vertel op.’

Esmée schenkt twee mokken koffie in en reikt er Lea een aan. Tranen wellen in haar ogen op. ‘Het is hier eenzaam geworden. De situatie is zo ingrijpend veranderd. De helft van de tijd slaap ik alleen in dit grote huis. Het voelt niet meer goed.’

‘Maar waar ga je naartoe? Je hebt me er niks over verteld!’ zegt Lea confuus.

‘Het idee is spontaan in me opgekomen toen ik gisteren thuis kwam met een tas vol boodschappen maar er niemand thuis was om voor te koken.’

‘Alleen eten is inderdaad niet gezellig,’ zegt Lea. ‘Ik weet er alles van. Maar nu weet ik nog steeds niet waar je gaat wonen.’

‘Voorlopig in mijn praktijk. Kom, dan drinken we de koffie boven.’

‘Naar je praktijk!’ roept Lea uit terwijl ze de trap naar haar kamer op lopen. ‘Ben je nou helemaal?’

‘Maar ik heb nog niks anders.’

‘En wat dacht je van mijn flat? Je kunt toch bij mij intrekken?’

Esmées hart begint als een wilde tekeer te gaan. Oké, het gaat geweldig tussen hen tweetjes, maar op zo’n spontaan aanbod was ze niet voorbereid. Ze was er steeds van uitgegaan dat Lea de voorkeur gaf aan een latrelatie. Waarom ze dat dacht, wist ze eigenlijk niet. Ze had het gewoon aangenomen.

Lea schiet in de lach als ze Esmées kamer ziet. ‘Tjonge, wat

een spullen heb jij. Het is maar goed dat ik een berging bij mijn flat heb.'

'Meen je dat dan echt serieus?' vraagt Esmée verlegen en overdonderd door het aanbod.

'Natuurlijk!' Ze slaat een arm om Esmée heen en drukt haar tegen zich aan. 'Je denkt toch zeker niet dat ik je blij zou maken met een dode mus? Je bent meer dan welkom. Bovendien heb ik ruimte zat. Je kent de flat toch?'

Esmée vindt het idee meer dan fantastisch, bijna te mooi om waar te zijn. 'Maar... Maar...'

'Maar wat?' vraagt Lea.

'Maar ben je dan niet bang dat samenwonen niet werkt?' Ze kijkt haar vriendin angstig aan.

Lea zet haar mok op het salontafeltje. 'Zet ook je mok neer, Esmée.'

Esmée doet braaf wat ze vraagt.

'Je durfde brutaalweg te gokken op mijn goedkeuring voor jouw mindfulnessactiviteiten op de boerderij in Normandië en dan zou je nu opeens voorzichtig worden?' Ze geeft Esmée een knipoog, die op haar beurt knalrood wordt.

Dan neemt Lea Esmée in haar armen om haar een stevige knuffel te geven. 'Je straalt helemaal, zo lief! Het gaat prima tussen ons en dat blijft zo, ook als we samenwonen.' Ze geeft Esmée een zoen. 'Ooit dacht ik dat het niet zou werken tussen ons. Dé vergissing van mijn leven. Het kan gebeuren dat de omstandigheden even niet meewerken, maar die omstandigheden moeten gewoon hun bek houden! Opzouten!' besluit ze.

En dan laten de meiden zich omringd door een chaos van dozen gierend van de lach op bed neervallen, terwijl zich van Esmée een grenzeloze opluchting meester maakt.

Hoofdstuk 19

Voor het eerst sinds weken geurt de keuken van het studenten-huis naar gezelschap, naar fruitige thee, koekjes en energydrank. Een oude, vertrouwde geur die ze nog vers in haar geheugen heeft. Dit soort gezellige meidenavondjes voelt als een eeuwigheid geleden. Wat heeft ze dit gemist. Niet alleen het gegiebel en gelach dat met zo'n typisch avondje gepaard gaat, maar vooral hoe haar huisgenoten zichzelf zijn: de bijdehante opmerkingen van Esmée, de nuchtere houding van Janne, Lydia's wijsheid en Charlots warme glimlach. Zelfs het geletter van Sjakie als je hem over zijn kopje aait heeft ze gemist. Het is al donker buiten en het regent. Geen fijne zomerse avond om rond de vuurkorf te zitten. Het lijkt wel herfst, maar dat geeft deze avond zo ook een geheel eigen sfeertje. Met in haar handen vijf Excelsheets, nog warm van de printer, neemt Eva plaats aan de keukentafel. Een voor een deelt ze de blaadjes uit aan haar huisgenoten. Haar huisgenoten. Voor nog even dan.

'Zo. Dat is dat,' zegt ze. 'Het grote speurwerk kan beginnen.'

Vorige week heeft Charlot een advertentie geplaatst om nieuwe huisgenoten te zoeken en daarop zijn bakken met reacties van geïnteresseerde studenten gekomen. Hun post werd meer dan honderd keer gelijkt of als favoriet opgeslagen en het speciale hospiteermailadres dat Charlot en Eva voor de gelegenheid hadden aangemaakt, gaf om het uur een *pling* als er weer een

nieuwe notificatie was of als er een aanmelding binnenstroomde.

‘Wauw, wat een lijst,’ zegt Janne, haar blik langzaam van boven naar beneden over de namen op de excelsheet glijdend.

Charlot kucht gemaakt. ‘Er waren er nog veel meer. Een stuk of tachtig in totaal.’

‘En dit zijn er...’ Janne telt voor zich uit. ‘Drieënvijftig, vierenvijftig, vijfenvijftig... Zesenvijftig!’

‘Inderdaad.’ Charlot grinnikt. ‘Eva en ik hebben de onserieuze kandidaten er al tussenuit gefilterd.’

Esmée wipt nieuwsgierig op haar stoel heen en weer en Sjakie, die het tafereel vanuit zijn mand gadeslaat, kijkt haar lamlendig aan. ‘Oe, vertel! Zoals wie?’

Charlot haalt haar schouders op. ‘Nou ja, naast geile mannetjes ook iedereen die een kortaf mailtje stuurde en het karakter van een pelpinda heeft.’

‘En alle mails die begonnen zonder aanhef, of alleen met “beste”, heb ik meteen in de digitale prullenbak gemikt,’ vult Eva aan. ‘Net als de mensen die niet aan de eisen voldeden, die wees ik ook de deur.’ Het zou je verbazen hoeveel vieze mannetjes hun kans grijpen om te komen hospiteren bij een studentenhuus voor jonge meiden. Alsof die zitten te wachten op zo’n oude hork? Pff, nee. Die hebben echt geen smerige kerels nodig om hun pandapunten kwijt te spelen.

‘Laten we beginnen,’ zegt Lydia zakelijk. Al tijdens het avondeten stak ze niet onder stoelen of banken dat ze niet bepaald zin had om de profielen van potentiële kandidaten door te lezen. Het deed haar denken aan de enorme stapel sollicitatiebrieven en cv’s die ze ooit voor De Nieuwe Wereld moest doornemen en hoe *judgy* ze zich voelde toen ze mensen moest afwijzen. In het midden van de tafel ligt dan ook een heel boekwerk aan voorstelbrieven en foto’s van de studenten in de dop. ‘Zullen

we drie stapeltjes maken? Eentje voor een duidelijke nee, een misschien-stapel en een ja-stapel?’

‘Daarvoor is de excelsheet,’ zegt Eva. ‘Daarop kun je noteren wie wel en wie niet. Dan kunnen we de unanieme afvallers meteen in de papierbak gooien en ligt de tafel straks niet bezaaid met brieven.’

‘Goed.’ Lydia buigt zich voorover en pakt de eerste kandidaat van de stapel. ‘Dit is Nora uit Alblisserdam. Ze is achttien – jeetje, wat jong, nu voel ik me echt oud. Ze gaat psychologie studeren.’

Esmée steekt haar hand op. ‘Ik zeg ja!’

Lydia trekt een wenkbrauw op en scant de brief verder. ‘Ze houdt van koken, heeft een paard en doet in het weekend niets liever dan “dansjes en drankjes met de meiden”.’ Ze laat de foto en de brief van Nora rondgaan.

‘Die lijkt me wel aardig,’ vindt Janne, en de rest valt haar bij. Nora belandt op de ja-stapel.

‘Oké, next,’ zegt Lydia, die zich opwerpt als voorlezer. Na vijf kandidaten van de stapel te hebben plukt – vier ja’s en één misschien – zijn ze een halfuur verder en is de berg papieren nog net zo hoog als net.

‘Dit gaat echt lang duren,’ kreunt Esmée en ze laat haar hoofd in haar nek vallen. ‘Kunnen we niet geblinddoekt vijf meiden eruit pikken?’

Een afkeurend geluid rolt in Charlots keel omhoog. ‘Echt niet. Ik wil wel weten wie hier komen wonen. Het blijft toch het huis van mijn vader en aangezien ik in de buurt woon, zal ik er nog regelmatig naartoe moeten als er onderhoud nodig is. Dan wil ik geen muizenkeutels op de vloer zien, een verstopte doucheleiding door haarproppen moeten laten repareren of beschimmelde pannen weggooien waar de restjes van de macaroni

van drie weken geleden nog in zitten.’

Uit Sjakies mandje stijgt gezucht op. Esmée zucht ook en pakt een chocokoekje uit de trommel. ‘Goed punt.’

‘Laten we doorgaan,’ zegt Lydia, haar hoofd op haar hand steunend. ‘Op dit tempo komt er nooit een eind aan. We moeten wel selectiever zijn, meiden. Als we iedereen een kans willen geven, wordt het huis op de hospiteeravond overspoeld door veertig meiden. Dat willen we ook niet. Wie zoeken we nu echt?’

‘Opgeruimde types,’ brengt Charlot meteen in.

‘Gezellige types,’ vult Esmée aan.

Janne knikt. ‘Meiden die zichzelf zijn.’

‘Mee eens,’ zegt Eva. ‘Gewoon meiden zoals wij.’

Esmée proest het uit. ‘Weet je hoe verschillend wij zijn? Niemand van ons heeft dezelfde hobby’s, we hebben allemaal iets anders gestudeerd en geen van ons doet hetzelfde werk. De een is extravert en de ander introvert’ – ze blikt van Lydia naar Janne – ‘de een houdt van pittig oosters eten, de ander van Hollandse kost. Er is een bijna gelijke verdeling tussen ochtend- en avondmensen en sommigen van ons kijken liever thrillers dan zoetsappige comedy’s.’ Haar blik blijft op Eva rusten, die nu ook achteroverleunt en haar handen door haar haar haalt.

‘Pff, Esmée. Zo maak je het er niet makkelijker op. De meesten lijken me superaardig, en wanhopig, aangezien er zo weinig kamers beschikbaar zijn.’

Esmée klopt bemoedigend op Eva’s pols. ‘Wie heeft gezegd dat het makkelijk zou worden? Laten we gewoon doorgaan en op ons gevoel afgaan.’

‘Eens.’ Lydia pakt de volgende kandidaat van de stapel. ‘Dit is Inge. Negentien, Groningen, biomedische wetenschappen, dansjes en drankjes doen.’

Ze geeft de brief aan Janne, die zucht en steunt. ‘Valt jullie ook

op hoeveel meiden schrijven dat ze graag “dansjes en drankjes doen” of ben ik de enige die zich daaraan stoort? En dit is nog maar de vierde van de zes die zich presenteert als een losbol. Kijk dan naar die foto. Ik geloof er geen woord van dat zij elke zaterdag dansjes en drankjes doet, maar oké, wie ben ik?’

‘Eigenlijk moeten we shotjes doen elke keer dat iemand dansjes en drankjes doet!’ roept Esmée, waarna ze opstaat en even later met een fles Gold Strike en vijf glaasjes weer plaatsneemt. Ze schenkt de glazen ruim in en deelt ze uit. ‘Klaar? Proost!’

Ze slaan hun shotje achterover en barsten in lachen uit.

‘Dit gaan we dus echt niet doen, hè,’ zegt Lydia streng, maar ze slaagt er niet in haar gezicht in de plooi te houden en barst opnieuw in lachen uit. Met de rug van haar hand veegt ze een lachtraan droog. ‘Kom, we gaan verder. Laten we iets minder snel ja zeggen en niet op onze eerste indruk, maar wel op ons gevoel afgaan.’

Wanneer ze twintig kandidaten en drie kwartier verder zijn, lijkt er eindelijk schot in de zaak te komen.

‘Nee,’ roepen ze in koor, wanneer Lydia een foto omhooghoudt van een blondine die arrogant op hen neerkijkt.

‘Okééé, Marleen dus niet. Loiza?’

Afkeurend geschud.

‘O, deze lijkt me aardig. Jamila heet ze. Ze is twintig, studeert antropologie en wil in een ander studentenhuis gaan wonen omdat het er aan saamhorigheid ontbreekt. Mij lijkt ze wel iemand die de sociale kar kan trekken.’ Lydia geeft de brief aan Janne, die meteen rechtovereind gaat zitten.

‘O, wat leuk. Ze doet ook aan kickboksen.’

De rest is het er ook mee eens dat Jamila op de ja-stapel hoort. En zo slinkt de stapel brief voor brief. Voor de laatste twintig overgebleven meiden zijn ze naar de bank in de woonkamer

verkast.

‘Au.’ Lydia wrijft over haar onderrug. ‘Ik kreeg een harde kont van die keukenstoel.’

Ze hebben alle brieven doorgenomen en zetten nu flink de snoeischaar in hun ja-stapel.

‘Wie laten we afvallen? Nikkie of Zoë?’

‘Zoë,’ zeggen Eva en Charlot.

‘Nikkie,’ zeggen Janne en Esmée.

‘Oké.’ Charlot geeft het op en sjokt naar de koelkast. ‘Ik wil een wijntje.’

‘Had ik laatst nog in huis gehaald,’ roept Esmée haar na, ‘maar er was niemand om het mee op te drinken.’

‘Hoeveel zullen we er voor de hospiteeravond uitnodigen?’ bedenkt Eva opeens. ‘De vijf die wij het allerleukst vinden of spelen we op veilig en nodigen we er een stuk of tien uit?’

‘De beste vijf,’ zegt Janne, en daar stemt de rest mee in. ‘De kans is best groot dat ze ja zeggen. Zoveel keus is er niet en als er eentje nee zegt, hebben we zo weer iemand anders uitgenodigd.’

Esmée pakt de brief van Nora – de eerste kandidaat zit nog steeds in de race – en vergelijkt haar met Zoë. ‘Ik voel me net een matchmaker met al die profielen.’

‘Het heeft ook wel een beetje een boer-zoekt-vrouwgehalte,’ vindt Charlot, nippend van haar wijn. ‘Huis zoekt studenten.’

De twintig brieven worden er tien, zeven...

‘Dus dan hebben we over: Nora, Zoë, Jamila, Fleur en Rania.’ Charlot pakt het definitieve ja-stapelkje bijeen en schudt het recht. ‘Dit zijn de vijf die we gaan uitnodigen. Iedereen mee eens? Eenmaal, andermaal? Dan verklaar ik de zitting gesloten.’

‘Pfoeh, eindelijk. Kom maar op met die hospiteeravond.’ Zodra Eva dat zegt, beseft ze hoe dat geklonken moet hebben. Melancholie pakt zich als een regenwolk boven haar samen.

‘Meiden, ik bedoel het niet zo. Ik vind het dubbel. Aan de ene kant kan ik niet wachten om naar het tiny house te verkassen en aan de andere kant ben ik jaloers op deze vijf meiden die aan het begin van de rest van hun leven staan.’ Ze hebben alles nog voor zich: de vele avonden zoals deze waarop ze samen zullen doorzakken, lachen, gek doen. Hun studie of studies en alle kennis die ze zullen opdoen. Hun vrijgezellenbestaan, waarin ze naar hartenlust naar bed kunnen gaan met mannen die het niet waard zijn. Eva zucht en vouwt haar armen om haar knieën. Nu ze hun opvolgers gekozen hebben, is er een einde gekomen aan een tijdperk – een decennium bijna, van met z’n vijven op stap gaan in wat toen voor hen nog een gloednieuwe stad was, samen boodschappen doen en koken, schoonmaakroosters negeren en vervolgens weken later grondig met de bleek en de allesreiniger in de weer moeten, hun eerste tentamenperiodes, huilen om herkansingen, slechte dates, gebroken harten... Als er iets is wat ze in dit huis altijd gevoeld heeft, is het de saamhorigheid. Hoe verschillend ze alle vijf ook zijn, ze stonden altijd klaar voor elkaar. Ijs eten onder een dekentje op de bank, outfits kiezen om een man te veroveren, elkaar zakelijk advies geven, elkaar helpen bij hun studies. Ze zijn met z’n vijven net zo hecht als menig gezin. Onvoorwaardelijke liefde noemen ze dat.

‘Wij vinden het ook dubbel, hoor,’ zegt Esmée, die zich naar Eva toe buigt voor een knuffel. ‘Het is nu zo definitief allemaal.’

Allemaal zwijgen ze, met hun blik op de vijf brieven gericht.

Eva blikt van links naar rechts. Ze zijn op het vloerkleed voor de bank geëindigd, in plaats van op de bank zelf, en hangen nu met hun ruggen tegen de zitting aan. ‘Ouder worden is maar een raar gebeuren, vinden jullie niet?’

‘Yep,’ antwoordt Charlot, dicht tegen Esmée en Lydia aan kruipend. Ze slaat haar armen om hun schouders heen en legt

haar hoofd te rusten tegen Esmées krullenbol.

‘Het gaat vanzelf, en toch kost het zoveel moeite,’ maakt Eva haar eigen gedachte af. Ze knikken en zwijgen.

Wat Eva nu wel begrijpt, is dat *anders* niet per se *slechter* is. Anders is gewoon anders. Een leven dat maar doorraast als een hogesnelheidstrein zonder af en toe eens bij een halte te stoppen en van het verblijf te genieten, daar is ook niet veel aan. Net zomin als puffend als een stoomlocomotief bij hetzelfde station blijven staan omdat het zoveel moeite kost om in beweging te komen. Voor het eerst sinds tijden heeft ze het vuur in haar binnenste weer brandend gekregen. Ze heeft haar diploma behaald, haar baan als studentendecaan opgezegd en overmorgen is haar eerste werkdag als communicatiespecialist. Ooit was ze bang dat wanneer ze zou stoppen met studeren, ze ook zou stoppen met kennis vergaren. Wat had ze het mis.

Ze zit nu misschien niet meer met haar neus in de studieboeken, maar ze heeft nog nooit zoveel geleerd: over zichzelf.

Ze kan niet wachten om definitief naar het tinyhousedorpje te verhuizen en Esmée, Lydia, Janne en Charlot uit te nodigen voor een housewarming, zodat ook zij kunnen zien op wat voor warme plek Tobias en zij terecht zijn gekomen. Toen ze er vorige week met hem was om nog wat laatste tekst en uitleg te krijgen over hoe de zonnepanelen, de compost-wc en het waterafvoersysteem werken, had het halve dorp zich al snel om hen heen verzameld om zich voor te stellen en hulp aan te bieden bij het verhuizen of het telen van groenten.

In haar broekzak voelt ze haar telefoon trillen en ze ontgrendelt het scherm om te kijken wie haar een berichtje stuurt. Het kan er ook maar eentje zijn:

Ben je nog wakker?

We hebben net vijf nieuwe huisgenoten geselecteerd, typt ze.

Nu gaat het echt beginnen ;), krijgt ze terug. Kan niet wachten om het tiny house in te wijden ;)

Ze glimlacht naar haar scherm, bergt haar telefoon op en pakt dan haar huisgenoten nog eens stevig vast.

‘Esmée, van jou verwacht ik een goede Franse wijn als je weer in ons kikkerlandje bent. Charlot, Tobias en ik komen snel plantjes uitzoeken om ons tuintje nog wat aan te kleden. Lydia, ik heb nog helemaal niet de kans gehad om naar jouw appartement te komen kijken en dat terwijl ik zo benieuwd ben. En Janne, ik vind je zo’n topper. Blijf alsjeblieft zoals je bent.’

Ze kan het niet helpen. Zo warm als het vuur in haar brandt, zo broos voelt ze zich nu ze beseft dat ze weldra de deur achter zich dichttrekken. Achter haar oogleden prikt en steekt het. Een dikke traan rolt over haar wang, en ze ziet dat ze niet de enige is.

Het is beter zo. Het is tijd om het stokje over te dragen.

Hoofdstuk 20

Girls just wanna have fu-hun. Oh oh girls, girls just wanna have fun! Te doe doe, te doe doe... De niet bepaald zuivere, maar wel harde stem van Esmée schalt door de keuken.

Lea, swingend met haar heupen cherrytomaatjes aan het verdelen over een salade Niçoise, walst er met zo mogelijk nog krachtiger volume overheen. ‘I come home, in the mornin’ light...’

‘Ha, niet een, maar twee zingende keukenprinsessen dit jaar.’ Met een leeg dienblad in haar hand komt Lydia de keuken binnengelopen. Ze trekt de koelkast open en pakt alle ingrediënten bij elkaar voor een nieuwe ronde van haar legendarische killercocktails. De eerste lading was in no time verslonden, niet alleen door haar huisgenoten, maar ook door hun speciale gasten die op deze zonnige namiddag in augustus aanwezig zijn bij het jaarlijkse barbecuefeestijn in het Utrechtse studentenhuus.

Vlak voor Lydia langs schiet Charlot naar de kraan om een glas water te vullen dat ze in één teug leegdrinkt. Heerlijk die cocktails, maar je krijgt er wel een droge strot van. ‘Toch mis ik David dit jaar wel een beetje, wat jullie?’

‘Lotje, word je nu al zo melancholisch dat je zelfs grillpik David mist?’ Hoofdschuddend pelt Esmée een eitje en Charlot schiet in de lach, een giechelende mix van nervositeit en plezier.

‘Waar is dat feestje?’ Met een brede glimlach steekt Janne haar

hoofd om de hoek van de keuken. ‘Ben ik op tijd?’

Verrukt klapt Charlot in haar handen. ‘Jaaaa, ze is er. En helemaal op tijd dit keer. Wil je koffie, thee, wijn, een cocktail, een...’

Janne steekt lachend haar hand omhoog. ‘Stop Charlot, je hoeft niet voor mij te zorgen hè.’ Ze knipoogt. ‘Niet meer.’

Naast haar staan Thijs en Jacob, zijn arm om Janne heen geslagen. ‘Nee, die eervolle taak heb ik gekregen.’

‘En Eva? Waar is Eva?’ Door het tuindeur werpt Charlot een blik naar buiten waar Eva op hun houten tuinbankje niet naast, maar zo’n beetje boven op Tobias zit. Met een intense blik kijkt hij naar zijn vriendin als ze wat saus van zijn vinger likt. De manier waarop dat gebeurt doet Charlot meteen blozend wegstaren. Oké, over Eva hoeft ze zich duidelijk ook geen zorgen te maken.

‘Dat wordt ook een hondje nemen, Lotje.’ Een beetje verdwaasd kijkt Charlot van de hand op haar schouder omhoog, in Esmées sprankelende gezicht.

Een hondje? Om over te moederen? Charlot voelt dat ze een kleur krijgt. ‘Was het echt zo erg met mij gesteld?’

Esmée schudt haar wilde krullenbol. ‘Nee lieverd, je bent gewoon een grote schat.’

Charlots mond begint te trillen. ‘Ik vind dit echt moeilijk, Es. Ik ben niet goed in afscheid nemen.’ Haar stem breekt, maar gelukkig is daar Lydia die een mojito in haar hand duwt. ‘Hier, drink maar snel op. Beste remedie tegen post-heimwee en verhuiskriebels.’

Opgelucht neemt Charlot het zomerse drankje aan. Mooi, dit spul staat garant voor een roesje dat het tranendal in elk geval nog een paar uur kan uitstellen. Die waterlanders komen straks wel als ze thuis is. Thuis... Dat is vanaf vandaag officieel bij Tom. Hoewel ze er keiveel zin in heeft, vindt ze het toch een raar besef dat ze een ander huis dan ‘hun’ studentenwoning

voortaan haar thuis mag noemen. Natuurlijk zag ze de laatste maanden stilletjesaan niet alleen huisgenoot na huisgenoot, maar ook steeds meer spullen het huis verlaten. Zelfs haar eigen slaapkamer staat al dagenlang leeg.

Met het glas in haar hand loopt ze de tuin in, de prikkelende geur van houtskool en gegrild vlees tegemoet.

Onder een donkere rookpluim probeert Jacob het vuur nog wat op te laaien, terwijl Thijs worstjes, shaslicks en hamburgers omdraait met een tang. Een mooi duo samen. Ze hebben het barbecuestokje zojuist overgenomen van Michiel, die naar de keuken verdwijnt om Lydia te helpen met de cocktails. Het stokje overnemen... Glimlachend schopt Charlot haar Havaianas uit voor ze op een tuinstoel neerploft. Met grassprietten kriebelend onder haar blote voetzolen en nippend aan haar (sterke!) cocktail, denkt ze terug aan twee weken geleden, de middag dat ze een advertentie had geplaatst. Dat er reacties zouden komen was geen verrassing, maar het overweldigend aantal aanmeldingen voor een plekje in dit huis was dat des te meer. De hospiteeravond, nu precies een week geleden, was best confronterend. Een club meiden over de vloer, allen aan de start van hun studietijd. Ontwapenende, jonge gezichten met open blik. De onderlinge klik was er, het enthousiasme over hun wilde plannen voor de beste studententijd ever spatte eraf. Charlot herkende zich wel in de meiden, maar ook weer niet. Want hoe heerlijk het ook is om, naast je studie, alleen te hoeven nadenken naar welke kroeg je gaat en hoe je die nacht thuiskomt: Charlot wil voor geen goud ruilen met haar leven op dit moment. Blijkbaar ontgroeit je het studentenleven en ben je op een gegeven moment toe aan de weg die volwassen worden heet. En dat is meer dan prima, denkt Charlot tevreden als Tom haar met zijn pretogen een bord

met een geurende hamburger en shaslick aangeeft.

‘Dank je. Gaat dat als we samenwonen iedere avond zo?’

‘Als jou dat gelukkig maakt.’ Met een knipoog zakt Tom naast haar neer in een stoel en bijt een stukje van zijn shaslick.

‘Ja, hier kan ik best aan wennen.’ Het is waar, het lijkt Charlot zalig af en toe ontzorgd te worden en al helemaal als dat door Tom is. Stiekem blikte ze opzij naar haar vriend, die ongedwongen zijn shaslick verorbert. De vlinders fladderen wild in haar onderbuik. Allemachtig, wat is ze toch gelukkig met hem. Nauwelijks te bevatten dat ze een jaar geleden op dezelfde plek nog haar wonden zat te likken door de nasleep van haar breuk met Sander. Wat kan er in een jaar tijd veel veranderen. Met moeite maakt ze haar ogen los van de liefde van haar leven en kijkt ze de tuin rond. Iedereen ziet er zo blij en ontspannen uit. Een lief pruttelend geluid doet Charlot opzijkijken. In een stoel aan haar linkerzijde zit Liz met kleine Tina in een draagzak, warm en geborgen tegen haar borst. Haar schattige mondje maakt reflexen die Charlot week maken. Liz doet het geweldig als alleenstaande moeder. Eindelijk na al die tijd lijkt ze haar leven echt op de rit te krijgen. Ze is een fantastische moeder voor Tina. Wat zou hun eigen moeder trots zijn geweest op haar jongste dochter. Toch weet Charlot dat mam er op dit moment bij is en dat ze ziet hoe goed het gaat. Zowel wel Liz als met haarzelf.

Charlot schrikt op uit haar gedachten als een natte tong haar onderbeen likt. Ze buigt haar hoofd om te zien wie bij die natte tong hoort, alhoewel ze een vermoeden heeft... Sjakie kijkt haar aan, zijn koppie scheef. Niet omdat hij het mistroostige gevoel dat hoort bij deze laatste middag deelt. Nee hoor, het mormel wil gewoon een stukje vlees! Dat wil hij namelijk al de hele middag en intussen heeft hij, met dank aan alle gulle gevers, zijn buik al aardig volgevreten met al dat schooien. Ach toe maar, denkt

ze en ze geeft hem een stukje hamburger, wat haar opnieuw een kwijlerige lik oplevert. ‘Voor jou is het ook een rare dag.’

Zingend, kletsend, lallend en met opvallend veel geknuffel, komt aan deze middag veel te snel een einde.

‘Nog eentje dan,’ roept Eva die het, te horen aan haar gelispel, niet bij twee of drie cocktails heeft gelaten. ‘Deze is voor mijn allerlief... liefstje huisgenoten...’

Terwijl iedereen probeert uit de lachstuipt te komen na deze zwalkende aankondiging, zwingelt Eva de speaker aan voor nog meer volume en trekt ze haar huisgenoten van hun stoelen om een kring te vormen.

Walk on through the wind
Walk on through the rain
Though your dreams be tossed and blown
Walk on, walk on
With hope in your heart
And you'll never walk alone

Charlot werpt een vluchtige blik over de heg of er geen burens of politie in aantocht zijn om hen te sommeren die takkeherrie zachter te zetten.

Als ze ziet dat het rustig is op straat, voegt ze zich bij haar huisgenoten, die nog steeds gearmd in een kringetje hun longen uit hun lijven staan te schreeuwen. Charlot galmt op volle borst mee. ‘You’ll never walk alone’.

Als Gerry & The Pacemakers hun laatste noot hebben gezongen, haast Charlot zich naar de stoel waar Esmée op is gaan staan. Met beide handen grijpt ze de poten vast om te voorkomen dat haar vriendin voorover in het gras kukelt. ‘Oké, nu moet

iedereen mogen, roept Esmée plotseling tot Charlots verbazing.

Ook de anderen kijken Esmée verbaasd aan. En dan ontroerd.

‘Nee, zo bedoelde ik het niet. Maar wij hebben nog even nodig om...’ Plotseling stopt ze met praten. Ze breekt. ‘Tijd nodig om... afscheid te nemen.’ Verslagen stapt ze van de stoel af en duikt weg in de armen van Lea, die haar toefluistert: ‘Ma chérie. Met je lieve kleine hartje.’

Vrijdagmiddag halfzes. Voor de allerlaatste keer zitten ze samen in de woonkamer, op klapstoelen. Lydia, Esmée, Eva, Janne en Charlot. Het ziet er vertrouwd uit. Enkel aan het ontbreken van meubilair en persoonlijke spulletjes is te zien dat het anders is. Morgen als ze wakker worden is de eerste dag van hun nieuwe leven. Samen thuis, samen uit. Mooier kan haast niet, denkt Charlot als ze met een warm gevoel van melancholie uitgebreid de tijd neemt haar huisgenoten te bekijken.

Starend in het niets nipt Lydia aan het laatste restje van haar cocktail.

Naast haar zit Janne met ernstige gezichtsuitdrukking in haar thee te roeren. Tegenover Charlot zitten Esmée en Eva zogenaamd luchtig te praten, maar hun gezichtsuitdrukking verraad hun ware toestand.

Vijf vrouwen, vijf gedachten. Vijf vrouwen die, hoe verschillend ook, op dit moment maar aan één ding denken: het moment waarnaar ze hebben uitgekeken, en dat ze tegelijkertijd hebben gevreesd. Vijf vrouwen die op een kantelpunt in hun leven staan.

Een beetje onwennig kijken ze elkaar aan, geen van hen is in staat de juiste woorden te vinden nu de tijd rijp is om hun eigen weg te gaan. Niemand, behalve...

Wraf, Wraf. Hijg hijg.

Gelukkig komt daar stemmingmaker Sjakie om de hoek kij-

ken met een blik van: wat zitten jullie met z'n allen te simmen?

De huisgenoten beginnen hardop te lachen en de sfeer slaat plotseling om van bedrukt naar vrolijk. Een heerlijke ontlading, die gevierd moet worden met...

‘Nog een wijntje!’ Zonder verdere reactie af te wachten giet Charlot de glazen nog maar een keer vol.

‘Raar mormel.’ Lydia schiet in de lach en tilt het maffe beest op schoot. ‘Tjongejonge Esmée, wat heb je ons toch laten schrikken door Sjakie in huis te halen.’

‘Ja,’ valt Janne haar bij. ‘Het was bijna Sjakie erin, dan Esmée eruit.’

Alle ogen zijn nu gericht op Esmée, die charmante rode kooontjes kweekt. ‘Ja, dat was toch wel met stip de meest impulsieve daad op mijn niet al te korte lijst.’ Zichtbaar aangedaan neemt ze een slokje thee. ‘Maar hoe jullie Sjakie vervolgens in jullie hart sloten... Dat zal ik nooit vergeten.’

‘Ik denk wel dat ik de sportschool kan opzeggen,’ zegt Janne opeens. ‘Scheelt kilo’s als ik al die bakken ijs, chips en chocolade niet meer naar binnen werk.’

‘Hm, ja, daar heb je wel een punt. En jij, Lydia?’ Charlot probeert oogcontact te maken met Lydia die dromerig en met repeterende bewegingen Sjakies kop aait. ‘Waar denk jij nu aan?’

Lydia slaakt een diepe zucht, eentje die uitdrukt dat er eigenlijk geen woorden zijn voor wat nu in haar omgaat. ‘Dat Michiel hier exact een jaar geleden voor het eerst was. Ik zie ons nog in de keuken staan en samen kippenpootjes van de grillplaat peuteren.’

‘Oef, romantisch...’ vindt Eva. ‘Michiel was altijd een van de gewillige slachtoffers in onze Who’s the man-avondjes.’

‘Ja... en Sanderrr,’ kan Esmée niet nalaten te zeggen. ‘En laten we vooral die knakworst van een David niet vergeten.’

‘Stiekem heel wat mannen zien komen en gaan,’ mijmert Eva

hardop, waarop Lydia reageert met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Zo lijkt het alsof we Jan en alleman verslonden.’

‘Nou ja, er zijn de afgelopen jaren best wat foute mannen in onze levens gekomen.’

‘En gelukkig ook weer vertrokken,’ vult Janne aan.

‘Dus, hier zitten we dan. Ouder, wijzer en volwassener.’ Van de plechtige toon waarop Esmée deze woorden uitsprekt zijn ze allemaal eventjes stil.

‘Ik zal echt nooit vergeten wat jullie voor mij hebben betekend toen mam...’ Charlot valt stil.

Het is zo stil dat je een speld kunt horen vallen. Alleen Sjakies hijgende ademhaling vult de stilte op.

‘Hoe jullie mij hebben opgevangen... Als zussen. Jullie zijn... Ik vind jullie... Nou, ik hou verdorie van jullie allemaal.’ Ze barst in tranen uit.

Glazen worden niet zachtzinnig op de grond gezet, stoelen schuiven krassend naar achteren. Armen worden om elkaar heen geslagen en er wordt gehuild, gekust en geknuffeld.

‘Wat een klef gedoe hè,’ brengt Lydia snikkend uit, waarna ze opnieuw Charlot en Eva vastpakt voor een groepsknuffel die zijn gelijke niet kent.

‘We lijken wel een stelletje groepachters na de eindmusical,’ snottert Eva.

Als Charlot huilend haar neus optrekt dringt een merkwaardige geur naar binnen. Getsie, het lijkt wel alsof ze terug is op het Brabantse platteland. Voorzichtig maakt ze zich los uit het kleffe groepsgebeuren en ze kijkt om zich heen om de oorzaak van die koeienlucht op te snorren. Met de tong uit zijn bek zit Sjakie hijgend op het laminaat met naast hem...

‘Gatverdamme, Sjakie.’

Drie tellen stilte, waarna de meiden dubbel liggen van het lachen bij de aanblik van de geurende drol naast nietsvermoedende, onschuldige drollenkoning Sjakie.

‘Sjakie heeft schijt aan dat kleffe gedoe van ons,’ giert Eva uit.

‘Je hebt gelijk hoor maatje. Sorry hiervoor, ik had niet door dat je moest.’ Esmée krabt achter Sjakies oren. ‘We moeten niet huilen, maar juist terugdenken aan alle mooie momenten.’

‘En die zijn niet op twee handen te tellen,’ zegt Charlot met een gelukzalige glimlach die uitdrukt hoeveel de meiden wel niet voor haar betekenen.

Het moment van afscheid is echt aangebroken. De klapstoelen staan in de garage, de barbecue wacht geduldig op de volgende bewoonsters. Gearmd lopen Janne, Eva, Esmée en Lydia de deur uit, met een kwispelende Sjakie achter zich aan. Het laatste moment in huis is voor Charlot, die op de grond zit en nog eens goed om zich heen kijkt. Naar de keuken waar ze zoveel voor elkaar hebben betekend, de woonkamer waar alle geheimen op tafel kwamen, waar ze gierend van de lach en huilend van verdriet hun verhalen met elkaar deelden. En dan de tuin, het begin van haar romance met Tom, maar bovenal hun tuin waar ze zoveel fijne herinneringen aan heeft. Het is goed zo. Het station is gepasseerd.

Charlot staat op van de vloer en pinkt onderweg naar de voordeur een traantje weg.

‘Bedankt, geweldig huis in Utrecht,’ fluistert ze. ‘Onwijs bedankt voor alle mooie jaren dat hier ik samen met Janne, Lydia, Eva en Esmée mocht wonen. Ik geef het stokje door, maar vergeten doe ik het nooit.’

Met een ontroerde, maar dankbare zucht trekt ze voor de allerlaatste keer de deur achter zich dicht, en loopt ze naar Tom

die geduldig in de auto op haar zit te wachten.

